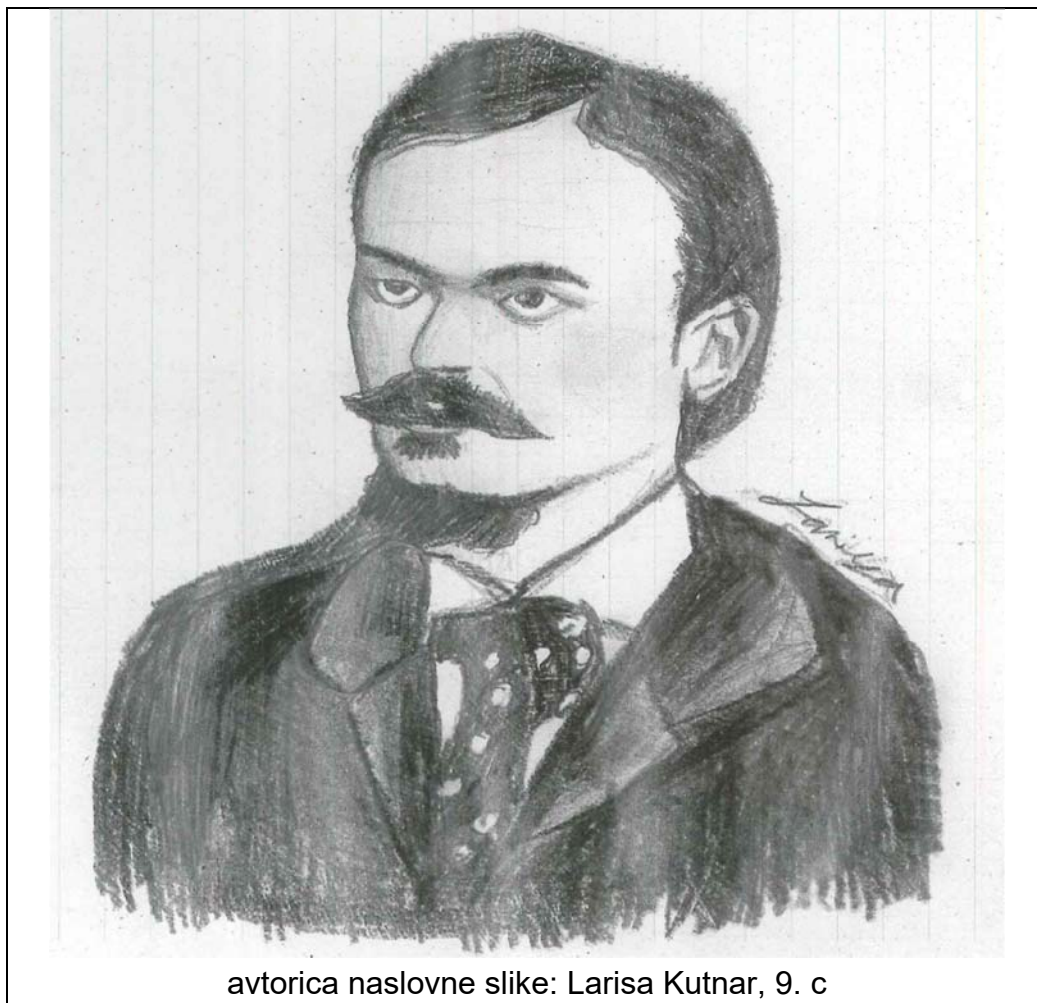

ČASOTEPEC

1

Glasilo učenk in učencev OŠ Stična

KAZALO

Vsebina

KAZALO	2
UVODNIK	4
Časotepcu na pot!	4
Ko daljava postane bližina	5
DOGAJALO SE JE	6
Dobrodelnost.....	6
Zbiralna akcija papirja.....	6
Noč knjige	7
Druženje s plesalko Niko Kljun	8
MLADI LITERATI	9
Pesništvo.....	9
Proza	23
Poustvarjamo.....	23
Dramatika	49
LJUDSKO SLOVSTVO	55
Osnovnošolski zbiratelji.....	55
MLADI UMETNIKI.....	67
NAŠA POTEPANJA	71
Misija: Angleška Ljubljana	71
Dan jezikov in sedmošolci OŠ Stična v Ljubljani	72
Dan jezikov in osmošolci OŠ Stična v Novem mestu	72
Novo mesto nas je očaralo	73
SE KDO ZABAVA MED POUKOM?!	73
Razgibajmo možgančke	73
KRIŽANKE	73
REŠITVE KRIŽANK	81
Smeh je pol zdravja	83

Glavna urednica:

Andreja Robek Perpar, prof.

Uredniški odbor:

Andreja Robek Perpar, prof.

Oblikovanje besedila, obdelava slikovnega gradiva, grafična zasnova:

Andreja Robek Perpar, prof.

Mentorice in mentorji prispevkov:

Andreja Robek Perpar, prof., Urška Petek, prof., Lucija Medimurec, prof., aktiv anglistov,
Tanja Hribar, prof., Kristijan Rešetič, prof.

3

Fotografije:

Andreja Robek Perpar, prof., Igor Rajner, prof.

Lektorica:

Urška Petek, prof.

Odgovorna oseba:

Marjan Potokar, ravnatelj

maj, 2021

UVODNIK

Časotepcu na pot!

Kako drugače bi bilo, ko bi vam v naslednjih vrsticah, tako kot v preteklosti, lahko napisal nekaj najlepših utrinkov zadnjega šolskega obdobja. Seveda z mojega zornega gledišča.

Letošnje leto je žal drugačno. Prebili smo se čez drugi in tretji *lockdown*, kot se vse preveč radi izražamo s tujimi besedami. Popolna zaustavitev javnega življenja se je močno dotaknila vseh in spremenila marsikatero vaše in naše navade ter tudi poglede na številna naša dosedanja razmišljanja.

Eno takšnih je zagotovo uporaba spleta in s tem računalnika oziroma pametnega telefona. Do teh zaustavitev javnega življenja smo pretirano uporabo računalnika in vse, kar je povezano z njim, odsvetovali. Želja je bila, da ga uporabljate le za iskanje informacij. V teh nekaj mesecih pa se je naš pogled ob uporabi računalnikov in vsega, kar sodi zraven, obrnil na glavo. V sedanji situaciji pouk na daljavo brez računalnikov ni izvedljiv.

Čas je prinesel spremembo, na novo smo se izobraževali učitelji, na novo ste se s številnimi računalniškimi orodji spoznavali učenci. To, da smo vsi osvojili nekaj novega računalniškega znanja, je verjetno edina prednost trenutnih razmer. Vse to bo vam in nam prišlo v življenju še zelo prav. Ampak osebno menim le do stopnje, ko nas splet ne zasvoji do te mere, da nas v življenju vodi in postanemo od njega odvisni. Naj se ne zgodi, da za vsak naslednji korak v življenju pogledate v »ekran«. Svobode razmišljanja in sprejemanja odločitev si z njim ne smete odvzeti. Tudi zaradi tega vas bom še vedno nagovarjal, da koristno preživite svoj prosti čas. Najsi bo to v naravi, v številnih društvih v našem okolju, prav tako v družbi svojih najbližjih in svojih vrstnikov. Pogovarjajte se, poslušajte se in pri vsem tem razmišljajte in še nekaj: sogovorniku pogledajte v oči. Pomagajte staršem, svojcem, tudi oni so v težki situaciji.

Naj bodo trenutne razmere, navkljub vsemu, priložnost za iskanje dobrega. Poiščite pozitivna doživetja, pozitivne pogovore, sodelujte z učitelji, vrstniki, svojimi domačimi in kot pogosto rečem – zapišite svoje vtise, zapišite razmišljanja in na ta način doprinesete k prihodnosti, ki mora biti optimistična. Vse je odvisno od vaše volje.

Marjan Potokar, ravnatelj

Ko daljava postane bližina

Leto je naokoli, mi pa smo bili še vedno večino časa doma. Šolanje je potekalo na daljavo. Čeprav nas je to na začetku veselilo, smo februarja komaj čakali, da pridemo nazaj. Vedno hrepenimo po nečem, česar nimamo. Ko smo bili v šoli, ste učenci hrepeneli, da ostanemo doma. Ko smo ostali doma, ste hrepeneli, da pridete v šolo. Kar smo ugotovili, je, da hrepenenje in izpolnitev želja ni nujno tako dobra zadeva. Izkazalo se je, da res potrebujemo sošolce in sošolke (učitelji pa sodelavke in sodelavce), strukturiran dan, saj delo tako lažje poteka, dan pa hitreje mine.

Tudi starši so bili v stiski: kako pomagati otrokom, kako organizirati dan, kaj skuhati za kosilo, bodo še obdržali službe, nekateri so jih celo izgubili ...

Vsako leto bolj se izkazuje dejstvo, da smo ljudje družabna bitja. Za svoje funkcioniranje potrebujemo ljudi, soudeležence. Pogovor kot notranja hrana nam postane še kako pomemben. Spoštovanje pravil aplikacij in javnega oz. zasebnega življenja nas vodi v solidarno družbo. Pomoč ljudem v stiski v nas odkrije, kako močno empatični zmoremo biti ljudje. In otroci ste tukaj naredili korak naprej: pomagali ste svojim sošolcem in sošolkam pri delu, učiteljem in učiteljicam pri osvajanju računalniških veščin, hkrati ste se učili tudi vi.

Vsi trije poglavitni členi (učitelji, učenci in starši) smo si med seboj pomagali, drug drugega učili, se zabavali ob spoznavanju novih in novih možnosti aplikacije Teams ... Kljub občasnim nesoglasjem, trenjem med nami smo uspeli najti kompromis. Za dobro drugega. In tako bi moralo biti. Postati bi morali družba odgovornih posameznikov, ki je svojemu sočloveku pripravljena pomagati. Upam, da ne samo v stiski, kot je bila letošnja karantena, ampak tudi v dobrih časih (podobno kot prisega zakoncev: v dobrem in v slabem).

Vsem bralcem (in drugim) želim, da prepoznate svojo moč vplivanja na sočloveka, da začutite človeka, ki in ko potrebuje pomoč, šalo, pogovor, sprehod ... Začutite notranje zadovoljstvo, ko počnete vse naštetе stvari.

Andreja Robek Perpar, prof.

DOGAJALO SE JE

Dobrodelnost

Zbiralna akcija papirja

avtorica: Lucija Medimurec, prof.

Vsako leto imamo na šoli dve zbiralni akciji papirja: jesensko in spomladansko. Slednja je tokrat potekala malo prej, od 15. do 18. marca 2021. Odločitev se je izkazala kot pravilna, saj je že med 1. in 9. aprilom zaradi epidemije delo ponovno potekalo na daljavo. Letošnjo zbiralno akcijo si bomo zapomnili po tem, da smo na vseh lokacijah zbrali nekoliko manj papirja kot jeseni, vendar nas je tokrat razveselila bistveno višja odkupna cena odpadnega papirja. Končni znesek, ki gre v šolski sklad, je tako kljub manjši količini papirja precej višji kot meseca oktobra. Skupno smo na vseh lokacijah zbrali skoraj 25 ton odpadnega papirja. Na matični šoli smo zbrali še 130 kg kartona, vendar teža ne gre v skupno težo zbranega papirja. Odvoz kartona zaradi dodatnega zabojnika predstavlja dodaten strošek. Tudi tokrat zaradi ukrepov v zvezi z epidemijo učenci niso pomagali pri izvedbi zbiralne akcije.

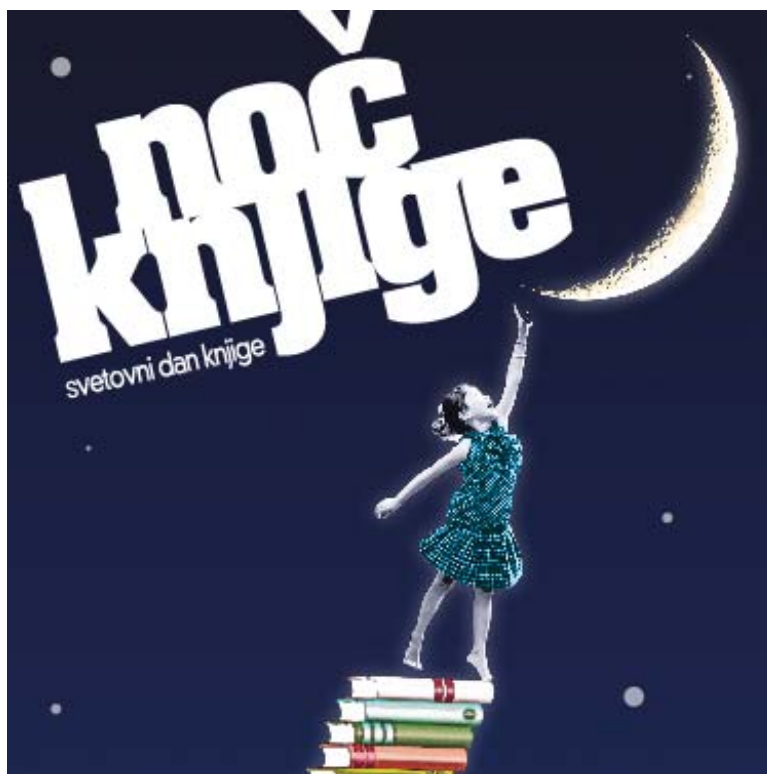
Iz preglednice je razvidna količina zbranega papirja na posameznih lokacijah. Za primerjavo so dodani še podatki jesenske zbiralne akcije.

	OKTOBER 2020	MAREC 2021
MŠ	14.966 kg	13.222 kg
PŠ Stična	790 kg	835 kg
PŠ Muljava	1.355 kg	935 kg
Skupaj MŠ	17.111 kg	14.922 kg
Zagradec	4.595 kg	2.649 kg
PŠ Krka	800 kg	575 kg
PŠ Ambrus	938 kg	795 kg
Skupaj Zagradec	6.333 kg	4.019 kg
Višnja Gora	7.175 kg	5.941 kg
SKUPAJ	30.619 kg	24.882 kg
Znesek	2.147,44 EUR	cca. 3.400 EUR

Noč knjige

V petek zvečer, 23. aprila 2021, smo se družili preko spleta, drugič v takšni obliki. Projekt Noč knjige se je letos odvijal sedmo leto zapored in kljub situaciji, v kateri smo se znašli zaradi epidemije korona virusa, nas je nagovarjal k druženju in skupnemu preživljanju časa s knjigo v roki. Ker se letos nismo mogli zbrati v šolski knjižnici, smo se prilagodili in družili virtualno. Ravnatelj Marjan Potokar je sodelujočim namenil uvodni nagovor, učiteljica Dragica Šteh je za to priložnost napisala pesem z naslovom *O Jurčičevem Desetem bratu malo drugače*. Učenci, njihovi starši in učitelji so nam pošiljali posnetke, kako berejo odlomke iz knjige, pesmi in drugih besedil, objavili smo povezavo do posnetkov kamišibajev, ki jih izvaja knjižničarka Maruša Pušnik iz Mestne knjižnice Grosuplje. Učenci so spanec preganjali z branjem in druženjem. Zelo veseli smo, da so te trenutke delili z nami. Med drugim smo tako izvedeli, kako je Višnja Gora dobila svoje ime, dobil pa smo tudi bralni namig. Če vas zanima več, vas vabimo, da obiščete spletno stran šolske knjižnice OŠ Stična, kjer so objavljeni vsi prispevki.

Kristijan Rešetič, knjižničar

Druženje s plesalko Niko Kljun

Petek, 25. september 2020, je bil za mlade plesalke OŠ Stična poseben dan, saj so na matični šoli gostile Niko Kljun – plesalko in koreografinjo svetovnega formata, ki je s svojim talentom in iskreno predanostjo plesu očarala celo Hollywood. Sodelovala je s številnimi zvezdniki, kot so Justin Bieber, Beyonce, Jennifer Lopez, Britney Spears, Simon Cowel, Paula Abdul in Fifth Harmony.

Nika nam je zaupala, da se s plesom ukvarja že od malih nog. Kot majhna deklica je veliko časa preživela v plesni šoli Bolero, kjer je svoja starša z zanimanjem opazovala pri plesnih treningih in se od njih naučila tudi prvih plesnih korakov. Njen prvi javni televizijski nastop je bil v otroški oddaji Klub klobuk, na pravo plesno pot pa se je podala, ko je dopolnila štiri leta. Kljub napornim treningom in tekmovanjem je bila v šoli vzorna in uspešna učenka.

V tridesetih letih druženja s plesom si je nabrala veliko plesnih izkušenj. Njena plesna pot je tlakovana s trdim delom in jasnimi cilji. Obvlada veliko različnih plesnih zvrsti, navdih za sestavljanje koreografij pa izhaja iz njene neizmerne ljubezni do glasbe in plesa.

Nika Kljun nas je s svojo energičnostjo in iskrenostjo popolnoma očarala, najbolj pa so nam v spominu ostale njene besede, naj sanjamo na veliko in naj imamo sebe brezpogojno radi.

Nataša Rebec Lukšič, prof. in Andreja Robek Perpar, prof.

MLADI LITERATI

mentorice: Andreja Robek Perpar, prof., Urška Petek, prof., Tanja Hribar, prof.

Pesništvo

Lani je nastalo ogromno pesmi z vsebino o koroni. No, korone smo se očitno že navadili, ravno tako karantene, čeprav smo v njej preživeli kar 4 mesece šolanja na daljavo. Temu pritiče, da ne smemo iti kar tako mimo nje.

Korona čas

avtor: Vitan Dular Galič, 6. a

Kaj danes se dogaja,
kaj dela se te dni?
Saj to ni več res,
sedimo samo za mizami.

V šole ne hodimo,
s prijatelji se ne dobimo,
delamo od doma
in s kolesi redko kdaj norimo.

Ko za šolo se naredi,
se ven odhiti,
da adrenalin izpuhti
in dan hitreje zbeži.

Znajti se je treba,
karkoli se zgodi!
Ena izkušnja več
ne pomeni, da slabo se godi.

Obdobje korone

avtor: Alex Kos, 9. a

Te dni
doma smo vsi.
Cel dan le za mizo sedimo, ležimo
in z računalnikom govorimo.

V trgovine nič več ne gremo,

kosilo na postelji jemo.
Potem domov pride mami
in zakriči: »Ali se posoda sama
pospravi?«
A jaz pa v pidžami.

Na daljavo šola poteka,
preko računalnika s celega sveta.
Celo dopoldne zaprti v sobi,
ampak tako je življenje,
saj smo v koroni.

Moj dan

avtor: Teo Plevnik, 9. a

Zjutraj se zbudim
in na računalnik uletim,
pa za šolo naredim.

Ko končam,
se hitro posladkam,
saj kosilo imam.

Po večerji že ležim,
ker že počasi spim
in v posteljo pohitim.

Dolgočasna korona

avtorica: Kaja Mandelj, 7. c

Ko se zjutraj zbudim,
skozi okno pogledat grem,
pogledam v gozd, pogledam na cesto,

zavem se, kako mi lušno bo.
Nato pa hitim v šolo na ekran,
zaradi korone to vse je drugače ...
Ne vem več, kam naj se dam,
ne vem več, kako naprej,
če v tla se ugreznem,
pridem živa spet nazaj.
Uooooooooooooooooooooo,
delam vse, kar ne smem.
In ko v tla se ugreznem,
korone več niiiiiiiiiiiiiiiiiii.
Uooooooooooooooooooooo ...

Swimming

Kaja Mandelj, 7. c

Jaz bi šla na morje,
jaz bi šla na sneg,
ampak ne ne morem,
ker korona je vmes.
Jaz bi šla na morje,
jaz bi šla na sneg,
jaz bi se naučila bordat spet.
Plavanje ne škodi, bordanje tudi ne.
Jaz res ne razumem,
zakaj smučišče je zaprto,
fitnes v prostoru, to pa je odprto.
Res ne štekam vlade, res ne.
Ne štekam, saj smučišče zunaj je.
»Ampak še zmeraj ne štekam.«

Moj dan

Kaja Mandelj, 7. c

Ko se zjutraj zbudim,
skozi okno pogledat grem,
pogledam v gozd, pogledam na cesto,
zavem se, kako mi lušno bo.

Ko nato se uredim, v šolo za ekran hitim,
in potem, ko končam,
obiski z masko pridejo k nam.

Pogovarjamo se, zblebetamo si vse,
ura je 8 in televizija čaka me.

Ko dotaknem se neba, nebo bo oživel,
daj, začnimo z drugo temo.
Res lepo je hoditi po oblakih,
prelepo leteti z avionom,
a lepšega od igranja družinskih iger z
družino ni.

Zdržimo

Mai Miklič, 7. c

Če danes France bi živel,
verjetno za glavo bi se prijel.
Ljudje brez kulture, osnovnih manir,
žaljivke, nesramnosti in ves čas prepir.

Otroci vse vidimo,
kaj naj storimo,
če odrasli s svojim obnašanjem
mir nam kalijo.

Pustite nam čas,
da to preživimo,
nekateri vsak dan
s smrtjo živimo.

Časi so težki,
vsi se borimo
in vsak dan
v strahu živimo.

Veliko ljudi si živeti želi,
vendar korona še vedno groz.
Vse bo minilo, vse se uredi,
življenje je eno,
en sam si ti.

Dandanes je že kar težko biti junak. Včasih jih ni manjkalo. Vitezi na belih konjih, varuhi legend ... Kaj pa danes pomeni biti junak?

Majhni junak

avtor: Eldar Kočić, 6. b

Ko pade noč
in se ugasne dan,

vse utihne
in vsi utonejo v san.

Prebudi se strah,
velik kot gora,

droben fantek plah
hraber biti mora.

Vse strašne pošasti pridejo ven,
nežen fantek je takrat njihov plen.

Hrabro vstane
in gre do stene,

prižge luč
in pošasti odžene.

Junak

avtor: Liam Lalić, 6. b

Jaz sem junak,
v vasi največji korenjak.

Moje mišice so trde skale,
boji se jih še slavni Challe Salle.

Podim pošasti iz omare,
vsak, ki sreča me, vzklikne: »Kje si care?«

Mirim potrese, ustavljam poplave,
navijam ušesa za ohranjanje narave.

Kriminalce odnesem v zapor
in pozabim na družinski spor.

Če kdo ne jemlje me resno,
se sreča z mojo pestjo desno.

Junak

avtor: Luka Ratajec, 6. b

Živel en majhen je fantič,
ki včasih bil je fič firič.

Naenkrat, gromska strela,
od dobrih vil vkup znešena
udarila je vsa ognjena,
sila nadnaravna.

Kot Kekčev brat,
močan kot škrat,
odpravil se je v svet prostran.
Pomagal ubogim je ljudem,
ki bil jim svet je črno-bel,
da srečno so živeli.

Ubogi berač,
postal je bogat in svoje bogastvo delil,
kdor bil je šibak pa močan kakor hrast,
se v novi je dan prebudil.

Junak

avtorica: Špela Kastelic, 6. b

Junak je lahko vsak,
kot Klepec in Krpan,
si lahko pogumen tudi sam.

Vsak ima svojo super moč,
ki je lahko vsem v pomoč.
Lahko bi tudi rekli,

»Pazite, da se ne boste spekli.«

kot

Če pa si junak, vsak
dan si lahko boljši,

Pesniki in pesnice si marsikaj predstavljajo drugače. Svoje predstave težko izrazijo samo z eno besedo, zato uporabljajo metafore, primere, okrasne pridevke, vzklike. V šestem razredu smo skušali pesniško ubesediti dele telesa, kot je to storil Niko Grafenauer v pesmi Ušesa.

Prsti

avtor: Aljaž Koren, 6. b

Ti prsti prstijo?
So prsti iz prsti?
Mar prsti bolijo?

Prsti so v vrsti
kot kakšni vojaki.
Ko prstek se utruji,

leže v dlan
ter mirno počiva
in čaka na dan.

Roke

avtor: Eldar Kočić, 6. b

Roke na našem telesu
so kot veje na drevesu.

Včasih so žalostne in utrujene,
včasih vesele in razigrane.

Vse zgodbe z rokami pišemo,
z rokami delamo, dokler dišemo.

V rokah je vedno resnica,
pa če si velik ali drobtinica.

Oči

avtorica: Špela Kastelic, 6. b

Mlade oči so kot svetle luči,
ki mi kažejo pot v temi,
saj z njimi je svet lahko lepši,
če vidijo lepe stvari.

Oči so kot okno v svet,
drugače skozi njih gleda poet,
včasih vidijo samo lepoto,
včasih pa tudi grdoto.

Naj naše oči vedno vidijo le dobre poti,
in naše življenje bo v drugih očeh,
polno veselja in dobrote,
tudi za druge ljudi.

Oči

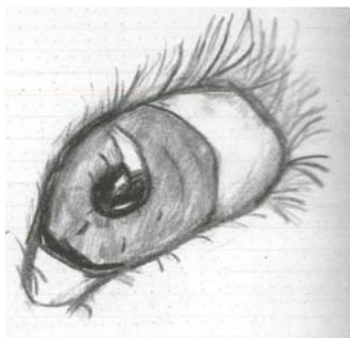
avtorica: Hana Horvat Miklavčič, 6. b

Na obrazu imam oči,
ki nikoli niso brez moči.
Oči so kot luči,
vse vidijo,
tudi česar ni.

Barve oči so različne,
ampak nikoli niso prestižne.
Zenica se večja in večja,

kadar nek predmet se ti poveča.

Jaz se sprašujem, kako bi bilo,
če oči ne bi bilo.
Na očeh imamo trepalnice,
ki so velike in košate.

avtorica: Larisa Kutnar, 9. c

Oči

avtor: Martin Jagodic, 6. b

Oči so kot širni svet.
Z njimi lahko vidiš vse lepote,
lahko si pa tudi slep.

Tudi zdrave oči
so včasih slepe kot noč.
Vidijo tisto, kar hočejo,
ne vidijo, česar nočejo.

V očeh se blešči,
ko vidiš tebi ljube ljudi.
Ko se ti izpolnijo želje,
iskrice v očeh švigajo
na vse strani.

Včasih pa oči tudi govorijo,
čisto tiho, brez besed.
Njihov pogled te lahko pogreje,
lahko pa tudi zmrazi.

Najlepše so tople,
iskrene in prijazne oči.

Noga

avtor: Luka Ratajec, 6. b

Noga je mojstrica,
ki je boljša kot pojstlica,
Rada ima brce,
še bolj pa prdce.

Noga teče,
ampak nič ne reče.
Ko zaspi,
nekaj smrdi.

Rada kriči
brez skrbi.
Lahko te skrbi,
če ti v sobi bedi.

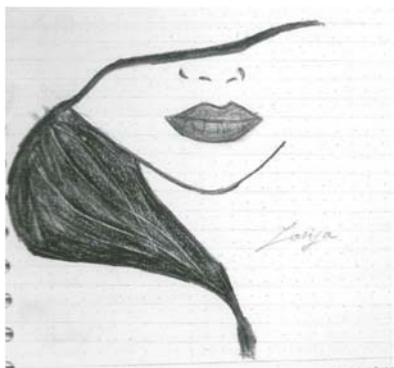
Oči

avtor: Timon Glavan, 6. b

Gledati moraš z očmi
in ne z močmi.
Oči so lahko lepe
ali slepe.

Od kita oči niso lepa,
ampak velika kot velikanska repa.
Gledaš lahko tudi brez oči
in si domišljaš stvari
kot v pravljici
1000 in ene noči.

Z očmi vidiš velike luči
tudi sredi največje noči,
ampak če gledaš stvari,
to še ne pomeni, da tudi reči.

avtorica: Larisa Kutnar, 9. c

Nos

avtorica: Nika Lampret, 6. b

Na sredi obraza sedi,
najprej vidijo ga vsi,
zato si vsak želi,
da njegov nos blesti.

Pozimi je rdeč,
spomladi trobeč,
ko pride poletje,
vonja cvetje.

Ko na nosu mozolj se naredi,
dama po puder zdrvi,
mozolj se pa joka
in pod pudrom stoka.

Zdaj nos je čist in lep
in ponosno gleda v svet,
novih dogodivščin si želi,
zato v svet zdrvi.

avtorica: Larisa Kutnar, 9. b

Usta

avtor: Liam Lalić, 6. b

Usta so ogromna jama,
v njih izgubijo se sadje, pica in salama.
Najbolj pa so vesela,
ko v njih se znajde slaščica debela.

V ustih kot vojaki v vrsti
postavljeni so zobje, močni in čvrsti.
V njih se skriva jezik, ki sam od sebe se vrti
in večkrat starše ujezi.

Iz ust pridejo neumnosti razne,
včasih besede lepe, včasih prazne.
Najbolj modre so, ko molčijo,
saj s tem devetim odgovorijo.

Usta

avtorica: Nika Orel, 6. b

Usta so globoka votlina.
Lahko so velika ali majhna.
V njih domuje dolg jezik.

Včasih se skozi usta
sprehodi kos hruške
ali maline.

Kadar se usta razjezijo,
takrat se iz globoke
votline prebudi dolg jezik.

Roka

avtorica: Neja Grabnar, 6. b

Vsaka roka ima pet prstov,
s katerimi zaznava različne stvari,
ker je čutilo za tip.

Roka ima veliko sposobnosti,
katere včasih niti ne opazimo,
ker roka je roka in sposobnost je stvar.

Ko se ti roka zlomi, je vedno direndaj,
nato pa hitro v bolnišnico
in domov nazaj.

Ljudje brez roke težko živijo,
to si zapomnijo za celo življenje,
velikokrat se počutijo slabo, ampak se
navadijo.

Torej dejstvo je, da roka je pomembna,
velikokrat na to pozabimo
in naredimo kako neumnost.
Roka je čutilo in brez nje težko je,
to si zapomni za celo življenje.

Ste kdaj razmišljali o tem, zakaj je Prešern naš *največji* slovenski pesnik? Težko je odgovoriti na to vprašanje samo z enim pravilnim odgovorom, saj je odgovorov več. V bistvu jih je skoraj toliko kot ljudi. Vsak ima namreč o tem svoje mnenje. A če bi pogledali njegovo poezijo od blizu, podrobno, bi ugotovili, da zelo težko ustvariš tako poezijo kar iz glave. Enostavno moraš imeti talent. Na kulturni dan (8. februarja) je bila ena od nalog, da lahko poustvarjaš podobno, kot je to počel naš slaven Slovenec. No, naloga je učencem in učenkam odlično uspela. Predstavljamo izbor mladih Prešernov.

Pomlad

avtorica: Lina Lamovšek, 8. c

Ne morem verjet', da pomlad je že tu,
ko ptički pojo in rastline cveto.
Ni več mraza in vse belo,
zdaj bo zeleno in bolj toplo.

Ko pomlad se prebudi,
sonce spet zasveti.

Ko po parku greš, so že vse klopi
zapolnjene,
travniki polni s pikniki v jezeru za labodi.
Oh, kako lepa je pomlad,
to že ve prav vsak.

Pomlad mi je najlepši letni čas,
to zapojem vam na glas.

Drevo v letnih časih

avtorica: Lina Lamovšek, 8. c

Drevo spomladi zacveti,
lepe barve postane in gol več ni.
Korenine drevesa vode pridobe,

zato z dežjem vse v višave gre.

Poletna strela udari in mu vejo odlomi,
ga tako boli, da celo poletje ne spregovori.

Jeseni drevo je z barvami okrašeno,
rdeče in rumeno,
nič več košato in zeleno.

Zimo prebrodi s tem,
da v vojni se bori.
Na koncu že ves suhljat
čaka na pomlad.

Potoček

avtorica: Julija Cunja, 6. a

Kako lepo,
tako lepo,
da bi tukaj sedela ves dan,
če bi lahko.

Tako lepo šumi,
da se mi od lepote kar vrti
in žalost prevzema me,

ko moram zapustiti kraje te.

Rada ob potočku sedim,
se v mislih vedrim,
navdihujem se za ustvarjanje
in pišem pesmi te počitniške.

Zadnja pesem Juliji

avtorica: Tonja Smole, 9. a

Oh, Julija, predraga moja!
Lepota silna s tebe sije,
ko sonce te močno oblije.

Tvoja polt kot sneg je bela,
oči pa modre kot nebo.
Če ti bi mene rada imela,
bi vse na sveto b'lo lepo.

A kaj ko vem, da me ne maraš?
Se raje smukaš z drugimi.
Dnevno mi srce razparaš
in veš, a briga te, da me boli.

Zato ti dajem zadnjo možnost.
Po tej več pesmi ne dobiš!
Želim, da veš, da imam te rad
in upam, da si me želiš.

Novi vsakdan

avtor: David Mavec, 9. a

Korona nas ločila je ...
Sedaj ves dan doma sedim,
samo za šolo naredim
in se vedno bolj redim.

Vsak dan zgodaj se zbudim,
pojem, se oblečem in hitim,
ker uro v živo že imam,
priključim se napol zaspan.

Ko vse za šolo naredim,
prav hitro ugotovim,
da dnevu bliža konec se
in jutri ponovi se vse.

France Prešeren

avtorica: Ana Oblak, 9. c

Rojen je v Vrbi bil,
po smrti je kulturni dan dobil.
Največji slovenski pesnik je,
njegova Zdravljica himna naša je.

Očetu Šimen in mami Mina je bilo ime,
France pa njun prvi sin in tretji otrok je.
Mama Mina je otroke učila branja in
pisanja,
oče Šimen pa jih je učil kmetovanja.

France se tudi v tujini šolal je,
študij prava ga zamikal je.
Še prej se je šolal v Ribnici,
kjer so ga v zlato knjigo zapisali.

Otrokom suhe fige je delil,
zato se jim je hitro prikupil.
Seveda je imel tudi prijatelje,
vendar ne veliko, saj bil rahlo poseben je.

Z Ano Jelovšek je imel tri otroke,
vendar nikoli ni prišlo do poroke.
Tudi v druge ženske se je zaljubil,
veliko pesmi jim je posvetil.

Spominski park v Kranju se imenuje
Prešernov gaj,
nekdanjega kranjskega pokopališča to je
kraj.
V Ljubljani imamo tudi Prešernov trg,
Prešernove nagrade so vseh nagrad za
umetnost vrh.

Včasih se mi zdi, da vas odrasli podcenjujemo. Si mislimo, da ne premorete poetičnega jezika, odraslega razmišljanja o tematiki, kot je ljubezen. Vsako leto znova smo učitelji in učiteljice presenečeni, kaj se skriva v vas – neverjeten občutek za poezijo, za zvočnost slovenskega jezika, za ritem. Dragi bralci, prepričajte se sami. Učenci in učenke osmega razreda so morali nadaljevati pesem Toneta Pavčka Nova faca. Napisati so morali vsaj eno štirivrstičnico. Da boste lažje razumeli nadaljevanje, vam objavljamo pesem v celoti, nato pa sledijo vaša nadaljevanja. Prepričajte se sami, da v vas tli ogenj poezije.

Tone Pavček: Nova faca

Danes je ful bedno,
je rekel in vrgel torbo vkraj
in ni se mu zdelo vredno
reči, kako in zakaj

kuha tako mulasto mulo.
Je slabo pisal test,
nabasal na kakšno krulo,
mu je prijatelj nezvest?

Nič. Čisto nič. Mulo pase
in malo cvika, se zdi.
Zoprno leze vase,
a se dela, da ne boli.

Ja. Srečal je faco čedno
in je Amor izprožil lok.
Zdaj je vse izredno in bedno
od njenih oči in rok.

Ogleduje si jo, to ona vidi, se mu približa,
mu roke ponudi, se mu sladko nasmiha.
Ko ga je zapeljala,
hitro se je stran odpeljala.

Klara Sluga, 8. a

Ko se s čedno faco spet je snidel,
ni bila več čedna,
ker na klopci z drugim jo je videl.
Ah, ljubezen res je bedna!

Gašper Bahor, 8. a

Danes zopet srečal je to faco,
faco tako čedno kot bedno.
Zdaj pa samo še
mulo pase.

Lara Zabukovec, 8. c

V mislih mu je bila
vsako noč in vsak dan,
ampak fanta je imela,
zato vse je bilo zaman.

Milka Sekulić, 8. a

Njegovo srce razbija
bolje in je tudi
boljše volje.
Še nikoli ni videl
take face, čudne
kakor race.

Spet je vse postalo
bedno, njegovega
življenje ni bilo
vredno. Sedel
je na tleh in
razmišljal, kaj
bo spet.

Maruša Jurjevčič, 8. a

Ko so šli na kosilo,
groza, kaj se je tam zgodilo!
Punca se je zraven usedla
in brez besed jedla.

Čakal je, da ga pogleda,
ampak katera beda:
namesto da bi ga ogovorila,
mu je eno prisolila!

Tia Bregar, 8. a

Amor je tudi faci
izprožil lok, skupaj
sta bila ful nasmejana
in ni jima bilo slabo.

Žana Lesjak, 8. a

Celo noč je buljil v steno
in razmišljal le o njej.
Pa ni vedel čisto iskreno.
Zakaj si rekel ji: »Ne glej!«

Zjutraj bil je čisto v redu,
kot da face ne pozna.
A ko sreča jo na gradu,
nazaj je jeza temačna.

Sara Mulh, 8. a

Potem faca pride do njega,
reče: »Saj sva skupaj lahko!
Ne bodi žalosten, ne bom ti
strla tega srca.«

Simon Skubic, 8. a

Dekle je prišlo domov in, joj:
vsa zmedena in nejevoljna.
Kupid je ustrelil svojo puščico takoj,
ko je videl tistega fanta, zdaj pa je samo še
mula nezadovoljna.

Nika Markovič, 8. c

Sanjal o njej je celo noč,
upal, da mu bo jutrišnji dan dal moč,
da stopil bi do nje
in jo vprašal,
če šla bi z njim na ples.

Neža Medved, 8. a

Pa je to mulasto mulo le prebolel
in s čedno faco se pogovoriti želel.
A vsakič ko pogovor začeti je hotel,
kar v zemljo se pogrezniti je želel.
Kaj le mu je bilo, da še besede ni
spregovoril? Je zbolel?

Ko čedna faca vidi, kako fantu je težko,
ga pozdravi in reče, da ne bo hudo,
fant si je kar oddahnil in v pogovor se
poglobil,
mogoče le ni tako hudo, da se je zaljubil.

Neža Pajk, 8. a

Ko fant sreča dekle,
se skoraj vanjo zaleti.
Ko jo zagleda, se pogled mu zamegli,
rdeč postane in stran zbeži.
Tako se ta ljubezenska zgodba konča,
ljubezen bila je neuslišana.

Van Ploj-Vollmayer, 8. a

Ona ga je zavrnila,
čeprav se ji je izpovedal,
k drugemu v objem se skrila,
on žalostno je gledal.

Manca Kavšek, 8. a

Fant pristopi do dekleta,
v roki rdeče vrtnice drži.
Dekle začudeno ga gleda,
ko ji fant v roke rože položi.

Vljudno jo vpraša,
če z njim bi bila,
dekle vljudno se obnaša
in do njega je prišla.

Katarina Glavan, 8. a

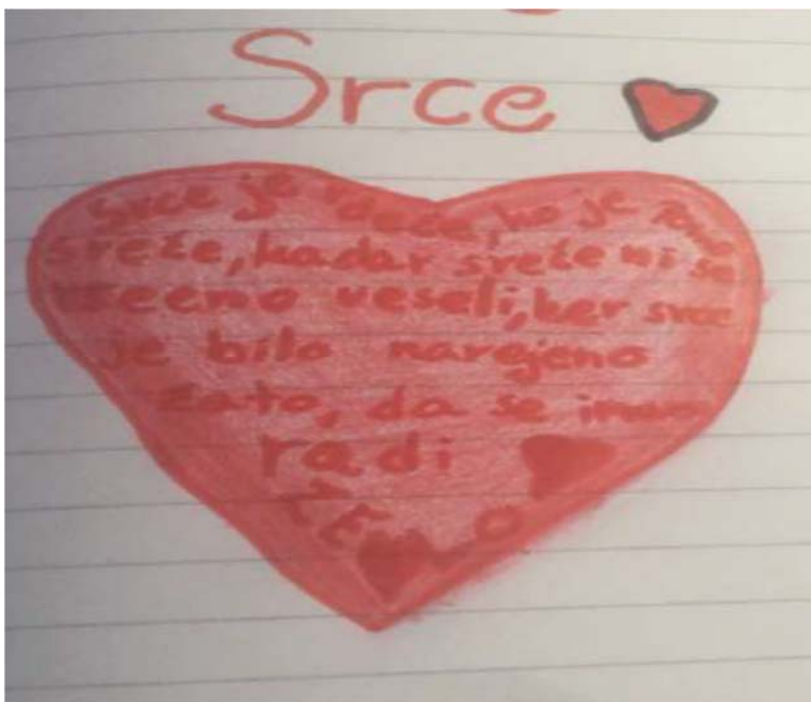
Sam v sobi premišljuje,
kaj naj sedaj stori?
Kaj manj boli?
Naj za faco se bori
ali jo iz rok izpusti?

Amorjeva puščica za
njega je prevelika,
zelo je prevelika,
zato se odloči,
da gre do nje in pika.

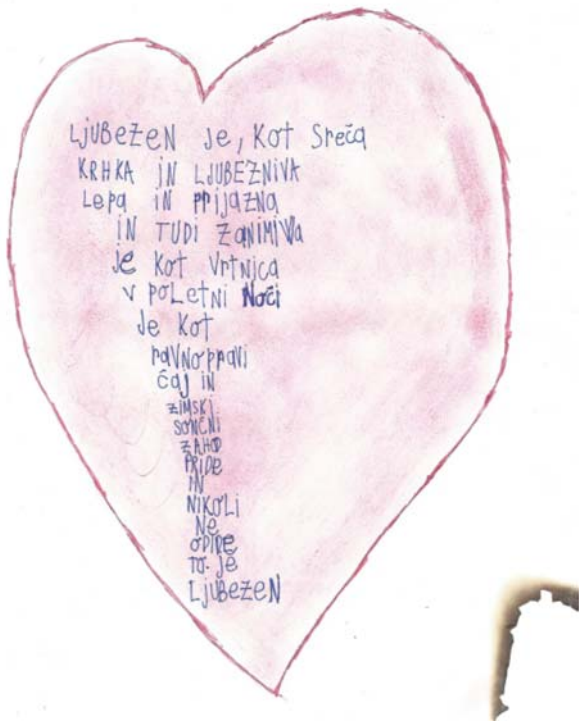
Lina Lamovšek, 8. c

Likovna pesem

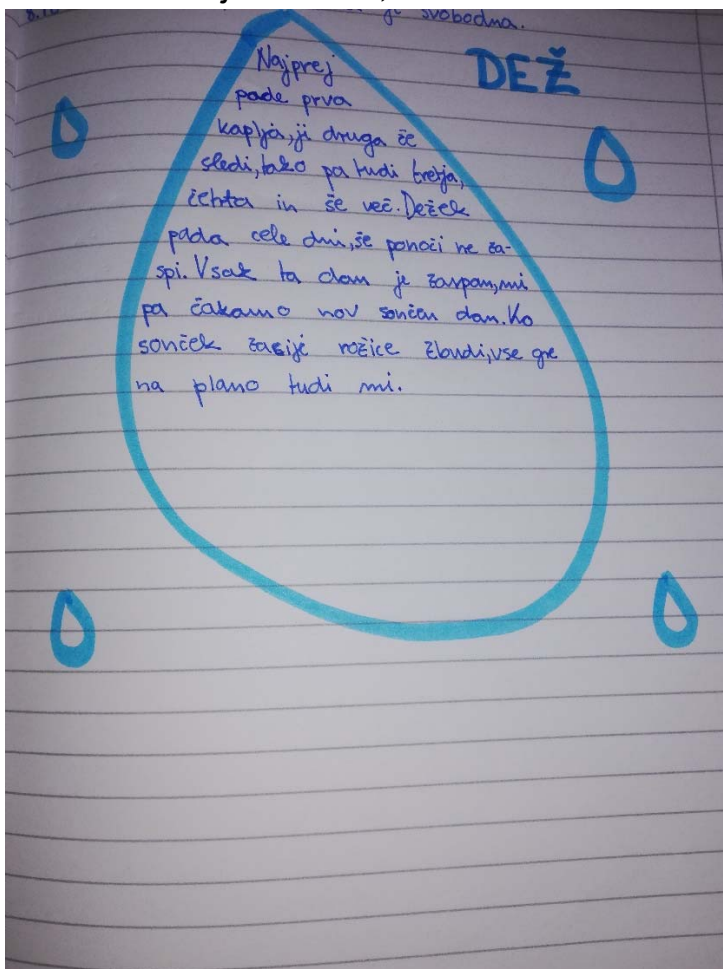
Pesniki niso ustvarjalni le v svojem ritmu in jeziku, pač pa tudi v zunanji obliki. Po zunanji obliki je likovna pesem prav posebna, saj pesnik ali pesnica z zunanjo obliko nakaže tudi vsebino. Preberite in pogledajte si spodnje kreacije. Vse vam bo postalo jasno.

avtor: Aleks Perpar, 8. b

avtorica: Patricija Motnikar, 8. a

avtorica: Alina Klajnčar, 8. b

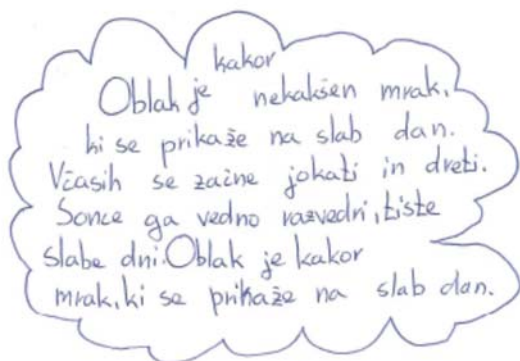
SE VSI RAZJEZIMO KO
 SKRIJE SE SONCE
 KO PA SONCE
 JE NOVE DOŽIVIMO
 DOKOPIŠČINE
 HITRO VEN ODHITIHO
 SE VSI RAZJEZIMO KO

avtorica: Žana Lesjak, 8. a

A ko se približajo temni oblaki,
 se jezim na njih,
 raj me prekrivajo
 in svet se zatemni.
 nebi časa pa odide,
 in jaz se tega nevedim,
 na koncu sveta pa razpne oči,
 ker se od ljudi porbim.
 Ne se izgovarjam prebudi,
 pol svet odleči,
 raj me prekrivajo

avtorica: Nika Lukšič, 8. c

OBLAK

avtorica: Maruša Jurjevčič, 8. a

OBRAZ

avtorica: Klara Sluga, 8. a

Poustvarjamo

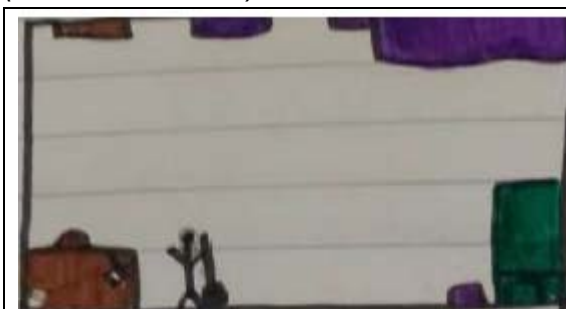
Šolsko leto 2020/2021 je drugačno le v tem, da se je karantena s pomladnega časa premaknila na jesenski in zimski čas – kar pomeni, da je veliko število dejavnosti odpadlo in leto, kar se tiče potovanj, ni bilo tako pestro. Je bilo pa toliko bolj pestro na področju literarnega ustvarjanja. Kaj vse so naši učenci in učenke ustvarjali, si lahko preberete v nadaljevanju.

Nedoločnik in namenilnik v zgodbah

Spoznavanje **nedoločnika** in **namenilnika** pri pouku slovenščine **biti** res ena zahtevna snov. Ne **biti** pa tako težka, da se je ne bi mogel **naučiti** vsak. Tako so **poskusiti ustvariti** zgodbe, v katerih morajo **uporabiti** čim več nedoločnikov in namenilnikov. Tema zgodb **biti** novoletno praznovanje. Vi pa **poskusiti najti** čim več nedoločnikov (končajo se na -ti ali -či) in namenilnikov (končajo se na -t ali -č).

1. Ko smo bili 31. 12. 2020, smo se s sestrično dogovorili, da prideva jaz in moja sestra k njej. Preden sem šla, sem morala pospraviti svojo sobo. Igrali smo se različne igre. Bilo je zabavno. Bili smo že zelo lačni, zato smo šli jest. Vsi smo si želeli čips. Na koncu smo ugotovile, da čipsa sploh niso imeli. Ko smo pojedli, smo se šli skrivalnice. Vsi smo si želeli obiskati kino. Na televiziji smo našli film – komedijo. Notri je bilo poletje, plavanje, kolesarjenje. Vsi smo si želeli plavati in kolesariti. Ko je bila ura sedem, sem morala oditi. Ustaviti smo se morali še v trgovini, kjer sem si kupila pijačo. Prispeli smo domov, kjer nas je čakal narezek. Z družino smo si želeli uživati pri narezku. Potem smo morali opazovati rakete. Bilo je zabavno. *(Hana H. M., 6. b)*
2. Za novoletne praznike smo želeli oditi na bazen v Dolenjske toplice. Moja babi si je zlomila nogo in gre na rehabilitacijo. Tam smo želeli opazovati naravo, jesti dobro hrano, plavati in uživati. Čez počitnice sem hotela pospraviti sobo. Hoteli smo tudi obiskati vse sorodnike. Želeli smo pravočasno prispeti na obisk, ampak nam je korona virus pokvaril vse načrte. Hoteli smo zaželeli vsem lepe praznike. *(Neja G., 6. b)*
3. Misel na božične in novoletne praznike je super. Med letošnjimi počitnicami sem imel namen kolesariti, ker doma ni bilo možno smučati. Teči mi ni v veselje. Želel sem obiskati sorodnike, plavati v toplicah, iti v kino. Zaradi epidemije smo vse to prestavili na ugodnejši čas. Že v začetku decembra sem se pričel veseliti okraševanja novoletne jelke. Postaviti jaslice pod njo pa je dodana vrednost. Res je prišel 24. 12. 2020, popoldan, ko je očiju pričel zvoniti telefon. Mami je sporočila žalostno novico. Zaradi hude bolezni (rak) sem se moral tiste dni posloviti od svojega najljubšega strica Davorina. Mami ne more skriti svoje žalosti. Za vedno bo ostal v naših srcih. *(Martin J., 6. b)*

4. Za novoletne praznike smo želeli oditi ter obiskati babico in dedka. Pred tem smo želeli kolesariti. Pred odhodom sem morala jesti zajtrk in pospraviti sobo. Naslednji dan smo želeli uživati in opazovati naravo. Včeraj pa nismo hoteli plavati. *(Pia K., 6. b)*
5. Bilo je popoldne, ko smo se z družino odpravili po dolgem času spet kolesarit. Odpravili smo se opazovat ostanke gradu v Višnji Gori. Hoteli smo uživati, a nas je presenetil dež. Zaradi dežja smo morali oditi jest. Ampak jaz in moja družina smo si res želeli prispeti do gradu. Mami mi je rekla, naj hitro pospravim stvari v nahrbtnik in da si moram res močno želei, da dež neha padati in če se bo pokazalo sonce, gremo plavat. Na koncu smo šli obiskat prijatelje v Višnji Gori. *(Lija P. K., 6. b)*
6. Z novoletnimi prazniki smo začeli tako, da smo postavili in okrasili smreko. Začel sem opazovati smreko in bila mi je zelo všeč. Uživati sem moral zelo, ker so bile počitnice kratke in kmalu sem spet moral delati za šolo. Kolesariti tudi nisem mogel, ker je bil sneg visok. Kmalu smo morali iti jest. Pospraviti sem moral sobo in oditi obiskat svoje stare starše. Plavati nismo šli v Zreče, ker je bila korona. Želel sem prispeti pred hišo, ampak smo prispeli za njo. Lepo si je bilo želei, da bi šli na sneg, ampak ga ni bilo veliko. *(Luka R., 6. b)*
7. *(Hana H. M., 6. b)*

Morala sem pospraviti svojo sobo.

Želeli smo uživati v zajtrku.

Potem smo želeli obiskati babi in dedija.

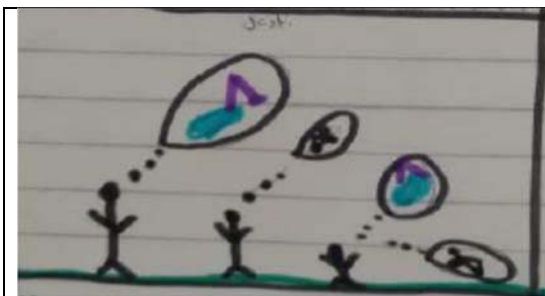
Po obisku smo morali oditi.

Ustavili smo se v gostilni, ker smo si želeli jesti.

Morali smo opazovati zlate ribice.

Vsi smo si želeli plavati ali kolesariti.

Prispeti smo morali domov.

8. (Ana M., 6. b)

Aah, novoletne počitnice.
Čas, ko je potrebno uživati.
Ampak ne to leto, ker je
prišel nov virus COVID-19.

== 11 ==

VSI SMO SI ŽELELI
PRISPETI NA HRIB
S KOLESOM

NABOLJŠE
BI BILO VSE
POSPRAVITI

DOBRO BI BILO PRISPETI
V RESTAVRACIJO IN JESTI
ZADOSTI PEČENO HRANO.

VEŠ
TUDI

JAZ

KER NISMO MORALI ODITI V LJUBLJANO
GLEDATI LUČK SMO OPAZOVALI
OGNJETET IN VOHALI ZAPEČE-
NEGA PIŠČANCA NA MIZI.

BILO NAM JE DOLGČAS
ZATO SMO ODŠLI SPATI.

MISLILA SEM,
DA BOMO TO
LETO ODŠLI KOL-
ESARITI. A TO SE
NE BO ZGODILO

ZAPEČENO IN OBISKATI TOPLICE
TER PLAVATI.

9. (Špela K., 6. b)

Kdaj si pa ti junak/junakinja?

Ko pomagam odraslim ...

avtor: Žiga Vokal, 6. b

Prejšnji četrtek sem se zbudil v snežno jutro. Odšel sem po stopnicah v kuhinjo, ki je že dišala po pečenih jajcih. Ko sem jih pojedel, sem šel k očiju.

Oči je že kidal sneg, jaz pa sem se odločil, da mu grem pomagat. Ko sva skoraj odkidala, sva opazila soseda, ki se je mučil s kidanjem snega. Pogledal sem očija in oba sva se odločila, da sosedu priskočiva na pomoč. Skupaj smo zelo hitro opravili in sosed nama je v zahvalo ponudil čaj. Ker je bilo mrzlo, sva ga z veseljem popila.

Nato sva se z nasmehom na obrazu vrnila domov. Jaz pa sem se počutil kot pravi junak.

Ko pomagam sestrici ...

avtorica: Neja Grabnar, 6. b

Ko sem bila še majhna, sem rešila svojo lepo sestrico, ko bi jo skoraj povozil vlak. Nika je bila stara približno 7 let, jaz pa 10. Bilo je pozimi, ko smo se šli vozit s sankami k progi oziroma na sneg, ki je bil blizu železniške proge. Oči je za trenutek umaknil pogled. Nika pa se je s sanmi spustila po progi. Jaz sem takoj, ko sem opazila, pohitela za njo. Ampak Nika je zavila z velike spolzke proge. Takrat pa je pripeljal velikanski rdeči vlak. Oblaki so bili modri in so že skoraj jokali, tla so razbijala pod nogami, vsaj tako se je meni zdelo. K sreči sem Niko potegnila za bundo in za vrvico sani. Vlak je odpeljal naprej, jaz pa sem sestrico povlekla malo bolj gor. Hvala bogu je takoj prihitel oči. Tega ne bom nikoli pozabila. Ko smo z Niko odšli gor na breg, me je oči pohvalil. Odšli smo domov in vsi popili topel čaj. Nika pa je v spominu ostala modrica na nogi.

Ko pomagam živali ...

avtorica: Nika Orel, 6. b

Prišla sem k babi in dedku. Tam sem rada, ker imajo živali. Najprej sem šla v štalو. V ograji sem zagledala novega telička. Dedo je rekel, da ni zadosti pojedel. Zaskrbelo me je, pa sem šla v akcijo. Steklenico za mleko sem nagnila, nataknila dudo in se lotila hranjenja. Teličkove oči so bile temne in žalostne. Ni bil zadovoljen. Ponudila sem mu dudo v gobček, a ni šlo. Kar stresel je z glavo in me gledal, kot da bi me nekaj prosil. Postalo mi je vroče, pri srcu me je stisnilo. Kaj bo s teličkom, če ne bo jedel? Spet in spet sem poskušala. Stisnila sem cucelj in mu zlila nekaj kapljic mleka v gobec. Takrat pa je zagrabil dudo, da je kar zašumelo. Cmokljal je in pil, kot bi mu šlo za življenje. Tudi jaz sem postala srečna in mirna. Teliček se je napil in me zadovoljno pogledal. Bil je sit. Ulegel se je v slamo, jaz pa sem ga gladila po mehki dlaki. Zdelo se mi je, kot bi on božal mene. Bila sem srečna, saj so mi njegove oči

povedale, da se dobro počuti. Prišel je dedo. Ko je videl, da mi je uspelo, me je pohvalil. Počutila sem se kot junakinja, saj sem pomagala teličku in dedotu.

Ko grem prvič v šolo ...

avtorica: Pia Kovačič, 6. b

Bila sem stara 6 let. Bilo pa je leto, ko sem se odpravljala v šolo. Zelo sem bila vesela, da bom končno postala šolarka. Čeprav sem bila rada v vrtcu, sem si želela iti v 1. razred. Ko je napočil čas, da grem končno v šolo, me je postalo strah. Nisem vedela, kaj naj bi storila. Dan pred odhodom mi je postalo nerodno. Ko pa sem vstopila v šolo, sem opazila prijatelje. Počutila sem se bolje. Ko smo morali preskočiti vrstico, me je bilo strah, da bom padla. Na drugi strani sem opazila mami, ki ja navijala zame. Pomirila sem se in uspelo mi je osvojiti rutko. Bila sem vesela in zelo rada hodim v šolo.

Vaje v slogu

V tem šolskem letu so se devetarji poigrali s slogom. Na različne načine so skušali ubesediti sledečo vremensko napoved:

Danes bo zmerno do pretežno oblačno, jutri bo po vsej državi sončno, popoldan bodo krajevne padavine, ponekod nevihte. Na Primorskem bo pihala burja. Najnižje jutranje temperature bodo od 6 do 11 stopinj Celzija, najvišje dnevne pa od 20 do 24 stopinj Celzija.

Izbirali so med na pol angleško napovedjo, napovedjo v slengu, napovedjo v obliki TV-reklame ali nevedno napovedjo. Zanimivo bi bilo slišati vremenoslovca, da tako napoveduje vreme.

Today bo zmerno do pretežno cloudy, Tommorrow bo po vsej country sončno, popoldan bodo krajevne padavine, ponekod storms. Na Primorskem bo windy. The lowest jutranje temperature bodo from 6 do 11 stopinj Celzija. The highest dnevne pa from 20 do 24 stopinj Celzija.

Blaž Pergar, 9. b

Ne vem, zakaj bo danes zmerno do pretežno oblačno. Jutri pa bo po vsej državi sončno, popoldne bodo padavine ponekod velike? Pihala bo burja. Na Primorskem. Zjutraj bodo najnižje temperature od 6 do 11 stopinj Celzija. Najvišje dnevne od 20 do 24 stopinj Celzija. V redu? Me ne zanima ...

Pia Kutnar, 9. c

Dones bo zmerno do pretežno oblačno, najbrž, me ne briga. Jutri bo po vsej državi sončno? Čisto mogoče. Ja, no, se zgodi. Na Primorskem bo pihala burja? Pa naj, če hoče. Najnižje

jutranje temperature bodo od 6 do 11 stopinj Celzija, najvišje dnevne pa od 20 do 24 stopinj Celzija? Me ne briga!

Jaša Mežek, 9. b

Dons bo ful oblačno, pol jutro dopoldne bo mal sonček pol pa že spet padavine. Pri morju bo pihal. Zjutraj bo 6 do 11 stopinj Celzija, popoldne od 20 do 24. To so ble naše novice na radiu Osnovna šola Stična.

Marko Maver, 9. c

Ja, pogledajte, jaz ne vem prav veliko o vremenu, mi pa tu piše, da bo kar lepo, ponekod pa bo dež. Piše tudi »na Primorskem bo pihala burja«, vam pa, žal, ne morem točno povedati, kje to je ... Temperature bodo od 6 do 24 stopinj Celzija. Te info. zdaj imate in nardite lahko, kar hočete.

Uroš Valič, 9. c

Vremenska napoved za mauntain bikerje: Dans pa jutro bodo tla suha, saj bo delno oblačno in sončno. Ponekod bodo padavine ... R. I. P. trail, ampak bo pa od 6 do 24 stopinj Celzija. Na Primorskem zna bit burja. Razmere bodo res dobre, zato pejte furat.

Uroš Valič, 9. c

Le in samo danes bo zmerno do pretežno oblačno vreme po akcijski ceni. A ne samo to! Če kupite danes, dobite v paketu tudi jutri, ki vključuje sončno vreme po vsej državi, s popoldanskimi krajevnimi padavinami, ki bodo poskrbele, da VAM! ne bo potrebno zalivati vaših vrtov. In to vse samo za ceno, ki je izpisana na zaslonu. Kljub nevihtam, ki jih vključuje paket, ki pripomorejo k lažjemu spancu, smo samo za vas pripravili izlet na Primorsko s pihanjem burje. To še ni vse! Če pokličete zdaj, prejmete tudi najnižje jutranje temperature, ki segajo od 6 do 11 stopinj Celzija, in najvišje dnevne temperature od 20 do 24 stopinj Celzija, ki vam bodo zagotovo polepšale dan.

Maja Ostanek, 9. c

Dans bo zmerno do pretežno oblačno, jutro bo po vsej državi sončno, popoldan pa bodo krajevne padavine, ponekod pa nevihte. Na Primorskem bo pihala burja. Najnižje temperature bodo od 6 do 11 stopinj Celzija, najvišje pa od 20 do 24.

Ema Žnidaršič, 9. b

Ali bo danes zmerno do pretežno oblačno? Pravijo, da ja. Jutri bo po vsej državi sončno? Resnično upam. Popoldne pa bodo krajevne padavine in nevihte? Čisto mogoče, ampak me ne briga. Na Primorskem bo pihala burja? Ah, vseeno mi je za Primorsko. Najnižje jutranje temperature bodo od 6 do 11 stopinj Celzija? Čisto mogoče. Najvišje dnevne pa od 20 do 24 stopinj Celzija? To pa je veliko, komaj čaaakam!

Mina Zajc, 9. b

Vse naše pravljice in njihovi junaki

Sodobne pravljice s pridihom ljudskega slovstva nas še vedno popeljejo v čas otroštva, ko smo bili še brezskrbni, navihani, radovedni, začudeni, iskreni v svojem doživljanju. Prepustite se pravljicam osnovnošolskih ustvarjalcev.

Čudežna skrinja

avtor: Nejc Gomišček, 6. c

Nekoč so živeli trije bratje. Bili so ribiči. Tako so nekega dne ribarili, seveda na isti ladji, saj si niso mogli privoščiti več. Pa enemu zagradi riba in vleče in vleče, pa ne izvleče. Pa mu pomagata brata in vlečejo in končno izvlečejo. Ampak to ni bila riba, bila je že zelo zarjavela in z algami porasčena skrinja. Brat jo je odprl in zagledal vijoličast vrtnec, ki se je lesketal. Potegnili jih je notri.

Pristali so v neki sobi. Bila je zelo lepo okrašena in na stropu je bil mozaik iz dragih kamnov. V sobi je bila postelja, velika za tri. Odpravili so se iz nje in ko so tako hodili po zgradbi, so ugotovili, da je to palača. Končno so prišli iz nje. Zunaj jih je čakalo ljudstvo, zelo zanimivo na izgled. Ljudje so imeli šale in tanke halje, ki so segale do kolen. Ženske so imele tudi krila. Ko so se razmaknili, pa so zagledali moškega v beli halji, ki je na blazini držal tri krone. Okronali so jih za tri kralje. Takrat pa je najstarejšemu bratu na ramo priletel živo rdeč feniks, čarobno bitje. Sporočil jim je, da sovražniki napadajo. Trem bratom, zdaj kraljem, so ponudili kladivo, sekuro in meč. Pograbili so jih in odšli. Kmalu so zagledali sovražnika.

Z lokom so streljali na njih. A bratje so se po čudežu izmaknili vsem puščicam. Tako so se samo zakadili v njih. Zlobni vojaki so leteli vsepovsod. In kmalu je ostal samo še kralj. Hoteli so ga že pokončati, a so ga raje zaslužnili. V palači so jih pričakale neveste. Poročili so se in dobili skrinjo. Ko so jo tokrat odprli, je bilo v njej samo zlato in diamanti. In tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Čudežna skrinja

avtor: Nejc Emeršič, 6. c

Pred davnimi časi so živeli trije palčki. Imelo so čudežno skrinjo, ki ti je izpolnila željo. Čarovnica je hotela to skrinjo že zelo dolgo ukrasti.

In nekega dne jo je ukradla. Zaželela si je, da bi vse rastline ovenele. Palčki so se dogovorili, da jo bodo ukradli nazaj, zato so odšli na grad. Morali so čez zelo nevaren gozd. Notri so živeli medvedi, kače in stekle lisice. V gradu so srečali medveda, ki jih je napadel, rekli so mu, če jih ne poje, mu dajo vrečo cekinov. In tako je tudi bilo. Dali so mu vrečo cekinov in odšli dalje. Srečali so še kačo in ugotovili, da je prijazna. Povedali so ji, zakaj gredo skozi gozd. Do konca gozda niso srečali nobene živali več. Ločili so se, da bi hitreje našli skrinjo. Prvi palček je zagledal čarovnico s skrinjo v roki, zaželela si je, da bi palček okamenel. Drugi palček je šel v čarovnično sobo. Za njim je prišla čarovnica in z njim naredila isto kot s prvim.

Tretji je šel pogledat v klet. Opazil je, da mu čarovnica sledi. Ko je prišel iz kleti, se je skril za vogal. Za njim je prišla čarovnica in palček jo je spotaknil. Vzel ji je skrinjo in si zaželel, da bi bilo vse po starem in da bi čarovnica živel v kletki v gozdu.

Živeli so srečno do konca svojih dni.

Pravljica o treh zmajčkih

avtor: Liam Globokar, 6. c

Živeli so trije zmajčki. Starejša zmajčka sta malemu zmajčku nagajala in bila sta nesramna do njega.

Mali zmajček je mami govoril, naj mu pomaga, a se ni zanimala zanj. Odšel je ven iz jame in odletel v gozd. Tam se je igral s svojimi prijatelji. Pogosto so se igrali skrivalnice ali lovljenje. A so se morali paziti lovcev in drvarjev. Za svoj rojstni dan ni od bratov dobil nič, od mame pa samo okrašene kamne, ki mu sploh niso bili všeč. Meščani že dolgo iščejo te kamne, ker so ti kamni zlato.

Nekoč sta brata ponoči naredila past za malega zmaja, pa sta se sama ujela. Tako sta kričala in kričala, dokler niso prišli meščani. Rekla sta, da če ju rešijo, da bosta dala vse zlate kamne, ki jih imata. Meščani so ju rešili in dala sta zlate kamne.

Brata sta postala prijazna in mali zmajček je bil vesel, ker je na polico zdaj lahko zložil igrače. In vsi so srečni živeli do konca svojih prelepih dni.

31

Čudežna skrinja

avtorica: Inja Lupše, 6. c

Nekoč pred davnimi časi je živel kraljevič, ki je bil zelo bogat. V lasti je imel veliko vas, dragulje, veliko denarja in hčer. Živela sta v gradu skupaj z njunim psom in mačko. Nekega dne so se vsi skupaj odločili, da odidejo na sprehod v gozd. Ko so se ustavili, da bi kaj pojedli, pa je hčerka opazila neko skrinjo.

Ko so pojedli, so šli pogledat, kaj je to. Vzeli so jo domov in doma so jo odprli. Ven iz skrinje je skočila čarovnica in vzela hčer. Nato je skupaj s hčerjo zbežala. Pes in mačka sta tekla za njo, a jima je čarovnica zbežala. Kraljevič se je razjezil in za njo poslal viteze, naj jo ujamejo in so jo res ujeli. Ampak čarovnica vseeno ni hotela izročiti hčerke, zato jo je zastrupila. Vitezi so čarovnico ujeli in jo zaprli v ječo. Hčer so pozdravili in kraljevič je bil spet vesel. Hči je bila zelo vesela, ker je spet videla psa, mačko in kraljeviča. Nekega dne se je hči zaljubila v nekega princa in on vanjo.

Tako sta se poročila in živeli so srečno do konca svojih dni.

Pravljica o treh zmajčkih

avtor: Matevž Škrbe, 6. c

Nekoč so živeli trije zmajčki. Nekega dne so ugotovili, da dva bruhata ogenj, eden pa vodo. Ko so poizkušali, kako dobro jim gre, so ugotovili, da tisti, ki bruha vodo, boljše meri. Brata sta mu to zamerila. In sta se spravila nanj. Onadva sta bruhala ogenj v njega, on pa vodo vanju. Ko sta videla, da je premočen, sta odnehala. Začela sta vsak dan vaditi.

Nekega dne sta pa videla, da je brat strl 12 kamnov z enim bruhom vode. In zato sta onadva trla 3 kamenja z enim bruhom ognja. Ko je enkrat vodil, sta videla, da mu je čarovnica dala čarobno palico, ki tre kamenje. Neke noči sta jo ukradla, a ju ni ubogala.

Ko so se enkrat borili, jima je nabrizgal vodo v usta. Leta so minevala in ognjena zmajčka sta umirala. Ko sta nekega dne umrla, se je vodni zmajček odločil, da bo šel v mesto in tam dajal vodo. Služil je kot fantom.

Srečno je živel, meščani so mu dajali hrano in živel je v neskončno.

Čudežna skrinja

avtorica: Anja Volkar, 6. c

Za devetimi gorami in devetimi vodami sta živela mož in žena. Bila sta revna, a sta živela v zelo bogatem mestu. Edino, kar sta imela, je bila čudežna skrinja. V tem bogatem mestu je bilo veliko ljudi in hišnih ljubljencev. Tam je živela tudi zlobna čarovnica. Imela je devet mačk, ki so ji vedno sledile. Vse, kar si je želela, je tudi dobila, saj se ji ni nihče upal upirati. Nekega popoldneva je zahtevala čudežno skrinjo. Mož in žena se nista hotela upirati, zato sta zbežala. S seboj sta vzela samo čudežno skrinjo. Bežala sta in bežala, dokler nista prišla do gozda. Tam sta si naredila zavetišče in poiskala hrano. V gozdu sta se spoprijateljila z volkuljo, ki bi ju lahko varovala.

Nekega dne pa se je čarovnica odločila, da ju pojde iskat. Tako pride do gozda in ju najde. Volkulja se upre in čarovnico ugrizne v stegno. Čarovnica izkrvavi, nato pa se vsi veselo in zadovoljno vrnejo v mesto. Tako vsi ljudje in seveda mož in žena ter volkulja praznujejo, da bodo lahko živeli v miru. Vseh devet let mačk si razdelijo, skrinja pa čarovnico posrka vase in se zapre. Postavijo jo zraven slavnega kipa sredi mesta.

In tako vsi srečno živijo do konca svojih dni.

Pastirček in čarobna piščal

avtorica: Pia Kovačič, 6. b

Predavnimi časi je živel pastirček, ki je bil zelo osamljen. Ni imel prijateljev. Mama in oče sta umrla že pred leti. Zelo rad je imel živali, na pašo pa je vsak dan odpeljal ovce.

Ko je neki dan odšel na pašo, je zagledal nekaj svetlečega. Približal se je in opazil bleščečo piščal. Ko jo je prijel v roke, je blesk izginil. Poskusil je zaigrati kakšno pesem. Ko je začel igrati, so se mu približale živali. Čudno mu je bilo, zakaj se mu približujejo. Ko je nehal igrati, so izginile. Prepričan je bil, da je to čarobna piščal. Ovce je odpeljal nazaj domov.

Ko je naslednji dan odšel z živalmi na pašo, je zaslišal glasen smeh. Poslušal je in poslušal in se bližal zvoku smeha. Videl je starega groznega čarovnika, ki so se ga vsi bali. Živel je v temnem gozdu. Odšel je domov in začel igrati na piščal. Spet so prišle živali in nič mu niso storile. Nehal je igrati in živali so odšle. Ko je odšel spat, je malo razmislil. Spomnil se je, da bi mogoče starega groznega čarovnika lahko premagal s čarobno piščalko. Kmalu je zaspal.

Zjutraj se je zbudil, se hitro oblekel in brez živali odšel do temnega gozda. Ko je prišel do čarovnikove koč, se je skrila za kamen. Iz koč se je bliskalo in kadilo. S čarobno piščalko je poklical živali. Kmalu so prišle in pastirček jim je ukazal, naj gredo napast starega groznega čarovnika. Vse živali so odšle napast čarovnika. Rjovele so in tulile. Čarovnik je prišel iz koč in videl pastirčka, kako piska in se smeje. S čarobno palico ga je hotel spremeniti v miš, a je pozabil palico v koči. Živali so dobile palico ter jo zlomile. Čarovnik je tekel in tekel, kolikor so ga nesle noge iz gozda. Ko je odšel, se je gozd začel spreminjati. Živali so se same vračale, drevesa so začela zeleneti in vse je bilo spet po starem.

Pastirček je vesel odšel domov. Rešil je gozd.

Čudežna skrinja

avtorica: Lija Pečjak Kavšek, 6. b

Nekoč je živel fant, ki je živel s svojo materjo. Bila sta bolj revna, nista imela denarja.

Bil je sončen dan, ko se je fant odločil, da bo odšel po svetu. Odločil se je, da gre prodajat kruh, ki ga je mama sama spekla. Odšel je. Hodil je in hodil in srečal nekega gospoda. Rekel mu je: »Prodajam kruh, bi ga kupili?« Gospod je rekel: »Po koliko ga pa prodajaš?« »En hlebček kruha je dva zlatnika.« »Prav, kupil ga bom.«

Fant je odšel naprej. Po poti je hodil in hodil ter še naprej prodajal kruh. Ko se je stemnilo, se je usedel na travo in zaspal. Ko se je zjutraj zbudil, je odšel nazaj do matere.

Ko je tako hodil, mu je še nekaj kruha ostalo in z njim hranil živali. Ko je prišel do doma, je videl mater ležati na postelji. Vprašal jo je, kaj ji je. Rekla mu je, da je bolna, zelo močno bolna in da ne bo zdržala več dolgo. Povedala mu je, da ima pod posteljo skrito skrinjo in naj jo odpre šele, ko umre. Mama in sin sta skupaj živela še kakšen mesec, potem pa je mama umrla. Odločil se je, da jo pokoplje. Bil je zelo žalosten.

Drugi dan se je odločil odpreti skrinjo. Imel je zelo dobro prijateljico, ki je živela v gradu. Samo njej je povedal za skrinjo, zelo ji je zaupal. A ona je hitro odhitela v grad in rekla očetu, da ima prijatelj doma čudežno skrinjo. Oče in njegovi stražarji so hitro odhiteli do njegovega doma. V hiši se je začudil, ker je slišal nek ropot. Kot da bi skrinja vedela, da ga napadajo. V hiši se je vse spremenilo. Bil je začuden in se pogledal v ogledalo. Bil je kot pravi bojevnik,

ampak čudno mu je bilo, ker skrinje še ni odprl. Vdrli so mu v hiši. Vedel je, da je to oče prijateljice. Vedel je, da ga je izdala, hitro se je začel bojevati. Fant jih je premagal.

Hitro je odprl skrinjo in notri ni bilo nič. Sama skrinja je rekla: »Zaželi si nekaj.« Zaželel si je, da bi živel v gradu, oni pa v revni hiši. In živel je srečno do konca svojih dni.

Princesa in roža

avtorica: Nika Lampret, 6. b

Predavnimi časi je za devetimi gorami in devetimi vodami stal najlepši grad. V njem je živel princesa.

Princesa je zelo ljubila naravo in zunanji svet. Princesa je tekala po travnikih, pela s ptički in se lovila z metulji. Nekega dne je v tisti grad zašel postaven princ. Kralj in kraljica sta ga prijetno sprejela. Kraljica je princu predstavila princeso. Princesa je princa odpeljala do paviljona na njenem vrtu. Princ je v bistvu prišel namerno v grad, saj je slišal, da v gradu živi prelepa princesa. In res je bila lepa.

Princ si je nedaleč stran zgradil grad. Vsak večer je splezal po zidu do princesine sobe. Princesa je vedno spala. Princ jo je vsak večer poljubil. Nekega dne pa jo je zaprosil za roko. Princesa je privolila. Princ se je določil, da odide s kraljem in kraljico v drugo deželo po svoje starše. Princesa je ostala sama.

Nekje zelo daleč stran je živel zlobna čarovnica. Želela je biti najlepša v kraljestvu, a princesa je bila lepša od nje. Čarovnica je nek večer prišla do gradu prince. Princesa je bila ravno na vrtu. Ko je čarovnica zagledala princeso, jo je takoj prepoznala. Čarovnica je princeso začarala. Princesa je padla na tla in obležala. Čez tri dni bo umrla.

Princ se je takoj vrnil, ko je slišal, kaj se je zgodilo. Isti dan pa je z neba padla ena sama kaplja sonca, spremenila se je v čudovito bleščečo rožo. Roža je znala zdraviti bolne in ranjene. Prince je našel to rožo in iz nje so naredili zdravilo za princeso. Čarobna roža ji je pomagala. Rodila je zdravo deklico prekrasnih zlatih las. Princesa je postala nova kraljica. Našla je svoj čarobni cvet, malo princesko. Princeska je rastla in postajala prelepa princesa. In vsi so srečno živeli do konca svojih dni, razen čarovnica, ki je bila izgnana iz kraljestva.

Pravljica o treh zmajčkih

avtorica: Ana Miklavčič, 6. b

Nekoč za devetimi gorami in sedmimi vodami je bilo veliko drevo z veliko krošnjo. Na tem velikem drevesu je živel mati zmajevka, ki je izlegla tri velika in barvna jajca. Ko so se trije zmajčki izlegli, so bili vsi sivi. Mati se je čudila. Vedela je, da bodo zmajčki še zmeraj prijazni in olikani, čeprav so sivi, kajti vsi ostali zmaji v mestu so govorili, da so sivi zmaji brez pameti in neumni.

Čez nekaj let, ko so zmajčki dorasli, jim je mati poginila. Skupaj so odleteli do Zmajске cerkve in se poslovili od svoje matere. Nekega dne so dobili zmajčki pismo od zlatega kralja zmajev. Pisalo je, da se lahko pridružijo akademiji zmajčkov. To je za zmajčke pomenilo šolo, ampak ne takšno kot pri ljudeh. Bila je šola bojevanja in branjenja zmajevskega kraljestva pred Orli. Orli so ptice, ki bi lahko uničile Zmajevsko kraljestvo in pokradle vse male zmajčke. Kralj je najstarejšemu zaupal svojo čarobno paličico. Ko so zmajčki odšli v boj in napadli Orle, je bil čas, da pokončajo še kralja Orlov, kajti Orli brez njega ne morejo delovati. Starejši zmajček je vzel čarobno paličico in rekel, da bo od zdaj in za zmeraj kraljestvo zmajev edino in največje kraljestvo med oblaki.

Zmajčki so pokončali Orle in njihovo kraljestvo je bilo edino in največje med oblaki, kakor je zmajček rekel. Zlati kralj zmajev je zmajčke bogato nagradil. In vsi so živeli do konca svojih dni brez napadov.

Princesa in roža

avtor: Maks Moretti, 6. b

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živela princesa. Pred leti so jo ugrabili iz njenega gradu, zato je imela žalostno življenje.

Nekega dne je nekdo potrkal na grajska vrata. Bila je zlobna čarovnica. Princesa ji je odprla vrata. Zlobna čarovnica ji je dala rožo. Mačeho, a ta je bila zelo velika za rožo, kot je ta. A bila je čarobna. Zlobna čarovnica ji je povedala, da je ta roža čarobna in da ji daje posebne moči.

V zameno za rožo jima je zlobna čarovnica rekla, da mora priti delat v njeno hišo. Izmuznili sta se stražarjem in odšli. Čarovničina hiša je bila umazana. Morala jo je pospraviti. Princesa si je zaželela, da bi bila hiša pospravljena. Hiša je bila zaradi čarobne rože v hipu pospravljena. A nato je bila ujeta v kletko in bila je nad loncem napoja.

Čarovnica ji je lagala. Spravila jo je v past. Nato se je kletka začela spuščati. A kar naenkrat so vdrli skozi vrata vojaki iz prejšnjega gradu. Bila jih je zelo vesela. Začeli so dvigovati kletko, jo odprli in prišla je ven. Vojaki so nato šli prijet čarovnico.

Čarovnico so vrgli v zapor, princesa je bila zopet pri svojih domačih. Imela je tri otroke in moža ter čudovito življenje. Z rožo je pomagala sebi in drugim. In živeli so srečno do konca svojih dni.

Prešernov povodni mož

Povodni mož je prva balada Franceta Prešerna. Objavljena je bila v almanahu Kranjska čbelica leta 1830. Povodni mož je takrat imel še podnaslov »balada iz Valvasorja«, kar nam razkrije, iz kje je črpal svoje zgodbe – iz Valvasorjevega dela Slava Vojvodine Kranjske, kjer se pojavi povodni mož oziroma strah, ki živi v Ljubljani, in ljubljanska lepota, ki jo odnese

s seboj. V Kranjski čbelici se je deklica imenovala Zalika in ne Urška (Al lepši od Zalike ni blo nobene). Najverjetneje gre za resnično osebo, hči krčmarja Dolenca, v katero je bil Prešeren zaljubljen v svojih mladih letih.

Učenci in učenke osmega razreda zgodbo iz pesmi (o Urški in povodnem možu) in o ozadju nastanka pesmi (Prešernovi zaljubljenosti v Dolenčevo Zaliko) zelo dobro poznajo. Zato so poustvarjali na temo povodnega moža in ljubezenske baladne pesmi. Vam je katera še posebej všeč?

Urškin zadnji ples

avtor: Van Ploj-Vollmayer, 8. a

Ko se je Urška zjutraj zbudila, se je spomnila, da je danes najpomembnejši ples v letu. Umila se je, se naličila in odšla v trgovino po obleko za ples. Izbrala je lepo belo-roza obleko, ki je bila zelo draga. A denar Urški ni bil problem, saj je bila bogata in je rada vrtela fante okoli svojega prsta.

Popoldne se je odpravila na ples, a je ni bila volja plesati, saj ji ni noben moški segel niti do kolen. A ko je opazovala moške, je zagledala mladeniča, ki ni izgledal kot drugi. Bil je zelo čeden in imel je psa, ki je znal govoriti. Mladenič je pristopil do nje in jo vprašal za ples. Urška je privolila in začela sta plesati tango. Pes je začel igrati na električno kitaro in flavto. Vsi prisotni so ostrmeli in niso mogli verjeti svojim očem. Kar naenkrat pa se je mladeniču spremenil pogled. To je bil najbolj zloben izraz, kar jih je Urška videla v svojem življenju.

Spoznala je, da je mladenič vampir, njegov pes pa netopir, ki spreminja obliko. Vampir ji je rekel, da ga je poslal sam Satan in da jo mora ubiti, saj že vse svoje življenje izkorišča moške, je prevzetna in taaaako zelo samovšečna, kot da je na svetu sama. Urška se je začela opravičevati, a vampir jo je ugriznil v vrat. Začel ji je piti kri, a Urška ga ja odrinila. Ni pa predvidela, da jo bo napadel vampirjev pes. Iznenada se je prikazal in jo začel vleči za hlačnico. Urška ga je brcnila in pes je odletel v Ljubljano. Stekla je v bližnjo trgovino po pomoč. A preden bi lahko zakričala, se je pred njo pojavil vampir. Začel jo je vleči nazaj. Urška se sploh ni zavedala, kaj se dogaja, saj je bila že vsa omotična od vampirjevega ugriza. Povlekel jo je v reko in jo odvedel do svoje hiše.

Takrat se je Urška ovedla. Začela je brcati in kričati in nekako se ji je uspelo izviti iz njegovega prijema. Začela je plavati na površje in bila že skoraj pri gladini morja. Takrat pa se je za njo pojavil vampirjev pes in jo ugriznil v nogo. Vlekel jo je vse nižje k morskemu dnu in Urška se je zavedla, da je konec. Z usti je oblikovala še zadnjo besedo. Ta beseda je bila »oprosti«.

Urškin zadnji ples

avtorica: Žana Lesjak, 8. a

Potem ko sta Urška in povodni mož izginila v velikih črnih valovih Ljubljane, jo je povodni mož odpeljal v čisto nov, neznani svet pod gladino reke Ljubljane. Tam so ljudje lahko govorili, hodili, plesali in peli, čeprav je bila vse okoli njih voda. Ampak tega ni mogel početi

vsak. Preden so lahko dihali pod vodo, so morali obljubiti, da se nikoli več ne bodo vrnili nad gladino. Seveda je morala Urška obljubiti, da bo to storila, ker jo je bilo preveč strah, kaj bi naredil povodni mož, če ne bi sprejela tega pogoja.

Povodni mož jo je odpeljal do svojega podvodnega doma ter jo posedel za mizo. Urška je bila zelo prestrašena ter ga prosila, naj jo izpusti nazaj na Stari trg pod zeleno lipo. Hitro ji je odvrnil, da ne bo nikamor šla in da če ga ne bo ubogala, jo bo dosmrtno začaral, da ne bo mogla nikoli več plesati. Urška ga je še naprej prosila, da jo spusti, ampak je bilo vse zaman. Čez kak teden njenega ujetništva ji je rekel, da gre v mesto in se vrne pozno zvečer. Seveda pa to ni bilo res. Povodni mož je odšel na Stari trg ter tam plesal z drugimi, lepšimi dekleti. On je imel tako moč, da je svojo obljubo, da ne bo hodil na površje, lahko preklical vsako nedeljo okoli sedme ure zvečer. Urška je med tem časom, ko povodnega moža ni bilo doma, želela pobegniti. Vzela je nekaj stvari ter hrane za na pot. Dom povodnega moža je vsaj nizko pod gladino Ljubljance. Ko je želela odpreti vrata, da bo končno pobegnila, je videla, da so vrata zaklenjena. Stekla je do zadnjih vrat in preverila, ali so bila tudi tista zaklenjena. In res so bila. Urška je ugotovila, da nikoli ne bo prišla ven od tod. Ko pa je zagledala odprto okno v kuhinji nad pečjo, je hitro pograbila stvari in stopila na kuhinjsko korito. Okno je bilo zelo majhno in zelo ozko, zato je komaj skočila ven. Ko je s svojimi bosimi nogami začutila zeleno travo, se ji je nasmešek raztegnil do ušes. Prepričana je bila, da je zdaj svobodna. Hitro je začela zamahovati z rokami, ampak vmes se je nekajkrat malo spočila, ker je bila ura šele sedem in si je mislil, da ima še veliko časa, preden se domov vrne povodni mož.

Po naslednjem počitku je za megleno daljavo v reki videla nekoga, ki se ji je vedno hitreje bližal. Ko je prišel bližje, je videla, da je bil povodni mož ter hitro začela plavati v drugo smer. Povodni mož jo je ujel ter zato, ker je želela pobegniti, začaral, da nikoli več ne bo mogla plesati. Sprava tega ni verjela, ko pa je zaslišala glasbo in želela plesati, so njene noge postale težke kot kamen. Takrat je Urška ugotovila, da je bil ples s povodnim možem njen zadnji ples.

Urškin zadnji ples

avtorica: Sara Mulh, 8. a

V Ljubljani so se vsako leto prirejali številni plesi in tudi letos je bilo tako. Najbolj znan ples je bil zgodovinski ples, saj so nanj lahko prihajali le bogatejši meščani.

Kot vsako leto pa je bila na ples povabljen tudi Urška. Vsako leto je bila najlepša in zapeljala je največ fantov. Vedno je imela unikatno zgodovinsko obleko, saj je bil tudi to pogoj, da si lahko prišel. Vsa dekleta in fantje so se oblekli v stare zgodovinske obleke, vendar so imela vsa dekleta eno skrb več kot fantje. Morale so imeti poseben, na roke izdelan, unikatni modni dodatek. Urška je imela vsako leto najlepšega. Lani je imela prelep klobuk. Letos pa si je umislila prelepo rdečo broško v obliki vrtnice s pravim draguljem v notranjosti.

Končno je prišel večer, na katerega so se vsi tako dolgo pripravljali. Seveda je kot ponavadi Urška prišla brez spremljevalca, le s tremi najboljšimi prijateljicami, ki pa niso bile tako bogate. Vendar kdorkoli je prišel z Urško, je bil dobrodošel. Plesale so in se vrtele, a naenkrat

so noge postale težke. Zato so sklenile, da si vzamejo malo odmora. Ker Urška ni marala vina, je morala do sosednjega pulta stopiti po limonado. V samoti je srkala pijačo, saj je opazila, da so ostale prijateljice že našle družbo prelepih fantov in zato ni hotela motiti. Še nekaj časa je gledala naokoli in naenkrat se v dvorani prikaže popoln mladenič, ki je Urški vzel sapo. Vedela je, da je ta pravi, a ni stopila do njega, saj je bil to zgodovinski ples in se to ne bi spodobilo. Čakala je in čakala, pa ga še kar ni bilo. Skoraj je že obupala, ko pa se je obrnila, se je zaletela naravnost vanj. Super! Zdaj je vedela, da je to trenutek, ki ga je čakala.

Z mladeničem sta se nekaj časa lepo, mirno pogovarjala, nakar začne igrati glasba, ki se ji ne moreš izogniti. Hitro sta zletela na plesišče in se vrtela tako hitro, da so glasbeniki skoraj prenehali igrati. Bilo je kot v namišljeni pravljici, ki se ne konča. Ples je še kar trajal in trajal, nato pa so vsi glasbeniki presodili, da je čas za kaj bolj romantičnega in mirnega. Taka glasba pa Urški ni bila preveč všeč. Zato je prosila svojega mladeniča, če se gresta ven na svež zrak malo spočit. Seveda je fant ustregel svoji Urški in sta šla. To so opazile tudi Urškine prijateljice in sklenile, da gredo malo opazovat, kaj se tukaj kuha.

Šle so za njima in jih opazile tik pred tromostovjem. Očitno je bilo, da se bosta tam ustavila, saj je bil to Urškin najljubši kraj v Ljubljani. Skrile so se za bližnjo leseno strojnico in prisluškovale. Slišale so le hihitanje in čisto tiho prigovarjanje. Čeprav je bila že skoraj tema, je luna tako močno sijala, da niso imele občutka strahu. Naenkrat pa se je kar stemnilo in zaslišalo se je strašno grmenje iz črnih oblakov. Naenkrat so se pojavile še strele in prijateljice so hotele zbežati in opozoriti Urško. A ravno ko so hotele steči, je bilo prepozno. Na stojnico je priletela strela in ena od prijateljic je videla Urško in fanta še vedno plesati na mostu. Hotela je zakričati, a ni spravila glasu iz sebe. Stojnica se je začela podirati in padla na vse tri prijateljice.

Zjutraj so se zbudile v majhnem prostoru, obkrožene s svojimi družinami. Tudi Urškina mama je bila tam, a Urške ni bilo nikjer. Nato so začela padati vprašanja, kaj se je zgodilo in še polno nerganja zraven. Ena od prijateljic je opazila časopis in članek, v katerem je bila omenjena Urška. Ugotovila je, da za Urško in fantom ni več sledi in da sta očitno izginila.

Ko je prijateljica to prebrala, je planila v jok in vsi so jo opazovali. Nato je povedala, da je nazadnje videla Urško na mostu, ko je plesala. Vsi so hitro odhiteli tja in vse, kar so našli, je bila Urškina broška na vodni gladini Ljubljanice. To je pomenilo, da je Urška odplesala svoj čisto zadnji ples v nevihti na svojem najljubšem kraju Ljubljane, s svojo največjo ljubeznijo.

Prevzetnost me je pokopala

avtorica: Ela Janežič, 8. a

Povodni mož in Urška sta izginila v Ljubljani. Odpeljal jo je v svoje podvodno kraljestvo. Povodnemu možu ni bilo všeč, kako se je Urška obnašala do drugih, saj je bila zelo samovšečna in v njeni glavi je bila vedno misel, kot da je malo prelepa za ta povprečen svet. Povodni mož se je zato odločil, da jo bo uročil.

Uročil jo je s starostnim urokom. Rekel ji je, da mora najti čarobno ogledalce, ki jo bo pomladilo. Urška je zato iz dneva v dan izgledala za nekaj leta starejša. Ni ji ostalo več dolgo življenja, saj je izgledala že, kot da jih ima štirideset. Urška je bila čisto potrta in zaskrbljena, saj se ji ni zdelo pošteno, da prav njo doleti taka smola. Ni se več dolgo obremenjevala s tem, zakaj prav ona, in se je raje hitro odpravila na pot. Povodni mož ji je rekel, da se to ogledalo skriva v jami na vrhu najvišje gore. Urška je zgrabila vrv in začela s plezanjem po najvišji gori.

Na poti na goro je srečala staro ženico. Ženica je prosila Urško, če bi ji lahko pomagala do doma, saj sama ni pri najboljših močeh. Urška jo je sprva zavrnila, potem pa se je spomnila, kako se je obnašala do ljubljanskih fantov in kam jo je to njeno obnašanje pripeljalo. Zato ji je podala roko in skupaj sta odšli do ženičinega doma. Urška je postajala čedalje starejša in tudi sama ni bila več v najboljši formi. A vseeno. Želela je biti spet tista mlada Urška, ki hodi na ples in se zabava. Poslovila se je od ženice. Ženica pa ji je zaupala eno samo skrivnost. Rekla ji je, da ko bo v težavah, naj trikrat zaploska in pove željo, želja pa se ji bo v hipu izpolnila. Urška se ji je zahvalila in se odpravila nazaj na pot.

Ko je prišla ven iz ženičine hiše, je vedela, da jo je ženica nehote pripeljala skoraj do vrha gore. Urški je manjkalo samo še kakšnih 100 metrov plezanja do vrha. Komaj se je povzpensala, saj je bila zdaj že res šibka, ostal pa ji je samo še kakšen dan ali dva življenja, zato je morala res pohiteti. Končno pride na vrh gore, malo se odpočije in že začne iskati jamo, v kateri naj bi bilo spravljeno ogledalo. Išče in išče in kočno zagleda jamo. Hitro se poda na iskanje.

V odsevu zagleda svetlikajočo se svetlobo. Priteče do skrivnostne svetlobe in kočno zagleda ogledalce. A bil je tu en majhen problem. Ogledalce je držal velik škrat, ki je, še dobro, ta trenutek spal. Urška je bila že tako stara, da se je še premikala komaj. Takrat pa se je spomnila ženičinih besed, da ima eno željo. Vsa nemočna takrat zaploska in si zaželi, da bi bilo ogledalce v njenih rokah. In res, dobila je ogledalce. V tistem hipu pa se velikanski škrat zbudi. Začne jo loviti in jo želi pojesti. Urška mu komaj uspe pobegniti, saj se je še komaj premikala. Ogledalce ji je padlo na tla in se razbilo na tisoče koščkov. To je povzročilo tak hrup, da se je slišalo do Ljubljane. Od takrat naprej nihče več ne ve, kaj se je zgodilo Urški. Ali je preživela? Morda pa jo je našel tisti velikanski škrat.

Legenda pa pravi, da ji je uspelo pobegniti in se še dandanes skriva pred velikanskim škratom. Pravi tudi, da je Urški uspelo najti čarobno rastlino, ki jo je pomladila. Nihče pa zares ne ve, kaj se je zgodilo.

Urškin zadnji ples

avtorica: Katarina Glavan, 8. a

Začela sva se približevati ograji, ko me porine v vodo in z njim, ki še vedno drži mojo roko. Voda je bila mrzla, bala sem se za svoje življenje. Poskušala sem se odriniti stran od povodnega moža, ampak on me je še vedno vlekel globoko pod vodo. Začelo mi je zmanjkovati zraka, moje telo se je treslo zaradi ledene vode, ki se je dotikala moje kože.

Približala sva se dnu in zagledala sem temno jamo in okoli nje je raslo ogromno morske trave in rastlin. Lahko sem opazila nekaj manjših rib in včasih tudi kakšno večjo.

Vstopila sva v jamo in spet sem lahko dihala, ker je bil pred jamo nekakšen ščit, ki je držal vodo, da ne bi prišla notri. Ležala sem na tleh sama, ker je povodni mož izginil. Zajemala sem zrak, ko se od nikoder spet pojavi nek možak, ki ni bil povodni mož. Prime me za roko in me grobo potegne na noge. Ni mi bilo všeč, kako me je prijel, zato sem udarila njegovo iz moje in zakričala, naj se me ne dotika.

Možakar ne posluša in me samo vleče po temnem prehodu. Iz stene je kapljala voda, bilo je mrzlo in moja obleka je bila mokra. Tresla sem se od mraza, ko me mož pripelje do ječe. Grobo me porine za rešetke tako, da jaz priletim s svojim obrazom na tla. Začela sem jokati. Hotela sem, da bi bilo vsega tega konec. Na drugi strani celice se prikaže obraz, ki me je spravil sem. Bila sem jezna in zato sem kričala nanj. On pristopi bližje do celice in reče, da bo sklenil dogovor. Plesala bova še enkrat. Če bo ples dober, me bo izpustil, če pa ne, me bo ubil. Nisem vedela, kaj naj naredim, moje misli se niso odzivale in s šibkim glasom privolim.

Prinesli so mi lepo dolgo rdečo obleko z veliko pentljo okoli pasu in diamanti na njem. Odpeljejo me do velike dvorane, ki je bila zelo lepa. Sredi plesišča je stal povodni mož. Jaz pristopim do njega in glasba se je pričela. V mislih sem imela načrt za pobeg. Ko me bo izpustil, bom stekla iz dvorane in tekla, dokler nisem ven iz tega pekla. Povodni mož me izpusti in imela sem priložnost za pobeg. Iz svojih nog sem vrgla pete, da bi lahko hitreje tekla in se pognala proti vratom. Tekla sem, prišla do ščita in skočila sem v vodo. Voda je bila malo toplejša.

Priplaval sem do površja in si slekla obleko. Zatekla sem se v staro hišo v kopalnico in zaklenila vrata. Nekaj časa sem sedela v kotu, ko nenadoma zaslišim šepetanje. Pozorno poslušam in slišim svoje ime. Tiho me kliče: »Urška, pridi nazaj.« Moje telo se je nehalo premikati, glas se je približeval, slišala sem ga pred vrati. Nenadoma se v kopalnici pojavi, oh, povodni mož. Bil je jezen. Grobo me je potegnil k sebi in me udaril z nečim trdim. Zbudila sem se v banji, polni vode, privezane sem imela roke in noge. Vrtelo se mi je, moj vid je bil zamegljen, ko v kotu spet opazim njega v njegovi obleki, v kateri sva plesala, njegove oči so strmele vame in njegovi lasje so bili premočeni. Približa se mi, me prime za ramena in me potisne v vodo tako, da je bila moja glava pod vodo. Nisem mogla dihati. Nenadoma me izpusti in jaz zajamem zrak, ko me spet porine v vodo. Tokrat ne izpusti. Močno me drži na dnu banje z vodo.

Vedela sem, da bo konec. Bila sem jezna sama nase, na svoja dejanja. Začelo se mi je vrteti, zaprla sem oči in nenadoma nisem več čutila. Moje srce se je ustavilo in to je bil moj zadnji dih. Bilo je konec.

Urška, najlepša Ljubljančanka

avtor: Edin Beganović, 8. a

Urška, najlepša Ljubljančanka, ki je slovela po svoji lepoti, se je odpravljala na zabavo. Izgledala je čudovito: rdeča dolga obleka, svetlo rjavi dolgi lasje, modre oči in koža, mehka kakor pero.

Odprla je vrata in vsi so pogledali proti njej, saj je bila prekrasna, lepše od Urške ni bilo. Usedla se je, prekrižala noge, splahnila suho grlo. Fantje so prihajali in jo vabili na ples, a Urška je vsakemu odgovorila: »Ne!« Vse punce so bile ljubosumne, a najbolj Anja. Pred nekaj leti je Urška Anji vzela fanta. Anja je želela maščevanje. Anja je želela biti najlepša, najboljša. Naredila je načrt, ki bo uničil Urško. Urško bo spravila na oder in jo zažgala. Urška je mirno sedel za svojo mizo, sama, in gledala plesalce. Zbirala je in zbirala, pa je našla. Šarmantnega Dolenjca. Čas je bil za predstavo in Anja je bila voditeljica te predstave.

Predstava se je začela, nastopajoči so prišli na oder, odigrali predstavo in voditeljica je na oder poklicala Urško, punco, ki ji nobeno dekle ni kos. Urška je ponosno vstala, pomahala publiki, odkorakala proti odru, vzela v roke mikrofona. Takrat jo je Anja zažgala. Z bencinom je polila oder in pobegnila, alarm se je sprožil, gasilci so prihajali.

Vsi so se rešili, edino Urška je ostala sama, ujeta v ognju. Vsi, ki so bil zunaj, so lahko slišali njene krike.

Ocenjujemo knjige

Rdeča vrtnica Malega princa

Antoine de Saint-Exupery: Mali princ
Mladinska knjiga, 1943
28 poglavij

Knjiga Mali princ mi je bila všeč, ampak je ne bi bral še enkrat. Knjiga govori o princu, ki je živel na majhnem planetu, ki je velik nekje tako kot odrasel slon. Na planetu so včasih začela rasti drevesa, ki jih je takoj odstranil. Nekega dne pa je na njegov planet prineslo seme vrtnice. Ker se mu je seme zdelo drugačno, ga je posadil v zemljo ter ga zalil. Kmalu je iz semena zrasla prečudovita rdeča vrtnica. Ko se cvet odpre, vrtnica začne govoriti. Bila je nežna, zgovorna, zahtevala je pozornost. Vsak dan jo je ponoči pokril s stekleno posodo, da je ni zeblo. Vsako jutro jo je zalil, da ni bila žejna. Kmalu je postala razvajena in tečna, zato je princ odšel s planeta. Na poti je srečal še nekaj drugih planetov, na katerih so živeli različni ljudje, nekateri čudni in nesramni. Ko se je vrnil na planet, je našel posušeno vrtnico, obraščeno z drevesi. Še vedno je bila pokrita s stekleno posodo.

Zgodbo doživljam drugače kot včasih. Zdaj jo doživljam kot odraščanje otroka, ko se spomini pozabljajo, včasih pa knjige nisem razumel tako, temveč sem jo razumel kot različne tipe ljudi. Če še niste prebrali knjige, jo preberite. Po knjigi je posneta tudi dolga risanka, ki je precej drugačna od vsebine knjige ter me je medla med pisanjem mnenja, saj sem moral razmisliti, če je bilo tudi to v knjigi.

Aljaž Koren, 6. b

44

Pastirci na gmajni

France Bevk: Pastirci
Mladinska knjiga, 1979
roman za šolske otroke

Ferjanč, Lenart in Blaže so bili pastirci, ki so vsak dan gnali živino na pašo. Skupaj so se igrali in malicali. Včasih so se sprli, vendar so se v hipu pobotali. Nekega dne sta Lenart in Blaže razjezila Ferjanča. Ta se jima je hotel maščevati nazaj in je Blažetu nastavil lisičji skobec. Blaže se je v skobec ujel, rešil ga je lovec Matevž. Nato sta se sprla Lenart in Ferjanč. Namesto poškodovanega Blažeta je na pašo prišla Terezka, onadva pa je nista marala. Ferjanč je Lenartu zagodel, Terezka pa mu je pomagala rešiti problem. Ta večer je Lenart prišel domov, a Ferjanča ni našel. Počakal je, da je gospodar zaspal in je odšel iskat Ferjanča, vendar ga ni našel. Vrnil se je domov. Naslednji dan je moral orati. Komaj je čakal,

da bo prišel na gmajno. Ko je bil tam, je zagledal Ferjanča. Stekel je k njemu in ga objel. Nato so vsi postali prijatelji.

Zgodba je zanimiva. Na zanimiv način se zaplete in razplete in ima srečen konec. Bila je razumljiva in lahko berljiva. V zgodbi mi je bilo všeč, kako so gnali živino na pašo in kako dobri prijatelji so bili. Ni pa mi bilo všeč, kako so takrat kaznovali otroke in kaj je Ferjanč storil Lenartu in obratno. Menim, da je bila vzgoja v takratnem času precej stroga, danes se to obsoja.

Špela Kastelic, 6. b

Pustolovska družčina 6

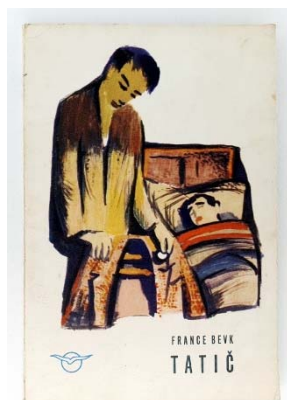
Janja Vidmar: Družčina iz 6. b
DZS, 2000
roman za šolske otroke (9–14 let)

Slovenska pisateljica Janja Vidmar je napisala knjigo Družčina iz 6. b. Knjiga pripoveduje o petih otrocih, ki obiskujejo 6. razred. Otroci raziskujejo nekega fanta, ki želi pridobiti denar na okolju neprijeten način.

Knjiga je v večini namenjena otrokom oz. mladini, preberejo pa jo lahko tudi odrasli in tako bolje spoznajo, kaj se plete njihovim najstniškim otrokom po glavi. Knjiga je pustolovska zgodba, vsebuje pa tudi smešne in zanimive dogodke.

Knjiga se mi je zdela na začetku kar zanimiva in razburljiva, proti koncu pa mi je postajala vse bolj dolgočasna. Vsako poglavje se je vleкло zelo dolgo. Tri poglavja so opisovala eno dejanje. Niso se več dogajale nepričakovane in razburljive stvari. Je pa res, da so bile nekatere stvari vseeno zabavne in zanimive. Knjigo bi priporočila otrokom, ki jih zanimajo in so jim všeč pustolovske zgodbe in bi radi knjigo Družčina iz 6. b spoznali malo bolje.

Nika Lampret, 6. b

Trgovinski tatič

France Bevk: Tatič
Mladinska knjiga, 1948
kratka proza za šolske otroke (9–14 let)

Tatiča je oče odpeljal v trgovino v mestu. Gospodar ga ni bil vesel. V sobi sta bila skupaj z nekim Josipom, ki je kradel denar na blagajni. Tatič je delal za blagajno in kmalu je tudi on začel krasti denar. Ugotovili so, da je kradel denar. Tatič je priznal, da je kradel denar na blagajni.

Napisali so pismo njegovemu očetu. Oče je hitro prišel. Mislil je, da je zbolel. Izvedel je, kaj se je zgodilo in bilo ga je sram. Na koncu sta peš šla domov.

Meni je bila zgodba drugače všeč, zato jo priporočam tudi drugim bralcem. Pove, da ne smeš krasti, ker na koncu ugotovijo, kdo je ukradel denar. Je zelo poučna zgodba. Zgodba je malo kruta, na koncu tudi malo žalostna, saj je tatič kradel.

Pia Kovačič, 6. b

Ali čarovnice res obstajajo?

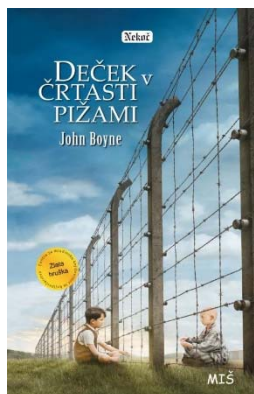
Daniel Myrick: Čarovnica iz Blaira
vrsta gradiva: film – grozljivka
jezik: angleški

Med nas je prišel nov grozljiv film, ki vas bo sigurno prestrašil.

Pet študentov je našlo strašljiv posnetek v bližini gozda. Zelo jih je zanimalo, kaj se tam dogaja. Pripravili so si opremo (drone, kamere, hrano, šotore ...) in čez teden dni odšli v gozd. Mislil so, da je to samo hec. A stvari se na hitro obrnejo. Začeli so se spopadati s paranormalnimi stvarmi. V okolici najdejo zelo čudne znake, zvezane iz palic. Nekaj dni je vse normalno. Nekje srečajo še eno skupino ljudi. Ponoči so srečevali kričanje iz daljave in tudi videvali so čudnega stvora. Ker so vsi prestrašeni, so se nekateri med seboj dobesedno ubili. Odidejo v zapuščeno kočo, kjer jih lovi ta stvar. Na koncu preživi le ena punca.

Meni je bil film zelo všeč, kajti jaz imam rada grozljivke. Ogledala sem si oba dela filma Čarovnice z Blaira ter igrala igrice. Film priporočam samo tistim, ki se ne bojijo krvavih scen. Cela stvar skupaj se imenuje The Blair witch project. Vse to naj bi bilo po resničnih dogodkih, ko so se v Black Hills gozdu izgubili trije študenti, a njih ali njihovih trupel niso našli do danes.

Ana Miklavčič, 6. b

Deček za veliko, žičnato ograjo

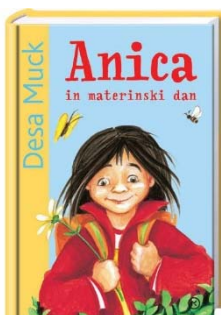
John Boyne: Deček v črtasti pižami
Mladinska knjiga, 2007
trda vezava, 220 strani

Ko pride Bruno iz šole, opazi, da mu služkinja Maria pospravlja vse njegove stvari v lesene zaboje. Bruna je zanimalo, kaj se dogaja, in služkinja mu pove, da mi pripravlja prtljago, ker se bodo selili. Tudi mama mu razloži, da je oče dobil odgovorno službo izven Berlina. Bruna je

zaskrbelo, da prijateljev ne bo več videl. Ko so prispeli v nov dom/hišo, je bil Bruno še bolj razočaran. Okoli hiše ni bilo videti nobene hiše, šole, cest, tržnice ... Bruno je vedno sanjal, da bo postal raziskovalec, novi dom pa je bil idealna prilika za to. Nekega dne se je odpravil raziskovat okoli hiše. Za hišo je zagledal žičnato ograjo in za njo tisoče ljudi, ki so bili vsi oblečeni v črtaste pižame. On je bil pa še premajhen, da bi vedel, kaj sploh je to. Čez nekaj časa je ugotovil, da se nahaja na Poljskem, zraven enega izmed najhujših taborišč Auschwitza, ki je bilo namenjeno ubijanju ljudi (predvsem Židov). Očeta je šel vprašat o teh ljudeh. Oče mu je prepovedal, da se druží s komerkoli, kdor je tam. Sprva se je tega dogovora držal, potem pa ne več. Nekega dne je odšel k ograji. Zelo dolgo je hodil ob njej. Kmalu je zagledal dečka v črtasti pižami. Približal se mu je in začela sta se pogovarjati in spoznavati. Bruno je izvedel, da mu je ime Šmuel in da se je rodil na isti dan kot Bruno. Bil je Žid, bled, shiran. Postala sta dobra prijatelja. Starša sta Brunu in njegovi sestri priskrbeli osebne učitelja. Oče in mama sta se pogosto kregala. Nastopil je dan, ko mama pove, da se bodo kmalu vrnili domov (razen očeta – zaradi službe). Imel je en teden časa. Odšel je k ograji, kjer ni nikjer videl Šmuela. Ni ga bilo kar 4 dni. 5. dan je ponovno zagledal Šmuela. Povedal mu je, zakaj ga 4 dni ni bilo. Njegov oče je izginil. Bruno se je odločil, da mu ga pomaga poiskati. Nikjer ga nista našla, zato sta se določila iti v neka vrata, kjer je bil notri dim. Bilo je veliko ljudi. Mislila sta, da je to tuširanje. Slekla sta se, kot jima je bilo ukazano. Zaposleni so notri vlili strup in jih zažgali. Oba sta umrla. Brunova družina ga je iskala. Družina je pri ograji našla samo Brunova oblačila, saj sta se, preden sta se podala na iskanje, morala preobleči v črtasto pižamo. Njegovo oče je bil tam še eno leto in v tem čas je dejansko izvedel, kaj se je Brunu zgodilo. Mama in sestra sta vsak dan jokali za njim, ker sta ga zelo pogrešali.

Meni je bila knjiga zelo žalostna, saj je imela notri veliko žalostnih trenutkov. Knjiga se mi je zdela zelo poučna. Boynejevi romani so prevedeni v kar 47 jezikov. Po knjigi Deček v črtasti pižami je tudi posnet film z istim naslovom. Posnet je bil po resničnih dogodkih.

Hana Hrovat Miklavčič, 6. b

Mama bolj ceni trud kot rezultate

Desa Muck: Anica in materinski dan

Mladinska knjiga, 2008

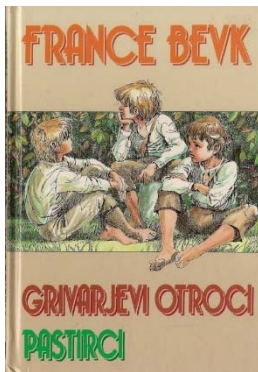
kratka proza za šolske otroke (9–14 let)

Anica je 9-letna deklica, ki hodi v 4. razred. Živi s svojo mamo, očetom in sestro Mojco. Njen najboljši prijatelj je Jakob, ki je izgubil svojo mamo, zato ji bo za materinski dan odnesel rože na pokopališče. V šoli so izdelovali izdelke iz gline in Anica je bila prepričana, da si njena mama zasluži več. Ko je prišla domov, je prosila očeta za denar, nato pa je šla z Jakobom v trgovino. Tam je kupila parfem, čokolado in steklen kozarec. Vse si je dala pod vzglavnik. Čokolada se je stopila in parfem razbil, tako ji je ostal samo steklen kozarec. Za materinski dan je šla domov in pospravila hišo, skuhala juho, krompir, spekla piščanca, pripravila sladoled, grah ... Jakob je prosil, če gre lahko s kozarcem v cvetličarno, da ga zavije v papir. Ko je Jakob prišel nazaj domov, je držal razbit kozarec in

je povedal, da ga je ponesreči razbil. Anica ni bila huda. Jakob je šel domov, da se pregleda, da nima kakšnega stekla v koži. Kmalu so prišli Aničini starši domov in bili presenečeni, saj niso pričakovali, da bo stanovanje pospravljeno in kosilo kuhano. Starši so Anico zelo pohvalili. Ko so se usedli za mizo, so ugotovili, da se je krompir premalo časa kuhal, piščanec je bil surov, v juho je dala preveč rezancev, ki so popili celo juho, sladoled se je stopil ... Samo grah je bil odličen ... Anica je že skoraj začela jokati, ker je bilo vse uničeno, ampak mama in družina so najbolj cenili njen trud, ki ga je vložila v to, da je vse skuhala in pospravila ... Vsi so jo pohvalili.

Knjiga mi je všeč, ker je Anica pokazala zanimanje in presenetila mamico za materinski dan. Ni mi všeč, ker se je Anica zelo trudila, a ji je šlo vse narobe. Jaz knjigo priporočam, saj mi jo je bilo zelo lepo brati in menim, da je namenjena otrokom. Iz nje sem se naučila, da je bolj pomemben trud kot rezultat.

Neja Grabnar, 6. b

Žalostna zgodba Grivarjevih otrok

France Bevk: Grivarjevi otroci

Mladinska knjiga, 1993

kratka proza za šolske otroke (9–14 let)

Zgodba Grivarjevi otroci govori o treh otrocih: šestletnem Tinčeju, petletni Mretki in triletnem Blažetu, ki jim je mati kmalu umrla. Kasneje jim je zaradi nesreče umrl tudi oče. Pred smrtjo je prosil teto Tono in daljnega sorodnika Košana, da poskrbita za otroke. Na očetovem pogrebu se njegova sestrična Liza zaradi Grivarjeve hiše skrega s Tono in ji očita, da si hoče prilastiti domačijo. Prepir je bil vzrok, da je Tona z Blažetom odšla k svojemu bratu Jakobu. Tinče in Mretka pa ostaneta pri Lizi in njeni družini. Ker se Lizina družina grdo vede do njiju, pobegneta in se na koncu najdeta pri sodniku, ki jima uredi, da ju pride iskat sorodnik Košan. Nekaj časa je družina skupaj, nato pa morata Tinče in Mretka oditi za pastirja in pestrno.

Pisatelj v svojem delu zelo nazorno pokaže način življenja pred vojno. Poudarjene so določene osebnostne lastnosti nastopajočih. Nekatere so polne sočutja in topline, ne manjka pa tudi hladne preračunljivosti in krutosti. Mogoče so ljudi v krutost pahnile revščina ter slabi pogoji za preživetje in napredek. Kljub temu da danes živimo udobneje in imamo razne delovne pripomočke, vidim, da se ljudje niso prav nič spremenili. Hladni medsebojni odnosi in spoštovanje sočloveka imajo le drugačno preobleko. Knjige ne bi izbral za počitniško kratkočasje, ker gre za težko branje. Kljub temu da otroci ostanejo na nek način povezani, se mi zdi povest zelo žalostna. Prav vsi nastopajoči imajo težko življenjsko zgodbo, trpljenje in žalost pa je nemogoče olepšati ali ga celo predstaviti kot zabavno.

Martin Jagodic, 6. b

Dramatika

Obisk gledališča je bilo prepovedano, omejitve so veljale tudi za njih. Po spletu smo si lahko ogledali mnogo iger (radijskih, televizijskih, odrskih). A mi se nismo dali motiti. Čeprav je dramsko besedilo težko brati lahkotno, hitro, tako ... saj veste ... malo za zabavo, če ne beremo po vlogah, smo skušali ustvariti male zgodbe za male ljudi – otroke. Marsikdo bo našel zanimivo dramsko besedilo. Predstavljate si, katera bi najbolje izgledala na odru. Svojo izbiro lahko posredujete na e-naslov andreja.robek-perpar@os-sticna.si.

Konj in koza

avtor: Timon Glavan, 6. b

GLAS: Nekoč je živel kmet, ki je imel konja in kozo. Nekoč konj potarna kozi.

KONJ: Kmet me ima samo zato, da delam, če pa česa nočem delati, me pusti za en dan stradati.

KOZA: Mene pa sili jesti samo zato, da imam več mleka. Zato sem se tako zredila, da vsakič, ko pride mimo pes Bine, se začne tako smeјati, da vsi psi iz okolice pridejo in se tudi oni začnejo smeјati. Blagor tebi, da si tako suh.

KONJ: Meni se pa pes Bine smeјi in mi začne šteti rebra.

KOZA: Kaj pa če bi ušla mimo rdeče hiše?

KONJ (jezno): Ali si čisto znorela?! Tam živi gospodarica, ki vsako žival, ki pride mimo, da v klobase! Raje živim kot da grem v klobase. Adijo! Nočem se s tabo več pogovarјati!

49

Pikapolonica

avtorica: Špela Kastelic, 6. b

GLAS: Nekoč pred davnimi časi je živila pikapolonica, ki je bila sirota. Živila je v sirotišnici. Stara je bila 8 let, nihče je ni maral, ker je bila čisto drugačna. Imela je rdeče pike in črn trup, ostale pikapolonice pa so imele črne pike in rdeč trup. Vsi so se ji smeјali in ko je kakšen par prišel katero od pikapolonic posvojiti, je vsakokrat upala, da jo bo kdo posvojil, vendar so se ji namesto tega rajši smeјali. Bila pa je zelo talentirana za letenje. Vsakič ko so se šli kakšno igro z letenjem, je zmagala. Njena vzgojiteljica Maja jo je imela zelo rada, zato jo je pri vsem vzpodbujala.

MAJA: Pika, ali se greva igrati na travnik?

PIKA: Seveda!

MAJA: Danes se bova naučili imena rož. Povedala mi boš, katera najlepše diši.

PIKA: Vav, to bo pa super!

MAJA: To je marjetica

PIKA: Mmmm, ta pa diši ...

MAJA: To je regrat, vijolica, tale je trobentica, to lahko poješ.

PIKA: Mmmm, ta je pa dobra.

GLAS: Pika odtava po svoje, saj jo vonj cvetlic odpelje v visoko travo in tako se izgubi. Zelo je prestrašena, ker sliši čudne zvoke ... čri čri mjav mjav ... hov hov ... čiv čiv, ssss ... ku ku Maja jo začne iskati, pa je ne najde. Zato organizira iskalno akcijo. Najde jo kobilica, ki jo želi prodati na trgu. Priveže jo na svoj hrbet, zato da ji ne bi ušla, in odskaklja na trg.

KOBILICA: Prebivalci, prebivalci Lindonije, imam odlično poslastico za vas.

GLAS: Želi jo kupiti hrošč, mravlja, sova, mačka, pes, čriček, osel ... Vsi se pregovarjajo.

SOVA: Jaz jo bom kupila!

PES: Ne, jaz jo bom!

MAČKA: Ne, jaz jo bom!

(Vpijejo vse živali.)

GLAS: Nato pa se izza ovinka prikaže Maja. Takoj jo želi. Nato se s kobilico hitro dogovorita, da jo kupi za 500 goldinarjev.

KOBILICA: Hvala in adijo!

PIKA: Kako sem te vesela, izgubila sem se v visoki travi in nato me je ugrabila kobilica, nato pa sem pristala tukaj.

MAJA: Pomembno je, da smo te rešili. Eno vprašanje imam zate.

PIKA: Povej mi.

MAJA: Malo sem razmišljala in rada bi te posvojila, če želiš, ker vem, da si drugačna, vendar si mi všeč takšna, kot si.

PIKA: Seveda! Hvala, hvala.

GLAS: In tako sta živeli srečno do konca svojih dni.

50

Mačka in miš

avtorica: Pia Kovačič, 6. b

GLAS: Nekoč sta živeli mačka in miš. Bili sta prijateljici, a nekega dne sta se skregali.

MAČKA (veselo): Hej, miš, kako si?

MIŠP (veselo): Jaz sem v redu, pa ti?

MAČKA (žalostno): V redu sem.

MIŠ: Kaj pa je narobe? Zakaj si žalostna?

MAČKA (jezno): Videla sem te, kako si govorila drugi miški, kakšna sem.

GLAS: Mačka je bila jezna, zato sta se skregali. Nekega dne je miška padla v kozarec z vinom. Mački je rekla, naj jo reši, potem pa jo lahko poje.

MIŠ: Hej, mačka, prosim, pomagaj mi, potem me lahko poješ. Samo posušila bi se.

MAČKA (posmehljivo): Prav miš, pojedla te bom, samo posuši se.

(Miš se posuši.)

MAČKA: Miš, zdaj si suha in lahko te pojem.

MIŠ: Žal, mačka, bila sem pijana, zdaj pa nisem več, kar nekaj se govorila. Adijo, grem. (Odhiti, kolikor jo noge nesejo.)

MAČKA: Kaj?! Kako si nesramna! Ujela te bom!!

GLAS: Miš se je hitro zmuznila skozi luknjo in mačka je nikoli več ni ujela. Nikoli več se nista spoprijateljili.

Kralj se izgubi

avtor: Luka Ratajec, 6. b

GLAS: Živel je kralj z imenom Jože. Imel je stražarje, ki so ves čas hodili za njim. Kralj si je želel malo zasebnosti, zato se je odločil, da se bo odpravil sam na sprehod.

KRALJ (zakašlja in odločno reče stražarjem): Grem na sprehod in ne hodite za menoj.

STRAŽARJI (zamišljeno se spogledajo): Kaj pa naj ta čas počnemo?

KRALJ: Lahko pomagate v kuhinji.

STRAŽARJI (počasi in tiho): Ja, gospod.

GLAS: Nato je kralj odšel z gradu. Hodil je po stezicah, ki so jih naredile živali, si ogledaval krošnje dreves in poslušal ptičje petje. Spominjal se je svojega brezskrbnega otroštva. Užival je v lepem pomladnem dnevu. Ulegel se je na jaso ob potoku in poslušal, kako voda teče čez kamne in brežičke in ustvarja lepo melodijo. Mimo njegovih ušes je na vsake toliko časa priletela kakšna muha ali čebela in pripomogla, da kralj ni zaspal. Tako je užival, da je izgubil občutek za čas.

KRALJ (sam pri sebi): Malo se bom še sprehodil, potem pa šel nazaj v grad.

GLAS: Kar naenkrat se je kralj začel zavedati, da mu gozd, kjer se je znašel, ni več poznan.

Zazdelo se mu je, da hodi v začaranem krogu. Znočilo se je. Kralj se je zgubil v gozdu.

Nasproti mu je prišla mlada gospodična.

ROZI (se spoštljivo prikloni): Dober večer, vaše visočanstvo.

KRALJ (prestrašeno in zaskrbljeno): Dober večer, gospodična. Hodil sem po gozdu in kar naenkrat ugotovil, da mi ta gozd ni več poznan. Mi lahko, prosim, poveste, kje se nahajam? Je še daleč do mojega gradu Tilenberk?

ROZI (zaskrbljeno in presenečeno): Izgubili ste se? Kar nekaj je še do vašega gradu in ne priporočam, da se v tem mraku sami odpravite nazaj, da se ne boste še bolj izgubili. V teh krajih so videli tudi medveda.

KRALJ: Ja, izgubil sem se. Mogoče veste, kje je moj grad?

ROZI (pokima): Seveda. Res je zelo daleč od tu. Lahko pa prenočite pri meni. Lahko vam pripravim sobo v moji skromni koči.

KRALJ (vesel in zadovoljno): Oooo, z veseljem sprejemem vaše povabilo.

ROZI: Lahko mi rečete Rozi.

KRALJ: Me veseli, Rozi. Jaz sem pa Jože in ne me vikati, prosim.

GLAS: Kralj in Rozi sta se odpravila proti koči. Ker kralja cel dan ni bilo, je stražarje začelo skrbeti. Začeli so ga iskati, a ga niso našli. Z baklami so hodili po gozdu in ga klicali.

STRAŽARJI sedijo ob ognju.

STRAŽAR 1: Da ga ni raztrgala kakšna zver.

STRAŽAR 2: Menda ni padel v kakšno globel ali brezno?

STRAŽAR 3: Kaj pa če so ga ugrabili sovražniki?

Zdaniilo se je. Kralj se je prebudil v Rozini koči.

ROZI: Dobro jutro, vaše visočanstvo. Ste dobro spali?

KRALJ: Dobro jutro. Vaša postelja je še udobnejša od moje. Srečo sem imel, da sem vas srečal. Zelo sem vam hvaležen in upam, da vam bom to lahko kdaj poplačal.

ROZI (rahlo zardi, ker jo kralj tako hvali): Pripravila sem vam zajtrk. Ko se uredite, lahko pridete v kuhinjo.

KRALJ: Najlepša vam hvala.

STRAŽARJI (stojijo v krogu in iščejo rešitev): Kaj naj naredimo? Čim prej ga moramo najti, da ne bo prepozno. Najbolje, da povabimo k iskanju še kmete.

Eden izmed stražarjev zagleda kočo.

STRAŽAR 2: Povprašajmo pri tisti koči, če je šel mogoče Jože tukaj mimo.

Stražarji potrkaajo na Rozina vrata.

STRAŽARJI: Dober dan, gospodična. Iščemo našega kralja, ki se je izgubil. Ste ga mogoče videli, ali je šel tu mimo?

ROZI: Ja, tukaj je njegovo veličanstvo. Lahko samo malo počakate.

STRAŽARJI se spogledajo, ker mislijo, da je past.

GLAS: Stražarji so zgrabili Rozi in jo odvedli v ječo, ki je bila v gradu. Kralj se je najedel. Zdelo se mu je čudno, da je Rozi kar izginila. Odložil se je, da odide in da se vrne z nagrado. Bil je zelo vesel in hvaležen, da je lahko prenočil na varnem. Ko je kralj prišel v grad, je izvedel, kaj se je zgodilo. Bil je besen.

KRALJ (ukazovalno): Takoj izpustite gospodično iz ječe! Kako si drznete nekoga po krivem obdolžiti in ga kar brez razloga odpeljati in to v ječo?!

GLAS: Kralj je bil zelo jezen na stražarje. Za kazen niso dobili kosila. Kralj je Rozi podaril manjši dvorec v bližini gradu in Rozi je njegovo darilo z veseljem sprejela. Večkrat jo je tam tudi obiskal. Celó zaljubil se je vanjo. Čez dobro leto sta se poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Konj in koza

avtorica: Hana Hrovat Miklavčič, 6. b

KONJ (navdušeno in presenečeno): Oooo, dober dan, koza!

KOZA (veselo): Dober dan, konj!

KONJ (jezno, ljubosumno): Ali si ti nova?

KOZA (veselo, saj je mislila, da ne bo dobila prijateljev): Ja, ali bi bil moj prijatelj?

KONJ (veselo, a hkrati ljubosumno, saj se je bal, da jo bo kmet imel raje kot njega): Ja.

3 mesece kasneje

KOZA (veselo): Živjo, moj najboljši prijatelj.

KONJ (naveličan koze): Živjo!

Koza je začela gristi njegovo travo in jabolko.

KONJ (zelo jezno): Kaj se pa greš? To je moje kosilo!!

KOZA (jezno in nesramno): Nikjer ne piše tvoje ime.

KONJ (zelo jezno): Poglej na posodo. Piše Lizko in ne Mojca!

KOZA: Saj je vseeno.

KONJ (žalostno in jezno): Ampak jaz še nisem nič jedel.

KOZA: Naj ti bo ...

Skregala sta se.

12 mesecev kasneje

KONJ: Kje je koza? Že 3 mesece je nisem videl. Grem pogledat naokoli (veselo in hkrati dolgočasno, saj je pogrešal kozjo naivnost). Ehhh, itak sva skregana, zakaj bi mi bilo mar?

4 dni kasneje

Konj je kosilo, nenadoma zasliši kozo. Šel je hitro do nje, ampak to ni bila prava koza.

KOZA: Dober dan!

KONJ (radovedno): Si nova? Dober dan.

KOZA (začudeno): Da. A nisi slišal? Druga koza je umrla, ker jo je ponesreči lovec odstrelil. Saj veš, kakšen je ta lovec, kar naprej strelja s svojo veliko puško.

KONJ (začudeno, hkrati žalosten, da se od koze ni poslovil): Kaaaaj?!

3 dni kasneje je konj umrl, saj je bil že zelo star. Nihče se ni zavedal, da je umrl od žalosti zaradi najboljše prijateljice koze. Hkrati se je pa veselil, da se bosta ponovno srečala v nebesih.

Zvezdica in luna

avtor: Marko Rak, 6. b

PRIPOVEDOVALEC: Nekega dne je zvezdica začela svetiti.

ZVEZDICA: Jaz bom svetila, svetila do konca vesolja.

LUNA: Ooo, tudi jaz bom svetila še več kot zvezdica.

ZEM LJANI: Kaj se pa to dogaja v vesolju?

MARSOVCI: Abl babl babl – kaj se tu dogaja?

ZVEZDICA: Ja, jaz svetim. Jupi jej!

PRIPOVEDOVALEC: No, zvezdica je tako zelo zasvetila, da je kar počila od svetlobe. POK! In že ni bilo videti te male zvezdice iz vesolja.

LUNA: Ne, s kom se bom pa sedaj igrala?

PRIPOVEDOVALEC: Luna je tudi od dolgčasa ugasnila, tako da je ostal samo gospod Sonce. On je moral svetiti, da smo lahko imeli kaj svetlobe in dneva.

Princesa luna in miška

Avtorica: Lejla Smajlovič, 6. b

GLAS: Nekega dne je živela princesa Luna. Zelo rada je imela rože. Vedno jih je nabirala. No, nekega dne ni več bilo kaj za nabirati, povsod je bila le zemlja.

PRINCESA: La la la la ... Kaj?! Kje so vse rože? Mogoče sem prišla na napačen travnik. Ne, ne, saj tam je mesto, kjer sem rada sedela. Zelo žalostna sem, ni več mojega travnika. Kaj je tam? Miš! Miš! Aaaaa!

MIŠ: Stoj! Ne beži, ne bom ti nič naredila. Stoooj!

PRINCESA: Kaj, ali govoriš?

MIŠ: Ja, sem edina miška, ki govori. Ali mi lahko poveš, zakaj si tako žalostna?

PRINCESA: Ja, žalostna sem, ker je bil to travnik, na katerem sem nabirala rože.

MIŠ: Ampak to ni edino mesto, ki je imelo veliko rož.

PRINCESA: Kaj res?

MIŠ: Pridi z mano.

GLAS: Lepo sta šli in miška je pokazala pot do drugega travnika, kjer je na tisoče rož. Princesa Luna je bila tako vesela, da sta postali najboljši prijateljici.

Čarobni psi

avtorica: Lija Pečjak Kavšek, 6. b

GLAS: Nekoč je živel deček, ki je vzrejal pse. Imel je 40 psov. Vsakemu psu je dal svoje ime. Vsak dan jih je peljal na sprehod, kjer jih je učil novih trikov. Vsak pes se je oglašal po svoje.

PSI: Ha ha ha ... Aaa aaa ... Eee eee ...

GLAS: Oglašali so se zelo čudno. Na vsake pol leta pa so psi dobili mlade. Deček jih je odnesel na trg in jih prodajal, vsakemu je povedal, da so psi zdravi in da jih lahko kupijo. Na trgu so ga ljudje čudno gledali, ker so se oglašali eden čez drugega.

PSI: Ha ha ha ... Aaa aaa ... Eee eee ...

GLAS: Vsak dan je prodal 10 psov. Nekega dne pa je mimo prišel gospod srednjih let. Kupil je kar štiri pse naenkrat. Zaprl jih je v kletko in odnesel domov. Na poti domov pa se je gospod začudil, zakaj se njegovi psi tako čudno oglašajo. Hitro se je obrnil in pohitel nazaj do dečka.

GOSPOD: Prodali ste mi napačne pse. Moji psi se zelo čudno oglašajo. Poglejte.

PSI: Ga ga a ... Eeee e ... llllir irr ...

GOSPOD: Vidite?

DEČEK: Gospod, to so čarobni psi. Tako se oglašajo. Ko bodo odrasli, se ne bodo več tako nadležno oglašali. Čez kakšno leto bo bolje.

GOSPOD: Se pravi, ko bodo odrasli, bodo tiho?

DEČEK: Ja.

GLAS: Gospod je pse vzel domov in se z njimi imel lepo. Vsi, ki so kupili pse, so se prišli pritožiti nad svojimi psi. Deček jim je vse razložil. Nekateri so mu pse vrnili, nekateri pa so jih obdržali. Vsi so se imeli lepo.

avtorica: Larisa Kutnar, 9. c

LJUDSKO SLOVSTVO

Osnovnošolski zbiratelji

Na naši šoli se še kako zavedamo, kar že ptiči čivkajo: da je letošnje leto za našo občino prav posebno leto – Jurčičevo leto. Razlog za to gotovo poznate. Tudi na naši šoli se zavedamo pomena kulturnih delavcev v našem okolju. Kultura je stičišče ljudi, je odraz tega, kako upravljamo z življenjem, ljubeznijo, smrtjo, rojstvom, razočaranji ... ali kot je rekel Marcus Garvey: »Ljudje brez zavedanja o lastni pretekli zgodovini, izvorih in kulturi so kot drevesa brez korenin.« In naša drevesa poganjajo korenine vsako leto.

Največji navdih za osnovnošolce in osnovnošolke je mladi Jurčičev raziskovalni in pripovedovalni duh, ki ga je v njem prebudil njegov ded. Ta mu je kot malemu otroku pripovedoval zgodbe, ki jih je strnil v delu Spomini ne deda. Tudi učenci dobijo nalogo, da zbirajo zgodbe svojih staršev, starih staršev, sosedov in drugih. Zadovoljni smo že, da le hočejo kaj povedati. Anekdote in zanimivih prigod se v vsakem šolskem časopisu Časotepec nabere za nekaj strani. Tokrat so jih zbirali šestošolci. Objavili smo zgodbe 6. b (zbrali so jih Hana Grabrijan, Maks Moretti, Nika Lampret, Lejla Smajlović, Timon Glavan, Nika Orel, Neja Grabnar, Lija Pečjak Kavšek, Marko Rak, Hana Horvat Miklič, Ana Miklavčič, Špela Kastelic in Luka Ratajec) ter zgodbe 6. c (zbrali so jih: Anja Volkar, Nastja Vodušek Lavrič, Nejc Gomišček, Nick Kos, Zoja Smodič Grilj, Gaja Gregoršanec in Vid Magolič Smolej).

55

Zvezane krave

Moja stara mama je imela veliko dogodivščin, a ta je bila ena najljubših zame. Začelo se je pri njej doma. Mama je bila stara 8 let, ko je morala začeti delati doma. Pasla je krave. Enkrat sta s prijateljico zavezali repe krav skupaj. Nista vedeli, da se bo zgodilo to, kar se je. Krave so začele vleči vsaka v eno smer. Eni se je rep poškodoval. Zelo hitro sta odvezali repe in nikomur nista povedali. To je bila njuna skrivnost.

Norčije na drevesu

Moji stari starši (in moja mama) so šli na morje na Hrvaško. Bilo je pozno popoldne. Moja mami in nekaj njenih prijateljev je bilo na morju. Ko so bili na plaži, so pomislili, da bi lahko bližnjemu kmetu ukradli nekaj sočnih češenj. Šli so proti drevesu, ampak so videli, da jih ljudje opazujejo. Kljub temu so začeli plezati. Niso bili visoko in komaj so odtrgali prvo češnjo, že jih je zalotil kmet.

Moj dedi, mamin oči, je poznal tega gospoda (kmeta). Vsi, razen moje mame in njene prijateljice, so ušli. Kmet je prišel do njiju in jima zaklical, da če ne prideta dol, ju bo sam postavil z drevesa. Mami mu je zagrozila, da bo poklicala očeta (mojega deda).

Ta gospod je vedel, da je bil moj ded takrat zelo drzen, zato je v tistem trenutku postal zelo prijazen. Mama in prijateljica sta nabrali češnje, splezali dol z drevesa in zbežali čim hitreje.

V bolnišnico

Bil je sončen dan. Moj oče in njegovi prijatelji so se odpravili v gozd. Moj očka je takrat živel na Hrvaškem. Raziskovali so gozd. Plezali so po drevesih, se lovili in opazovali naravo. Radi so plezali na star hrast, ki je bil sredi jase. Ko so plezali, so vedno prišli do vrha, ampak eden od njih je šel predaleč.

Prišel je do najvišje veje na drevesu, ampak se je zelo majala. Bila je zelo gnila, strohnela. Zaslišalo se je pokanje. Moj oče, ki je bil takrat pod njim, ga je vprašal, kaj se dogaja. Slišalo se je samo še več pokanja in začeli so plezati z drevesa. Nekateri so bili hudo počasni. Ena večjih vej se je zlomila, na tej veji pa so bili trije otroci. Padla je na tla, skupaj z njo pa 2 otroka, tretji pa se je držal za drugo vejo, ki je visela. Nikakor ni mogel dol, če bi že padel, bi padel na otroka spodaj. Tista dva sta bila kar poškodovana, eden je imel zlomljeno stegnenico, drugi pa dve rebri. Ko sta padla, sta kričala kot piščanca na ražnju. Slišali so ju neznanci, ki so pritekli. Medtem je ta tretji otrok le nekako splezal dol, nato pa so neznanci otroka odnesli domov. Starši so ju odpeljali na urgenco.

Pojoče narečje

Ko je dedku umrl oče, so sklenili, da bo nadaljeval šolanje na nižji gimnaziji v Celju. Živel je pri svojem stricu, ki je bil pismonoša. Prišel je teden dni po začetku pouka, vsi njegovi prijatelji so bili že v razredu. Učiteljica jim je povedala, da prihaja z Muljave in da imamo tam malo čudno dolenjsko narečje in naj se mu ne smeji. V razredu se je pojavil majhnen fant s prevelikimi čevlji. Moral se je predstaviti in povedati, od kod prihaja. Povedal je seveda v naši lepi pojoči dolenjščini. Nekaj časa je bila v razredu tišina, nato pa je izbruhnil vesel smeh. Vseeno so bili kmalu prijatelji.

56

Taborni ogenj

Seveda, ko so otroci majhni, počnejo veliko neumnosti. Tako je tudi moj oči ušpičil eno tako: s prijateljico Mojco in njeno sestro Vesno so bili med počitnicami veliko skupaj. Všeč jim je bilo, kako so si starši pekli čevapčiče na žaru. Tako so tudi sami želeli poskusiti. Pripravili so si žar, ampak niso imeli ničesar za speči. Potem so se spomnili na bonbone. Vzeli so jih in jih začeli peči. K sreči starši niso opazili, saj so žar odnesli h gozdu, da so imeli mir. Ugotovili so, da to z bonboni ni dobra ideja, saj so se vsi bonboni stopili. Gozd je bil zelo blizu, zato so se odločili, da bodo raje imeli taborni ogenj v gozdu. Bili so še majhni, zato niso dobro vedeli, kako se zakuri ogenj. Na srečo so ogenj zakurili tako, da so bile okrog skale, ampak še vedno je bila nevarnost, da bi ogenj ušel izpod nadzora in bi zakurili cel gozd. Takrat pa pride eden od staršev in videl je njihov ogenj. Hitro je stekel tja in ga pogasil. Ko so to ugotovili še ostali starši, s bili vsi otroci kaznovani in se niso smeli družiti.

Pikica in Tonček

Babica je ob koncu 2. razreda dobila za nagrado za odličen uspeh knjigo Pikica in Tonček. Kako lepo darilo! Otroci z vasi so radi prihajali na njihov vrt in med počitnicami so jo morali pogosto poslušati. Ko so se igrali šolo, je vedno hotela biti učiteljica. Zelo rada jim je brala

prav knjigo Pikica in Tonček, tako da so se je drugi otroci že rahlo naveličali. Nekega dne pa knjige ni bilo. Vprašala je vsakega posebej, če jo je kdo kam skril. Knjiga je poniknila in babica se nekaj časa sploh ni hotela družiti z nikomer. Prvi šolski dan tretjega razreda je učiteljici povedala, da knjige ni več. Učiteljica jo je potolažila, naj se pridno uči in ob koncu leta bo dobila še lepšo. Res jo je dobila, a ni je bila tako vesela kot Pikice in Tončka. Tisto leto se je z družino preselila na Muljavo in Pikica je počasi odšla v pozabo, morda jo je kdo prav tako rad bral. Ko je babica hodila v drugi letnik gimnazije, je Pikica našla Tončka. Ta Tonček je danes z babico, saj je to njen mož.

Nesreča

Babi mi je povedala, kaj so otroci v njenem otroštvu delali med počitnicami. Na počitnice sta prišla bratranec in sestrična. Nekega dne so vsi trije otroci s stricem odšli v Veliki Boršt. Tam je bil gozd in velika jasa. Stric jim je pomagal, da so naredili zavetje iz vej, zakurili in pripravili krompir za peko. Ko so nabrali suhe veje in jih sekali, se je bratranec hudo usekal v nogo. Stric je slekel majico, jo raztrgal in povil nogo. Hitro je pogasil ogenj, vzel fanta v naročje in ga nesel domov kilometer daleč. Doma so mu noge umili, jo zavili s povejem, potem pa ga je moj pradedek s kolesom odpeljal v Šentvid k zdravniku. Takšna je bila včasih pot do zdravnika. Vse se je dobro končali, na nogi je ostala bela črta.

Bonton pozdravljanja

Ko je bila mamica stara 12 let, so morali pozdraviti vsakega, ki je prišel mimo. Mami in njena prijateljica sta šli mimo nekega gospoda in nista niti rekli živjo, samo hihitali sta se in šli mimo. To je videl oče. Ko je mami prišla domov, je bil oče zelo jezen. Kregal jo je, da je nikoli več ne vidi, da se ne pozdravi, pa četudi gospoda ali gospe ne pozna.

Knjižne police

Fantje so radi posedali v knjižnici in se pogovarjali. Naenkrat pa opazijo prazne knjižne police. V glavo jim je šinila nagajiva misel. Sneli so nekaj polic in jih dali na najvišjo polico. Knjižničarka jih je obtožila, da kradejo knjižne police. To je nagajive fante podžgalo in so začeli police odnašati iz knjižnice. Postavili so jih takoj za vrata ali prvi vogal. Razjarjena knjižničarka pa je vpila, grozila, pa police nazaj nosila. Pri tem dogodku je bilo za fante precej zabave, za knjižničarko pa veliko jeze in besa.

Petelin te vzame na piko

Zgodilo se je neko sončno soboto, ko ni bilo treba iti v šolo. Bil je lep sončen dan, zato smo vsi bili zunaj. Pri hiši smo imeli kokoši in napadalnega petelina. Zato smo imeli s seboj vedno palico. Tisto soboto pa sem pozabil nanjo. Prišlo je do bližnjega srečanja s petelinom. Ker je petelin tekel proti meni, sem plezal v late. Petelin je na tleh vreščal in se šopiril. Ne vem po kakšnem naključju se je tam pojavila mlajša sestra. Petelin je pozornost preusmeril nanjo. Začela je vpiti in bežati. V bližini sta oče in ata nekaj delala. Zaslišala sta vreščanje in šla sta

pogledat, kaj se dogaja. Videla sta, kako sestra beži pred napadalnim petelinom. Ata ga je hitro prijel za vrat, ker se je bal, da bo opraskal tudi njega, in ga hitro vrgel proč. Petelin je precej daleč letel po zraku. Pristal je na konju v posušeni strugi Višnjice in tam obležal dlje časa. Vsi so mislil, da se ne bo več pobral. Petelin se je pobral in šel spat kot vsak večer.

Čokolade zanimivih oblik

Imeli smo zaključno ekskurzijo v Olimje. Tam smo si ogledovali v samostanu najstarejšo knjižnico. Posebnost Olimja je tudi čokoladnica. Tam čokolado ročno izdelujejo, po starih receptih. Ogledovali smo si čokoladnico in poslušali o njeni zgodovini. Nakar je nekdo opazil v izložbi čokolado v obliki dojk. Ta pokaže tudi sošolcem. Med seboj se sprašujejo, koliko stane taka čokoladica. Nato se nekdo opogumi in glasno vpraša: »Koliko stanejo joški?« Razrednik, ki je pridno poslušal razlago, je zgrožen nad takim vprašanjem. Gospa, ki je razlagala o zgodovini čokoladnice, ni bila presenečena nad vprašanjem in je razredniku povedala, da so v izložbi res čokoladice v obliki dojk. Kljub temu pa razredniku to ni bilo všeč. Zaključili smo ogled čokoladnice in se odpravili na Jelenov greben, kjer smo imeli še kosilo, potem pa smo odšli proti domu. S tem je bila ekskurzija končana.

Sušenje čevljev

Zgodilo se je pozimi. Moja prababica je moji babici in njenim bratom in sestram govorila, naj ostanejo na peči. Zunaj pri sosedih so bile trte in tam so se pasle krave. Zraven je bila globoka luža, iz katere so pile krave. Vsi otroci so odšli in naenkrat skočili na lužo. Led je bil tanek in se je predr. Babi je imela mokre škornje. Hotel je, da mama ne bi izvedela in jih je zato dala v peč, da bi se posušili. Nato je odšla nazaj na peč. Čez nekaj časa je odšla pogledat, če so se posušili. Ko je pogledala, je videla, da so se čevlji skrčili v kepo in jih ni mogla več obuti. Mami tega ni povedala. Nekega dne so z družino odšli v hlev in takrat je morala mami povedati, kaj se je zgodilo s čevlji.

Nedeljski pohod

Z družino smo se na prelepo nedeljsko jutro odpravili po daljši poti proti Izirku. Po 8 km prelepe poti skozi gozd smo končno prispeli do cilja. Pri gospodu Maticu smo naredili krajši postanek. Pogovor je nanesel na šolo in Matic nam je povedal zgodbo, kako je bilo v njegovih šolskih letih. Vsako jutro v vsakem vremenu se je peš odpravil proti Višnji Gori, uro in pol hoje v eno smer. Najhuje je bilo pozimi, ker je bilo mrzlo in veliko snega. Ko je odšel v šolo, je bila še tema, prav tako, ko se je vračal iz nje. V snegu se mu je pot še podaljšala. Pozimi je v šolo prišel tako moker, da mu je učiteljica pobrala oblačila in jih do konca pouka poskušala posušiti na radiatorju. Življenje se mu je spremenilo, ko je pri 15 letih dobil motor. Potem je bilo vse lažje in pot enostavnejša.

Past za učiteljico

Med počitnicami sem odšla k babici, ki mi je povedala lumparijo, ki so jo naredili v šoli: kot vsako jutro sem se zgodaj zbudila, pozajtrkovala (kakšen košček kruha, drugega ni bilo, ker je bilo v družini 10 otrok). Nato pa odšla peš proti šoli, ker takrat drugega prevoza ni bilo. Tistega dne smo se s sošolci spogledali in vedeli, da je čas, da učiteljici pripravimo lumparijo. Dogovorili smo se, da lonček napolnimo z vodo in ga postavimo na vrh vrat in pričakovali, da ko vstopi, lonček pade nanjo. Čakali smo zelo dolgo, vendar učiteljice ni bilo. Po eni šolski uri čakanja so se vrata razreda odprla, vstopila je ravnateljica. Hotela nam je sporočiti, da učiteljice ne bo, ker je zbolela. V tistem trenutku je lonček z vodo padel nanjo. Bila je čisto mokra, pa ravno prišla je od frizerja. Kaznovala nas je s pisanjem besed, da se to ne bo več ponovilo. Od tistega dne naprej nam ni prišlo več na misel, da bi učiteljici pripravili past.

Ptič napačne barve

Nekega dne sem odšla k babici in jo prosila, če mi pove, kaj sta ušpičila njena otroka v mladih letih. Nekega jutra sta se z dedkom zgodaj zjutraj odpravila v službo, otroka pa sta ostala sama doma. Imeli so psa Runa in papagaja Kokija. Koki se je rad sprehajal po hiši, vendar je bilo treba paziti, da v hiši ni bilo Runa. Otroka sta na to pravilo pozabila in zgodila se je velika nesreča, saj je Runo oplazil Kokija. Ptič je na žalost umrl. Otroka nista vedela, kaj bi storila, a sta se spomnila, da v sosednji vasi neki gospod prodaja ptičke. Nastala je nova težava, ker ni bil ptiča prave barve. Koki je bil rumeno-modre barve, gospod pa je imel na voljo le bele. Po premisleku sta ptiča vseeno kupila in odhitela domov. Zaprla sta ga v kletko in se delala, kot da ni nič. Upala sta, da mami ne bo opazila. Ko je prišla domov, je kot vedno pozdravila Kokija in takoj opazila, da to ni njen ptič. Na koncu sta ji otroka priznala, kaj se je zgodilo in ji obljubila, da se to ne bo več ponovilo. Obdržali so ptička in mu nadeli novo ime Piki.

Po snegu

Ko je bil moj očka še mali poba, je zapadlo zelo zelo veliko snega. V šoli je bil edini in ponavadi, če je bilo malo otrok, so s čistilkami počakali starše. Šel je peš, ker je bil navajen, da je hodil domov z bratom. Obstajala je ena potka, ki pa je bila seveda zasnežena. Nekdo je že hodil po njej, ampak očku to ni nič pomagalo, ker je padel v sneg. Bal se je, da ne bo nikoli prišel ven, a nekako mu je uspelo priti čez jarek ob cesti. Bližala se je tudi njegova mama z oranžnim avtkom in ga odpeljala domov. Bal se je, da bo doma kaznovan, ampak ni bil. Mama mu je skuhala vroč kakav in ga poslala k radiatorju. Očka si je zapomnil, da bi bilo pametno, če bi počakal starše.

Leteči copat

Ko je bil moj očka star 3 leta, so ga starši vsak dan peljali k babici v staro hišo. Tam je bila postelja, na kateri sta se oči in brat Marjan igrala. Takrat je oči vzel copat (takrat so bili copati zelo trdi) in ga vrgel direktno v Marjanovo glavo. Marjan ni nič rekel, samo šel je ven iz hiše. Očka se je skril pod posteljo. Soba je bila temna. Ko je Marjan prišel v obratno oblečeno

vojaško uniformo, na glavi plinsko masko in očala, je izgledal kot volk. Mojemu očku ni bilo jasno, da je imel volk očala. Prestrašil se je in si za vedno zapomnil, da ne sme nikoli razjeziti Marjana.

Zaprt med podganami in mišmi

Dedek mi je povedal zgodbo iz svojih šolskih dni. Skupaj z nekaj učenci in učenkami je bil kaznovan, ker ni imel ustrezne opreme za telovadbo. Njihova kazen je bila, da so morali ostati po pouku zaprti. Zaklenili so jih v kleti šole, kjer so imeli prostor za orodje in premog, s katerim so kurili. Prostor je bil hladen, umazan in v njem je bilo tudi polno miši in podgan. Ko je potekel čas za kazen, ni bilo nikogar, da bi jih odklenil. Učiteljica je pozabila, da je dodelila kazen. Predvsem dekleta so bila prestrašena zaradi miši in podgan in so kričala in jokala, vendar jih nihče ni slišal. Po dolgem času so zaslišali moški glas zunaj. Bil je sovaščan mojega dedka. Vprašal je, če gre kdo v Dob in jih skozi lino potegnil iz kleti. Le fantje so se opogumili in se rešili, dekleta pa so ostala. Učiteljica je proti večeru ugotovila, da so otroci v kleti in jih je prišla izpustiti. Od takrat naprej niso bili več deležni take kazni s strani učiteljice.

Sladoledar

V dedkovem otroštvu so tudi po vaseh sladoledarji vozili sladoled, ki je bil zelo mamljiv. Otroci so si ga zelo želeli, ker ni bilo izobilja. Sladoled so vozili vozički, ki so jih poganjali pedali. Če otroci niso imeli denarja, je sladoledar z veseljem za plačilo vzel tudi kakšno jajce. V tistem času so imela jajca kar veliko vrednost. Kadar se je pripeljal sladoledar v vas, so po vasi čudežno izginila vsa jajca iz gnezd. Nekega dne pa je sladoledarju počila zračnica. Ko je šel k neki hiši po pomoč in so otroci opazili, da ob vozu ni sladoledarja, so izkoristili priliko in pokradli vse kornete, ki jih je imel. Do sladoleda sicer niso mogli, ker je bil zaklenjen. Pravi, da so bili tisti korneti najboljši, kar jih je kdaj jedel. Rad pripoveduje to zgodbo in vedno je možno opaziti iskrice v njegovih očeh.

60

Dobro izkoriščen čas

V času, ko so šolo obiskovali dedki in babice, so dobili otroci za neupoštevanje šolskih pravil kazen. Stati ali klečati so morali v kotu učilnice, dobili so s šibo po rokah ali celo klofuto okoli ušes. Ko vprašam dedka, naj mi pove kakšno zgodbo iz svoje mladosti, ko je bil star toliko kot sem sedaj jaz, mi rad zaupa zgodbo o svojem sošolcu in prijatelju. Sošolec Albin je bil kaznovan in moral je klečati na hodniku pred učilnico. Ko je kazen potekla, je učiteljica naročila mojemu dedku, naj ga gre poklicat. Ker sošolca ni bilo na hodniku pred učilnico, se je dedek sprehodil še po šoli in ker ga ni nikjer našel, je šel pogledat še pred šolo. Stara šola je imela vhod s ceste. Na drugi strani ceste je bil frizer Hajduk. Ko se je dedek razgledoval okrog šole, so se odprla vrata frizerskega salona. Iz salona je stopil prijatelj Albert z novo frizuro. Ker mu je bilo dolgčas klečati na hodniku, je izkoristil priložnosti in se šel ostrič. Kakšne so bile posledice, se dedek ne spomni, vendar se vsakič nasmeje, ko se spomni te dogodivščine.

Pranje perila

V času dedkove mladosti so perilo prali na drugačen način kot ga danes. Perilo so v velikem loncu v vodi na štedilniku kuhali ali pa so vodo zavreli na štedilniku na drva. Nato pa so vodo zlili v lesen čeber, v katerem so bila umazana oblačila. Čeber je bil ponavadi v hodniku. Otroci pa so se igrali tudi v tem prostoru, seveda takrat ni bilo toliko igrač, zato so se znašli po svoje. Igrali so se konjička. Vrv so si dali za vrat in pod pazduho. Eden je držal vrv in drugega upravljal levo, desno, naprej in nazaj. Tko je nekega dne prišlo do manjše nesreče, kjer je dedek upravljal svojega sorodnika po hodniku in zaradi nepravega vodenja je sorodnik s svojo zadnjo platjo pristal v vročem čebru, tako si je poparil zadnjo plat in mora je k zdravniku. Naslednji dan je šla sorodnikova mama prat perilo, kjer se je srečala z ženskami z vasi. Poklicala je tega sorodnika, naj pokaže zadnjo plat, kjer se je poparil. Dvakrat jo je pokazal, potem pa jim je rekel: »Vam bom jaz rit kazal!« in je šel. Nauk zgodbe je, da moramo biti bolj previdni.

Voziček

V družini dedka Stanislava so bili 4 otroci, in sicer 4 fantje. Dedi je bil drugi najstarejši. Prvi trije so bili po letih bolj skupaj, imeli pa so tudi mlajšega brata. Ko je bil dedi star približno 12 let, je bil najmlajši brat Nace star 1 leto. Starejši trije bratje so se odločili, da bodo dali svoj denar in mu kupili voziček. In res so mu kupili prelep voziček, ki ga je naredil sosed. Nekega dne je dedi peljal vprežen voz s kravami, poleg njega pa je sedel še mlajši brat Jože. Ko sta se peljala po cesti, jima je nasproti pritekel starejši brat Janez, in sicer z vozičkom, v katerem je bil Nace. Ko so krave zagledale, da nekdo teče proti njim, so se prestrašile in zbežljale. Skočile so na voziček, v katerem je bil Nace in na starejšega brata Janeza. Dedi in brat Jože sta skočila z voza, krave pa so z vozom odhitele proti vasi. Nace in Janez sta ležala na tleh k sreči nepoškodovana, voziček pa je bil čisto polomljen in na njem je bilo samo še eno kolo. Dedi, Jože in Janez so bili tako prestrašeni, kaj bo rekel ata doma, na Naceta pa so čisto pozabili. K sreči so pritekale sosede, ki so zaslišale jok, a je bilo z Nacetom vse v redu. Ko so prišli domov, so povedali, kaj se je zgodilo. Mislili so, da bo ata jezen in jih bodo dobili po riti, ker so polomili voziček, ampak na srečo ni bil, saj je bil vesel, da je bilo z otroki vse v redu.

Pastir

Nekoč je pokojni pradedek Stane pripovedoval, kako je kot sedemletni deček šel za pastirja k stricu pasti krave. Poleg krav so mu v varstvo zaupali še njegovega bratranca, starega dve leti. Ta njegov bratranec pa je bil zelo trmast in jokav deček. Seveda mu je šel rahlo na živce. Ko sta tako skupaj pasla krave, je mlajšega bratranca začelo muditi kakat. Pradedek ga je seveda dal kakat, potem pa mu je moral obrisati ritko. Ker seveda ni imel papirja, mu jo je obrisal z listom. Najhujše pa je bilo, ker je bil ta list kopriva in je tako bratranec začel še bolj jokati. Seveda sta nato odšla proti domu. Ker je bratranec tako jokal, pa je bil pradedek kaznovan in jih je dobil s šibo po riti.

Boleči zid

Ko sta bila moja sestra in brat mlajša, sta se lovila po hiši. Bilo je zelo nevarno. Na vsakem koraku si lahko padel. Moj brat je priletel ob stranico postelje in si je zabil zob nazaj v dlesen. Odšli so k zdravniku. Zdravnik je pregledal zob in zgledalo je, kot da bi bil odbit. Pogledali so povsod doma, a nikjer niso našli odbitega zoba. Po enem mesecu je zob prišel cel ven iz dlesni.

Češnja

Moja babica in njeni 3 prijatelji so nabirali češnje. Fanta sta bila na drevesu in jih trgala lepo dol, babica in njena prijateljica sta sedeli na tleh in opazovali. Pod češnjo je bil manjši graben. Enemu od fantov se je zlomila veja in padel je na tla. Ker ga je bilo strah staršev, se je pokril z odejo in roke so ga začele še bolj boleti. Starši so odšli k zdravniku in fant je imel zlomljeni obe roki. Čez dva tedna so se že spet igrali skupaj, kot da ni bilo nič.

Suha klobasa

(pripoveduje 72-letni dedek)

V starih časih oziroma v njegovi mladosti niso imeli veliko hrane. Nekoč si je zaželel suhih klobas. Odšel je na podstrešje, kjer so se klobase sušile. Domislil se je, da bo dve klobasi odgriznil in vrgel na tla, tri pa si je vzel in jih šel na skrivaj pojest. Čez nekaj časa je mama opazila, kaj se je zgodilo. Prepričana je bila, da so jih pojedle podgane. Obgriznjene klobase je pobrala in jih obrezala, saj so bile še dobre. Ravno obrezane dele je dala njemu, naj jih odnese psu. Vendar je bil dedek prebrisan in je klobase res dal psu. Saj bi ga drugače mama lahko upravičeno obdolžila, da je bil on tista podgana in bi bil kaznovan. Vsaj enkrat se je najedel suhih klobas. Mami ni nikoli priznal, kaj je storil.

Izdelava smučk

Nekega lepega zimskega dne se je odločil, da si sam izdelava smučke. V vasi jih je imel samo en fant. Želel pa si je zelo smučati. Vzel je sekuro in se je odpravil v bližnjo dolino, kjer je bila breza. Ko je zamahnil, mu je sekira spodletela in zadela njegovo koleno. Močno se je poškodoval. Klical je na pomoč in prišla je sosedka, ki ga je nesla domov. Tam so ga posedli na voziček, napolnjen s slamo, nato pa ga odpeljali k zdravniku. Še vedno ne zna smučati niti ni nikoli več poskušal sam izdelati smučk.

Risanje po avtu

(pripoveduje 48-letna mati)

Njen oče je bil avtoličar. Celo soboto je popravljaval avto. Pobarval ga je v lepo svetlo zeleno barvo. Ob 12. uri je bil čas za kosilo, ona pa mu je hotela pomagati. Vzela je velik čopič in posodico s črno barvo. Na avto je narisala najlepšo rožico in hišico z dimnikom, iz katerega se je kadilo. Bila je zelo ponosna. Ko je njen oče pojedel, je prišel pogledat, če se je avto

posušil. Kmalu bi ga kap. Vozilo je moraš še enkrat pobarvati. Nikoli več ni risala po avtomobilih. Za kazen je morala stati v kotu 30 minut.

Ponos

Ko je bil dedi še otrok, je živel pri starih starših. Stari oče je popravljajl čevlje, dežnike in lonce. Nekega dne je mojemu dedku naročil, naj na veliko kmetijo odnese popravljen lonec. Naročil mu je tudi, koliko denarja stane popravilo. Preden je odšel, mu je stari oče dal še nasvet: »Pa ne brani se kruha, če ti ga bodo ponujali.« Dedek je vse opravil po navodilih, ko pa mu je gospodarica s kmetije ponudila kruh, ga je zavrnil, češ da ni lačen. Ker se mu je zaradi lakote v želodcu delala že pajčevina, je celo pot do doma jokal.

Zimske igre

Nekega zimskega dne se je moja mami skupaj s prijatelji dogovorila, da se gredo sankat na bližnji hrib. Ker jim pa hrib ni bil dovolj velik izziv, so se šli sankat na strmo asfaltirano cesto, kjer je bil nasproti ceste zamrznjen potok. Na njem je bil trd led in močno je drselo. Po nekaj spustih s sankami je ena od prijateljic zaradi prevelike hitrosti ter poledenele ceste zgrmela v potok. Potok je bil zelo mrzel, zato so ji hitro priskočili na pomoč in ji pomagali iz potoka. Njena mama je zaslišala krike, zato se je ustrašila in bila tudi huda. Nato so se šli preobleč v topla oblačila in popit topel čaj. Po igri in čaju so se poslovili ter se že pogovarjali o naslednjih zimskih igrah.

Babičina prigoda

Nekoč je bila blizu hiše moje babi – ko je bila seveda še mlada – opekarna. Babi Ana je takrat obiskovala šesti razred in se v šolo vozila s kolesom, dva kilometra daleč. Potem pa je opekarna, v kateri so kopali ilovico, propadla. Zaradi kopanja, ko je opekarna še delovala, so tam nastali ribniki. Moja babi se je tam kopala s prijatelji vsako sredo. Nekega dne je normalno vstala, se oblekla in odšla na zajtrk. Ko je pojedla, se je odpravila skozi vrata in vzela kolo, ki ga je vsakič, ko je prišla iz šole, prislonila na steno pri vratih. Sedla je nanj in se odpravila v šolo. Po poti je, kot vsak dan, počakala na križišču. Čez nekaj minut je z desne smeri prikolesarila do nje njena najboljša prijateljica Marija. Bila je sreda. »Saj greva danes k opekarni, mar ne?« je vprašala Marija. »Seveda. Jaz že komaj čakam.« In odpeljali sta se v šolo. Po koncu pouka sta vprašali še Franceljna, če gre z njima k opekarni, da bi se skupaj kopali. Francelj je odvrnil, da gre z njima in to z največjim veseljem. Nato so se odpravili. Na stranišču so zamenjali spodnje perilo s kopalkami in odšli k opekarni. Ko so prispeli, se je Ana spotaknila in padla na hrbet. »Auuuuuuuu!« je uspela izdavi. Ampak k sreči ni bilo hujšega kot majhna praskica, saj so hodili po travi. Nihče pa ni opazil, da so se tudi Anine kopalke malo nacefrale. Odpravili so se naprej. Ko so prispeli, je Ana zaplavala prva in kopalke so se dokončno strgale. Ana si jih je hitro dvignila nazaj gor. Nekaj trenutkov so se vsi samo spogledovali, nato pa vsi prasnili v smeh. Francelj in Marija sta Ani pomagala iz vode, kajti ona si je morala držati kopalke, da ji niso spet padle na tla. Ana se je hitro preoblekla in vsi so odšli domov. Doma je vsem povedala smešen pripetljaj.

Pot v šolo

Bilo je pozimi. Moja stara mama je živel v Metnaju. Hodila je v osnovno šolo v Stično, ki je bila od doma oddaljena 4 km. V šolo je hodila peš. Neke noči je zapadlo zelo veliko snega. Tako kot vsak dan se je tudi tisto jutro s sosedi odpravila v šolo. Hodili so zelo težko, ker je bilo snega približno en meter. V šolo so prišli čisto premočeni in izmučeni. V šoli so od učiteljev izvedeli, da naslednje tri dni pouk odpade zaradi prevelike količine snega. Čisto premočeni so se odpravili nazaj proti domu. Potem pa so odšli vsak po svoje sanke ali vreče in zimska igra se je začela. Zanimivo je, da tisti, ki so živeli čisto blizu šole, zaradi snega niso prišli v šolo. Tisti, ki pa so živeli veliko dlje, pa so kljub težavam tisti dan prišli v šolo.

Prigode s kolesom

Med poletnimi počitnicami je moj dedek nabiral borovnice. Bil je star približno toliko kot jaz. Nabiral in nabiral je tako dolgo, dokler ni nabral vsaj 10 kg borovnic. Ko jih je nabral dovolj, jih je šel prodajat. Z denarjem, ki ga je zaslužil od prodaje, si je kupil novo kolo, ker je bilo staro kolo že uničeno. Nekega dne mu je mama rekla, naj gre v trgovino. Ko je bil dedek že na blagajni, je videl, da so drugi ljudje naslanjali svoja kolesa na njegovo kolo. Takoj je vzel svojo vrečko in hitro stekel k svojemu kolesu. S flašami, ki jih je imel v vrečki, je ponesreči udaril v okno in ga razbil. Majhen drobec stekla se mu je zaril v nogo. Prodajalke so mu svetovale, naj gre takoj k zdravniku. Zdravnik mu je drobec stekla odstranil iz noge. Zavedal se je, da je bil že zelo pozen. Njegova mama je bila zelo v skrbah in skoraj je že poklicala policijo. Ravno takrat pa je domov prišel moj dedek.

Želva v gozdu

Mama mi je pripovedovala zgodbo, ko je bila mlada, stara približno 9 let in je bila v 4. razredu osnovne šole. Zgodilo se je v gozdu na poti v šolo. Zmeraj je odšla skozi gozd, ker tam ne hodi nihče. Hodila je že nekaj časa in kar naenkrat zaslišala šumenje listja, slišalo se je, kot da nekdo hodi za njo. Ozrla se je nazaj, vendar ni bilo nikogar. Hodila je naprej in zaslišala isti zvok. Malo hitreje je začela hoditi in počasi je bil zvok glasnejši. Prišla je do malih smrek in grmičkov. Odmaknila jih je in zagledala želvo. Bila je zelo velika. Mama je vedela, da to ni njeno domače okolje. Nekaj časa je premišljevala, pogledala na uro in videla, da nima veliko časa. Želvo je prijela in odnesla. Ko je končno prispela do šole, ni vedela, kam naj nese želvo. Po cesti je prišla njena sošolka in zagledala želvo. Prišla je do nje in jo vprašala, kje jo je dobila. Povedala ji je, da v gozdu in da ne ve, kam naj jo da. Ampak tudi njena sošolka ni vedela. Na koncu je sklenila, da jo nese nazaj v gozd. Dala jo je na rob gozda in odšla k pouku. Doma je povedala materi, kaj se je zgodilo in od takrat naprej je morala imeti vedno vrečko v torbi.

Zrak v škropilni cevi

Za svojo domačo nalogo sem si izbral zgodbo mojega dedija. Rodil se je leta 1952 v majhni vasi Griže pri Šentvidu pri Stični. Je najmlajši od osmih otrok. Rastel je na kmetiji, kjer so redili krave, pujse, kokoši. Povedal mi je veliko zgodb iz svojega otroštva, meni pa je bila najbolj smešna sledeča. Na kmetiji so imeli škropilnico, ki so jo uporabljali za škropljenje rastlin. Nekega dne se je škropilnica pokvarila, zato je šel dedi do soseda, da bi jo popravil. Sosed jo je moral razstaviti, da je videl, kaj je z njo narobe. Ko jo je sestavil nazaj, jo je preizkusil, da bi videl, če dela. Sosed je škropilnico napumpal, dedi pa je držal cev. Ker se je v škropilnici nabral zrak, dedi pa cevi ni mogel več držati, je soseda pošpricala v obraz. Dediju je bilo vse skupaj zelo smešno, vendar se mi upal zasmejati, ker bi ga sosed verjetno klofnil. Zgodba mi je bila zelo všeč, saj mi je bil zaključek zelo smešen.

Jurčičevo leto

V letošnjem letu smo lahko zelo ponosni na dejstvo, da je na ravni države leto 2021 imenovano kot Jurčičevo leto. Mineva namreč kar nekaj obletnic, povezanih z Jurčičem in njegovim delovanjem, in sicer:

- 160 let, odkar je dijak Jurčič objavil svoje prvo delo, Pripovedko o beli kači (1861) – delo je dokaz, da je Jurčič že od malih nog z veliko radovednostjo poslušal in zbiral ljudsko slovstvo, poslušal pravljice in anekdote, ki mu jih je pripovedoval njegov ded,
- 150 let, odkar je Josip Jurčič postal urednik časnika Slovenski narod,
- 140 let od izida prve številke časopisa Ljubljanski zvon, v katerem je po poglavjih objavljaj Rokovnjače, žal dela ni mogel dokončati, saj je istega leta (1881) umrl; njegove Rokovnjače je dokončal Janko Kersnik.

Kot vidite, je veliko obletnic ravno na leto, ko je izšla prva številka Ljubljanskega zvona, enega pomembnejših slovenskih časopisov, v katerem so svoja dela objavljali mnogi pisatelji in pesniki realizma (Anton Aškerc, Simon Gregorčič, Janez Trdina idr.).

Temu letu smo se pridružili tudi na OŠ Stična. Nekateri učenci in učenke so se pridružili izzivu ustvarjanja zgodb, kot jih je ustvarjal Jurčič. Nekaj smo jih navedli že prej (po vzoru Jurčičevih Spominov na deda), tukaj pa predstavljamo dve besedili, ki sta res izstopali.

Tokrat se je učenka Sara Mulh lotila poslušati svojega deda in po vzoru Jurčiča napisati podobno. Ded ji je povedal naslednjo zgodbo ...

Spomini na deda

avtorica: Sara Mulh, 8. b

Ko sem bila majhna, mi je moj dedek velikokrat pripovedoval zgodbe s svojega otroštva. Še zdaj mi kakšno pove, a zdaj je še starejši kot takrat in večkrat spi ali pa samo zadrema, zato

zmanjka časa za zgodbice. Sama menim, da mi tako ali drugače nima več dosti povedati, saj sem slišala že vse zgodbe, nekatere celo po večkrat. A vse so posebne in zelo zabavne, saj v njih vedno nastopa zabava in druženje prijateljev.

Otroci so se takrat igrali precej drugače kot se danes, ko se zabavajo na toboganih, plezalih in v peskovnikih. Tisti časi so bili drugačni, a po svoje zelo zabavni. Najbolj pa mi je v spominu ostala zgodba, ki je moja najljubša in tudi dedek mi jo je povedal največkrat. Pripovedoval pa mi jo je nekako takole:

Bilo je sveže poletno jutro in zbudil sem se skupaj s svojim bratom. Veliko sva morala delati, saj smo imeli doma kmetijo, polno živali. Po končanem delu pa naju je oče spustil, da sva se lahko odšla zabavat. A strogo naju je opozoril, naj bova do večerje doma. Seveda sva mu le pritrdila in nikoli nisva bila pozna, saj sva se nekako bala, kaj bi bilo, če bi zamudila. Podila sva se po travnikih, se igrala skrivalnice in malce kasneje so se nama pridružili še vsi prijatelji z vasi. Tisti dan smo se odločili, da gremo do potoka in se tam osvežimo, saj je bilo zelo vroče. Ko smo prispeli, smo se začeli špricati in kasneje izdelovati ladjice iz lesenih palčk. Seveda skoraj nikomur ni uspela, saj nismo bili vztrajni. Zato smo v vodo spuščali listke in čakali, da pridejo izpod mostu. Igrali smo se in igrali in seveda kot vedno pozabili na čas. Vendar tokrat smo ga res polomili, saj je bila večerja že zdavnaj za nami. Ob takem trenutku pa smo se vsi začeli zelo bati, saj tudi pri ostalih prijateljih niso smeli zamujati domov. Začelo jih je skrbeti, a naenkrat je neki fant iz vasi začel igro in spet smo čisto pozabili na uro. Zdaj se je naredila že tema in končno smo se vsi zares zavedali, da nas danes čaka resna kazen. Moj brat je bil tako v skrbah, da je začel jokati na ves glas. Vendar sem ga kar hitro pomiril, saj smo skupaj s prijatelji prišli do ideje, da danes sploh ne gremo domov in se jutri le prikažemo v hlevu. Seveda je bila v tistem trenutku to najboljša rešitev, a nismo pomislili, da si s tem lahko nakopljemo še večje težave. Odšli smo do zapuščenega hleva stare gospe, ki je umrla že dolgo časa nazaj. Ta hlev je po navadi služil za skrivališča, zdaj pa je bila naša postelja. Bili smo tako utrujeni, da smo se le ulegli in v trenutku zaspali. Sredi noči pa sem zaslišal čudne zvoke, ki so prihajali od zunaj. Zbudil sem še ostale prijatelje in bili smo tako prestrašeni, da smo začeli kričati. Odločili smo se, da zapustimo hlev, saj tu očitno straši. Nismo vedeli, kam naj gremo, zato smo le obstali pred hlevom in paničarili. Nismo niti iskali rešitve niti raziskali, kaj sploh je ta zvok. V tistem trenutku pa smo vsi nehali kričati in ugotovili, da zvoka ni več. Slišali smo le še sovo iz bližnjega gozda. Ker v hlev nismo več želeli, smo se odločili, da do jutra počakamo kar pred hlevom. Nekaj časa smo sedeli, nakar zaslišimo korake, ki se nam približujejo. Otrpnili smo, saj smo se še dodatno bali. V tistem momentu pa se prikažejo trije možakarji in to so bili naši očetje. Imeli so jezne poglede, a še vseeno jih je skrbelo za nas. Nato so nam povedali, da so nas videli, kako smo se izmuznili v zapuščen hlev in nas nato strašili le zato, da smo dobili lekcijo. Tistega večera smo se vsi naučili, da nikoli več ne bomo zamujali in se predolgo igrali. Raje bomo sprejeli kazen kakor strašljiv hlev. Odšli smo domov in seveda naju je z bratom pričakala mama in nama povedala, da naju jutri še vseeno čaka kazen. Z bratom sva si jo takrat resnično zaslužila in od takrat naprej vedno pazila, da sva bila točna.

Res je, da je Jurčič pripovedovalec in ne poet, ampak zanimivo bi bilo videti, kako bi zgledali Spomini na babico ali Spomini na deda, zapisani kot poezija. Si predstavljate take pesmi?

Spomini na babico

avtorica: Tonja Smole, 9. a

Po ledu drsi, predraga ji teta,
počasi, ležerno in oh, elegantno.
Visoko kot ptica po zraku leta.
Pristanek tako tih, da je šokantno.
Na bregu je cela navdušena Lada,
figuram se čudi in jo posnema.
Želi si poskusit, ah, kje je oprema.
A teta ji reče: »Saj si še premlada!«

Kako si želi takole skakati.
A kaj ko drsalke niso copati.
Če bi v čevljih na ta led stopila,
bi si brez dvoma nekaj zlomila.
Lada je zvita, zato lepo čaka
in vmes, ko teta z gospo kokodaka,
ona veselo na led odkoraka.
Poskusi figure in niti ne pade,
a kmalu je konec veselja parade.
Saj led je pretanek in ji postoka:
"Ne morem prenašati teže otroka."

Zdaj čaka jo le še moker pristanek.
Led pod njo počí, a se ujame,
tako njen zgornji del suh ostane.
V premočenih hlačah domov se odpravi
in se na lekcijo dolgo pripravi.
Hlače zamrznjene, ji hrupotajo
ter teti lokacijo njeno izdajo.

MLADI UMETNIKI

Vsako leto časopis opremimo s slikami, ki so jih narisali naši učenci. Lahko smo celo izbirali tematiko in poprosili, naj nam narišejo, npr. petelina, zajca, rožo ... Letošnje leto pa je zadeva drugačna, saj časopis dobiva svojo obliko ravno v času karantene, ko imajo otroci iz takšnih in drugačnih razlogov več umetniške svobode ustvarjanja in sličic ne delajo po naročilu. Tako so nastali Prešerni, Jurčič, Trubar in drugi avtorji, pa tudi bolj svobodne slike.

Objavljamo več upodobitev Franceta Prešerna, ki so ga učenci in učenke upodabljali na kulturni dan ob slovenskem kulturnem prazniku, 8. 2. 2021. Če bi morali oceniti, katera upodobitev vam je najbolj všeč? Vem, ja, težko se odločite.

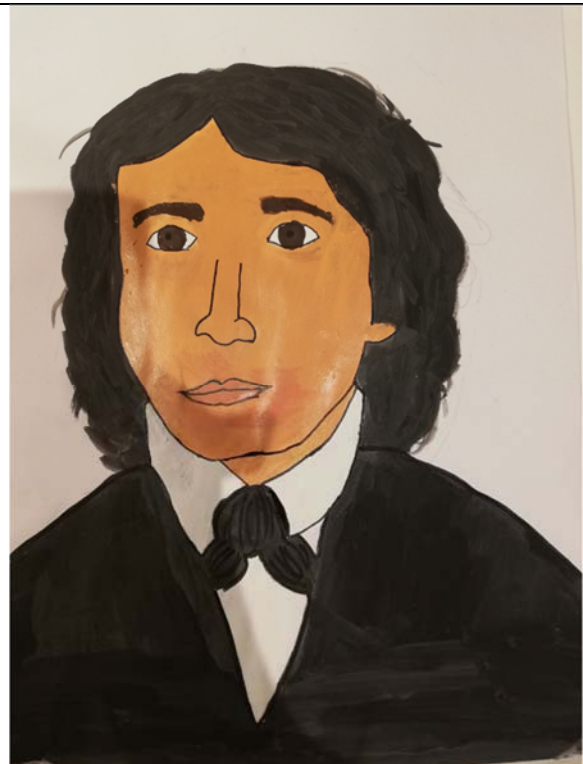
avtorica: Klara Sluga, 8. a

avtorica: Ela Janežič, 8. a

avtorica: Milka Sekulić, 8. a

avtorica: Nika Lukšič, 8. c

avtorica: Maja Ostanek, 9. c

avtorica: Ema Žnidaršič, 9. b

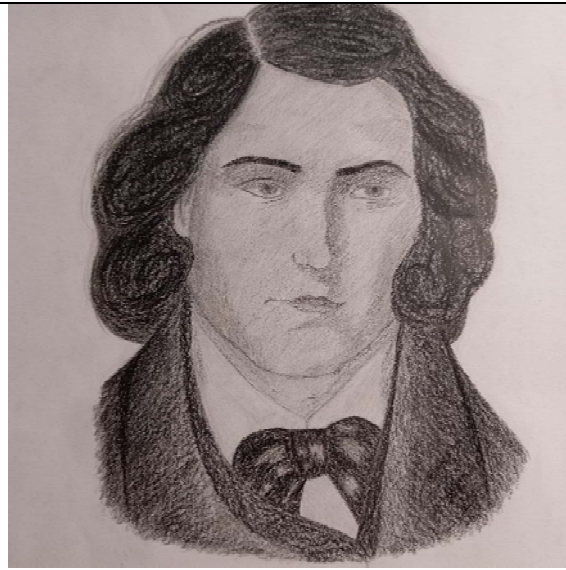
avtorica: Iza Berg Verbič, 7. b

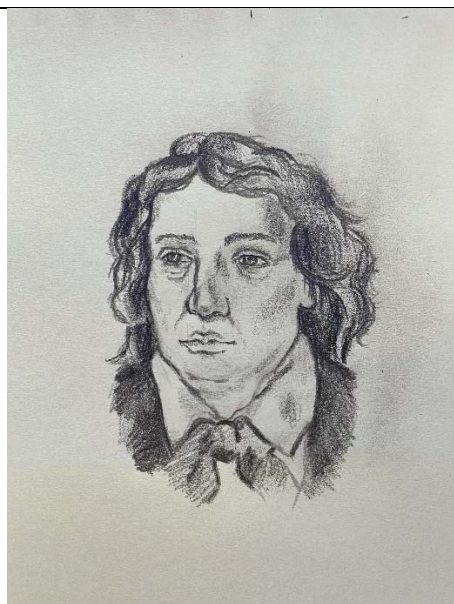
avtorica: Jovana Majkič, 9. a

avtorica: Laura Perko Plavec, 8. b

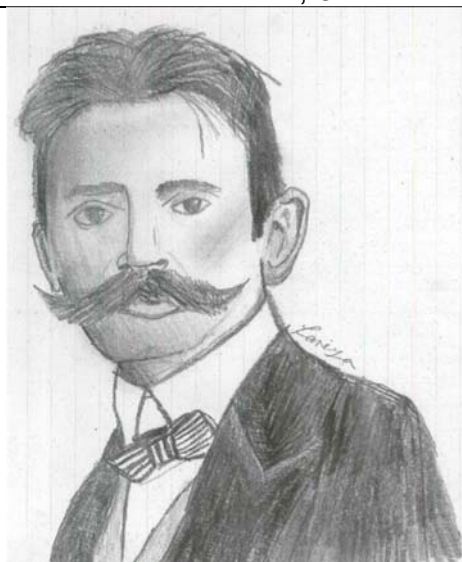
avtorica: Neža Krnc, 9. a

avtorica: Sara Zelnik, 8. b

avtorica: Tia Bregar, 8. a

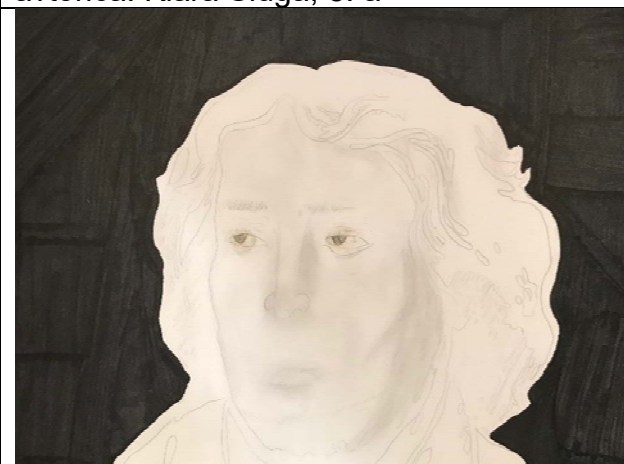
avtorica: Larisa Kutnar, 9. c

avtorica: Klara Sluga, 8. a

avtorica: Pia Kutnar, 9. c

avtorica: Ana Miklavčič, 6. b

avtorica: Ela Janežič, 8. a

avtorica: Larisa Kutnar, 9. c

NAŠA POTEPANJA

Misija: Angleška Ljubljana

Avtorica: Lucija Mestnik, 7. a

V sredo, 23. septembra 2020, smo se učenci 7. razredov OŠ Stična podali na raziskovanje Ljubljane v angleščini. A pojdimo kar lepo po vrsti.

Teden dni pred tem smo imeli delavnico, na kateri smo morali v angleščini opisati nekaj znamenitosti Ljubljane (Prešernov trg, Tromostovje, Tivoli ...). V četvericah smo se lotili dela, a vmes nismo pozabili na smeh in zabavo.

Naslednjo sredo pa je nastopil »veliki dan«. Po pouku smo se zbrali na železniški postaji in se z vlakom odpeljali v Ljubljano. Vreme nam ni bilo povsem naklonjeno, zato pa nam je dež pričaral toliko bolj britansko vzdušje ☺. Ko smo izstopili iz vlaka, smo se odpravili do Prešernovega trga, kjer so nam učitelji dali še zadnje napotke za naš obisk ljubljanskih znamenitosti. Eden od napotkov je bil, da naj čim več naših nastopov dokumentiramo ter da naj vsaj enkrat na ulici ustavimo turista in mu v angleščini predstavimo znamenitost. Po opravljenem delu je sledila slastna nagrada: McDonalds ☺.

Ob vrnitvi nazaj smo bili precej utrujeni, a veseli in zadovoljni, saj smo imeli res lepo in poučno popoldne.

Dan jezikov in sedmošolci OŠ Stična v Ljubljani

avtorji: aktiv učiteljev za tuje jezike

V sredo, 23. 9. 2020, smo s sedmošolci OŠ Stična tradicionalno spoznavali Ljubljano v tujih jezikih. S to aktivnostjo obeležujemo pomen tujih jezikov. Na pot smo se odpravili z vlakom, mesto pa odkrivali peš. Učenci so zbrali podatke ljubljanskih znamenitosti v angleščini in nemščini, jih predstavili sošolcem in učiteljem spremljevalcem. Prav tako so ujeli nekaj naključnih turistov in jih povprašali po počutju v slovenski prestolnici. Ena od skupin je naletela na podžupana Ljubljane, ki je aktivnost učencev zelo pozdravil, hkrati pa jih pohvalil, da upoštevajo vse sprejete ukrepe za zaježitev nalezljivih bolezni. Po vseh opravljenih obveznostih je sledil prosti čas, ki so ga učenci izkoristili za popoldanski obrok. Kljub nestabilnemu vremenu smo sredino popoldne preživeli zelo »jezično«. Naj živi evropski dan jezikov, ki je uradno vsako leto 26. septembra.

Dan jezikov in osmošolci OŠ Stična v Novem mestu

avtorji: aktiv učiteljev za tuje jezike

V četrtek, 24. 9. 2020, smo z osmošolci OŠ Stična letos prvič spoznavali Novo mesto v tujih jezikih. Kljub majhnosti mesta so učenci pripravili in predstavili veliko novomeških znamenitosti tako v angleščini kot tudi v nemščini. Dotaknili so se kulturnih, zgodovinskih, etnoloških in literarnih zanimivosti. Ker v mestu ni bilo turistov, so učenci ustavili naključne domačine in z njimi opravili intervju. Ves čas aktivnosti smo

upoštevali sprejete ukrepe za zaježitev nalezljivih bolezni. Na pot smo se odpravili z vlakom in uživali v pisanih predstavitev ter prijetnem jesenskem popoldnevu. Naj živi evropski dan jezikov, ki je uradno vsako leto 26. septembra.

Novo mesto nas je očaralo

avtorica: Lia Hana Porenta, 8. b

V četrtek, 24. 9. 2020, smo učenci in učitelji OŠ Stična odšli na železniško postajo v Ivančni Gorici, od koder smo se odpeljali z vlakom v Novo mesto, kjer smo imeli dan jezikov in spoznavanje Novega mesta v tujih jezikih.

Vsi navdušeni in dobre volje smo se odpravili do starega mestnega jedra. Tam so nam učitelji dali navodila in razdelili zemljevide mesta. Naša naloga je bila, da smo v manjših skupinah hodili po mestu ter v nemščini in angleščini predstavljali mestne znamenitosti. Na te predstavitve pa smo se pripravili v šoli kakšen teden prej.

S prijateljico sva šli čez most do kipa Leona Štuklja, Dolenjskega muzeja in do mnogih drugih znamenitosti. Vmes sva srečevali še ostale skupine učencev, ki so prav tako raziskovale mesto in predstavljale znamenitosti. Seveda sva se ves čas tudi smejali in gledali, kam bi lahko šli po vseh opravljenih nalogah. Vse predstavitve smo posneli na telefon, posnetke pa so učitelji združili v kratek filmček, ki se bo predvajal na šoli. Ko sva posneli najine predstavitve, nama je ostalo dovolj časa za zasluženo nagrado – sladoled 😊. Usedli sva se in uživali na soncu. Kmalu so zaključili tudi ostali in skupaj z učitelji smo odšli po sprehajalni poti ob Krki. Na hitro smo nekaj pojedli in se vrnili na železniško postajo.

Na vlaku smo se veliko pogovarjali in smejali, čeprav smo bili utrujeni. Imeli smo se super, saj so bili tudi učitelji sproščeni, dan pa je bil lep in zanimiv. Novo mesto še posebej. Komaj čakam, da gremo prihodnje leto ponovno.

73

SE KDO ZABAVA MED POUKOM?!

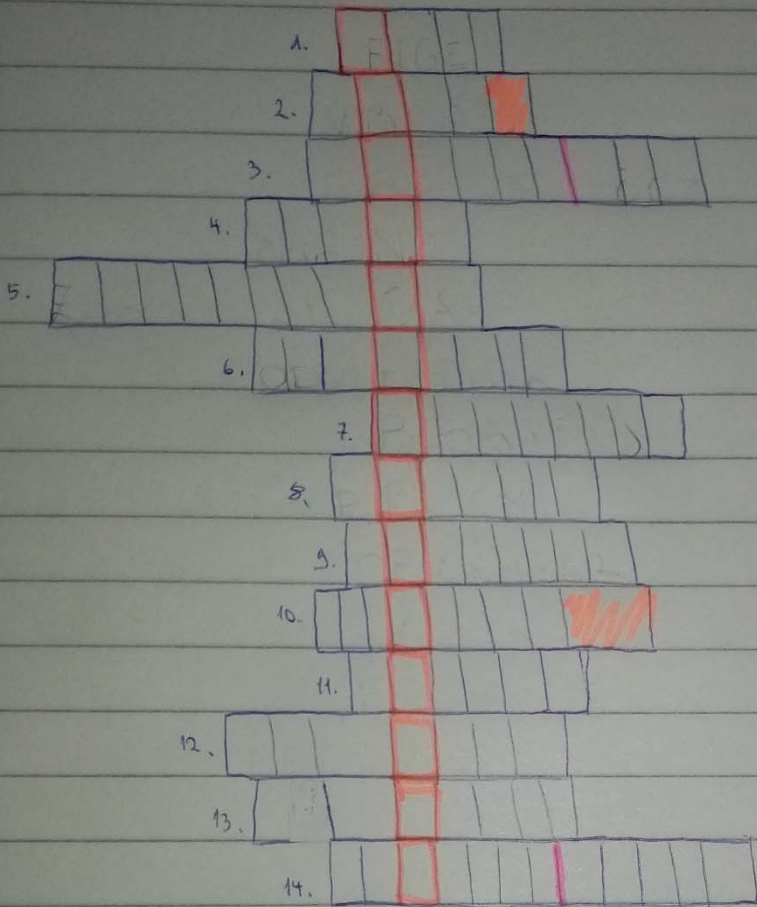
Razgibajmo možgančke

KRIŽANKE

Prešernov dan ponavadi praznujemo s svečano prireditvijo v športni dvorani šole, letošnje leto smo jo obeležili preko spletne prireditve. Učenci in učenke so lahko na ta dan poustvarjali različne izdelke. Med možnostmi se je znašla tudi križanka. Če se lotiš vseh, boš Franceta Prešerna zagotovo spoznal/-a do obisti. Rešitve križank sledijo čisto na koncu.

KRIŽANKA 1

avtorica: Hana Horvat Miklavčič, 6. b

1. KAS JE DELIL FRANCE PREŠEREN OTROKOM?

2. KRAJ ROJSTVA

3. PREŠERNOV PRIJATEL IN KIPARSKI APTOR.

4. KRAJ SMRTI

5. NASLOV HIMNE KI JE IZSLA 12 FRANČETOVE PESMI (3 kitica)

6. POKLIC - _ D _ _ _ K

7. POKLIC - _ 1 _ _ _ 2

8. POKLIC - _ _ A _ _ 1

9. MESEC ROJSTVA

10. PRIMER FRANČETA

11. POKLIC - _ _ 5 _ 1

12. MESEC SMRTI

13. P _ E _ 2 _ 1 _ A

14. PESEM, KI JO JE POSVETIL PREMIČEVI JULI

GESLO:

KRIŽANKA 2

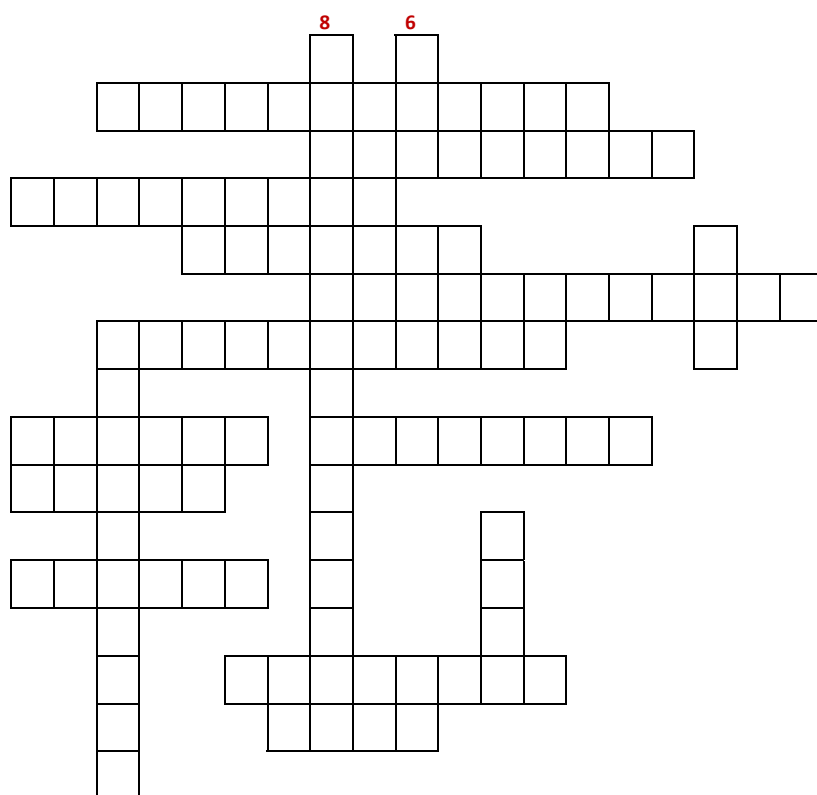
avtor: Ruben Mulh, 6. b

1. Kako je bilo ime Prešernovi ljubezni?
2. Kam je Prešeren šel študirat? (VODORAVNO)
2. Kaj so njegovi starši želeli, da postane po poklicu? (NAVPIČNO)
3. V katero knjigo so zapisali Prešerna v Ribnici?
4. Kaj je bil Prešeren po poklicu?
5. Kaj je Prešeren delil otrokom?
6. Kako so ga ljudje klicali?
7. Kako se je pisal Prešernov najboljši prijatelj?
8. S čim se je Prešeren urezal med delom na njivi?
9. Kako je bilo ime Prešernovi materi?

[illegible]

KRIŽANKA 3

avtor: Luka Ratajec, 6. b

76

Navpično

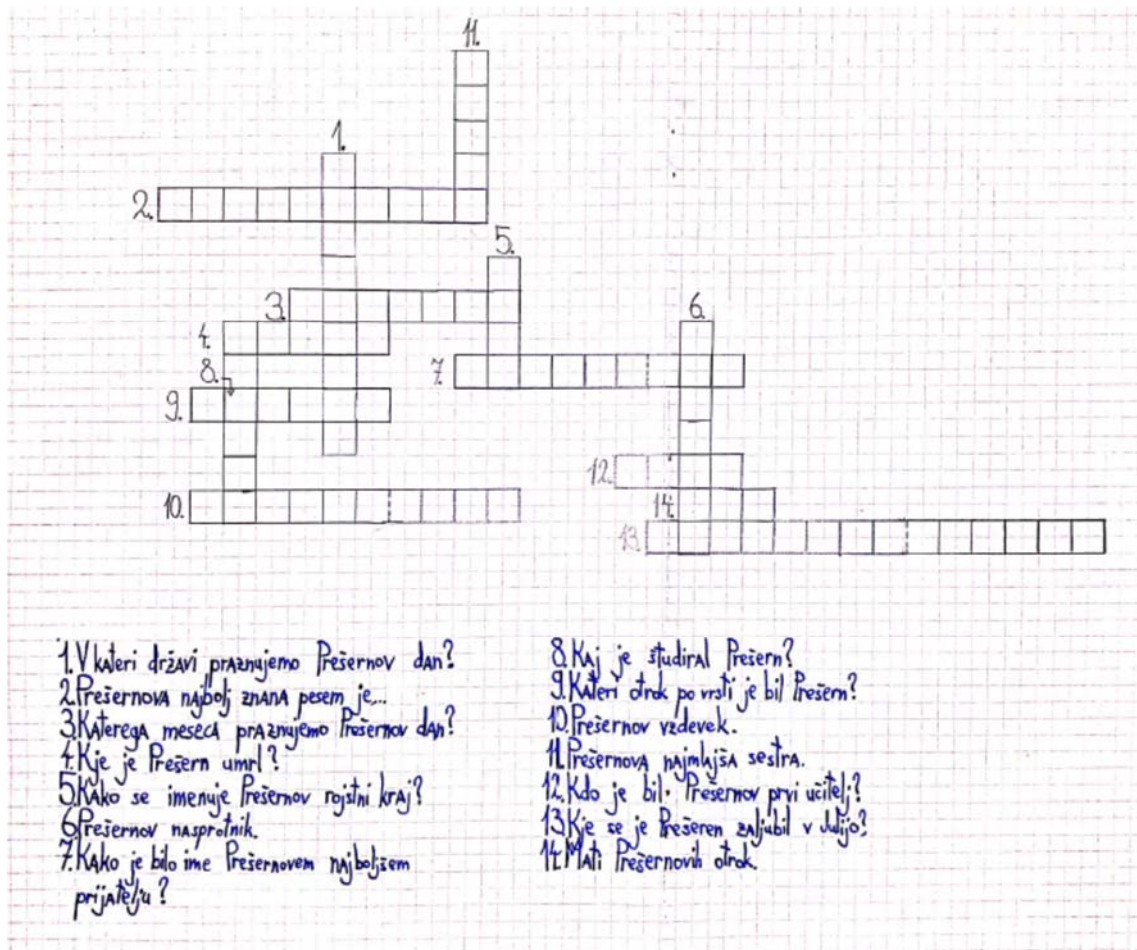
4. Kako je bilo ime materi njegovih otrok?
6. Kako se je pisal njegov najboljši prijatelj?
8. Osrednji pesnik katerega zbornik je bil?
14. Katero sadje je delil otrokom?
17. Prešernovo delo, ki je slovenska himna.

Vodoravno

1. V katerem mesecu se je rodil?
2. Kje je obiskoval osnovno šolo?
3. Kaj so doma želeli, da bi Prešeren študiral?
4. Kje je spoznal Primičevo Julijo?
7. V katerem kraju je pokopan?
10. Ime neuslišane ljubezni, ki je bila navdih za njegove pesmi?
10. Kako se je imenovala knjiga, v katero je bil vpisan kot eden najboljših učencev?
11. Osrednji trg glavnega mesta Ljubljana, ki se imenuje po Prešernu?
12. Glavna sestavina odličnih Prešernovih kroglic in Prešernovih kock?
13. Kdo ga je naučil pisati?
15. Kako se imenuje Prešernovo delo, sestavljeno iz 14 sonetov in magistral?
16. Katero pesniško zbirko je posvetil svoji neuslišani ljubezni?

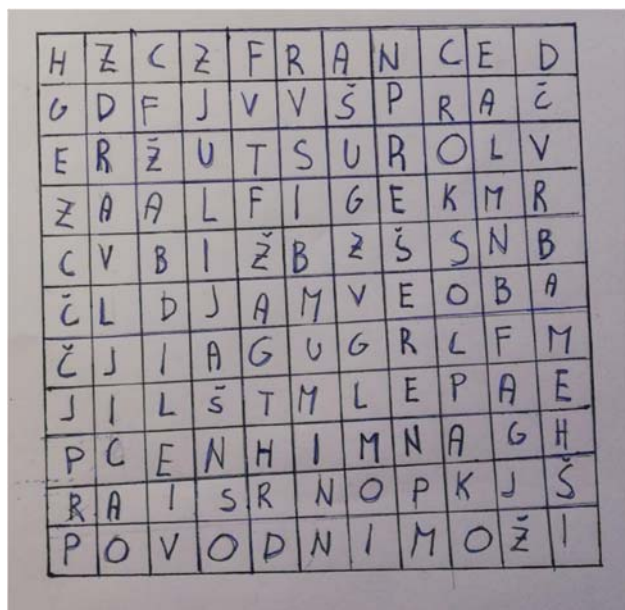
KRIŽANKA 4

avtor: Luka Kirn, 8. c

KRIŽANKA 5

avtorica: Maruša Jurjevčič, 8. a

NAVPIČNO:

Prešeren

Zdravljica

Vrba

Julija

VODORAVNO:

Himna

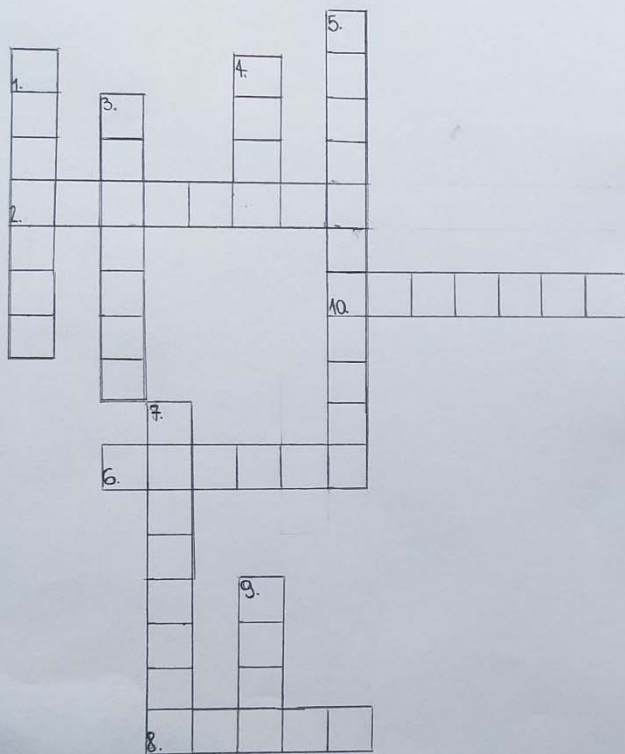
Fige

Povodni mož

France

KRIŽANKA 6

avtorica: Sara Mulh, 8. a

NAVPIČNO:

1. Mesec smrti Franceta Prešerna.
3. V katerem kraju je bil Prešern zapisan v zlato knjigo?
4. Kateri sadež je rod delil otrokom?
5. Kaj je študiral na Dunaju?
7. Kaj je Francetova mama želela, da France postane?
9. Ime rojstnega kraja Prešerna.

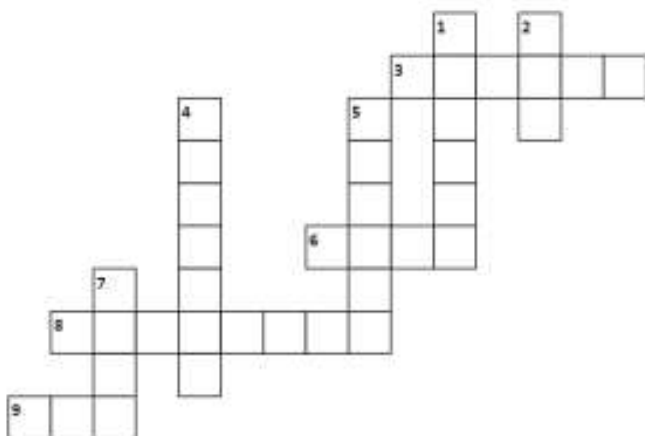
VODORAVNO:

2. Kako so Prešernovim rekli po domače?
6. Kako je bilo ime Prešernovi največji ljubezni?
8. Kraj kjer je pokopan.
10. Ime Prešernove pesniške zbirke.

78

KRIŽANKA 7

avtorica: Manca Kavšek, 8. a

Down

1. Kakšne barve je peč v njegovi domači hiši?
2. Mati Prešernovih otrok?
4. Kaj je bil pesnik po poklicu?
5. Pesnikova neuslišana ljubezen.
7. Kdaj se je France Prešeren rodil?

Across

3. Kdo je bil Francetov "nasprotnik"?
6. Kaj je France dajal otrokom?
8. Katera kitica Zdravljice je naša himna?
9. Kdaj je umrl?

KRIŽANKA 8

avtorica: Maja Brčan, 9. a

1. Rojstni kraj Franceta Prešerna.
2. Naslov naše himne.
3. Prešernova neuslišana ljubezen.
4. Datum njegovega rojstva. (brez pik)
5. Ime Prešernovega očeta.
6. Študij, ki ga je obiskoval.
7. Prešernov vzdevek, po katerem so ga klicali otroci.
8. Letnica nastanka pesniške zbirke POEZIJE.
9. Prešernova zelo znana balada.
10. Datum njegove smrti. (brez pik)
11. Kraj njegove smrti.
12. Obdobje njegovega gibanja/delovanja.

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____
10. _____
11. _____
12. _____

KRIŽANKA 9

avtorica: Jerca Kek, 7. b

GESLO: Pesem, ki jo je kot eno svojih prvih pesmi prepisal v slovenščino.

↓

1.

2.

3.

4.

5.

6.

1.: Ime Prešernove najmlajše sestre, ki je pomemben vir informacij o pesnikovem življenju.

2.: Ime Francetovčega očeta.

3.: Ime obdobja v katerem je ustvarjal

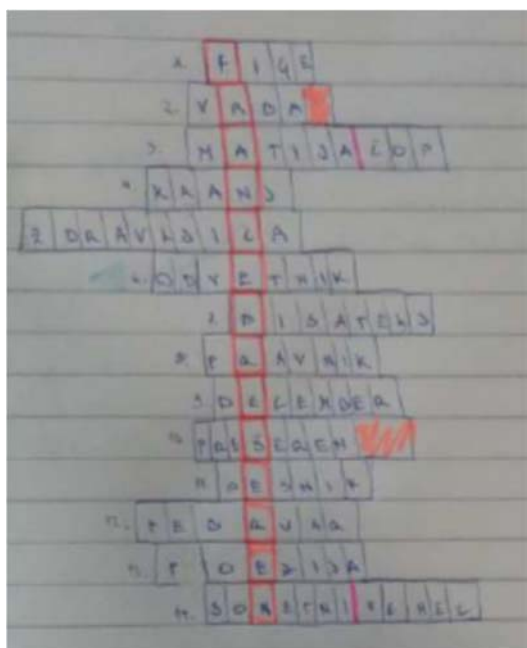
4.: Ime Prešernovega strica, duhovnika, h kateremu so Franceta poslali preden je šel v šolo, v Ribnico.

5.: Ime samovščne ~~tu~~ turjaške hčere, ki jo Prešeren omenja v eni svojih pesmi. (namig: začetek pesmi gre takole: Hrast stoji v Turjaškem dvori,...)

6.: Poklic, ki ga je Prešeren opravljal po opravljenem študiju na Dunaju

REŠITVE KRIŽANK

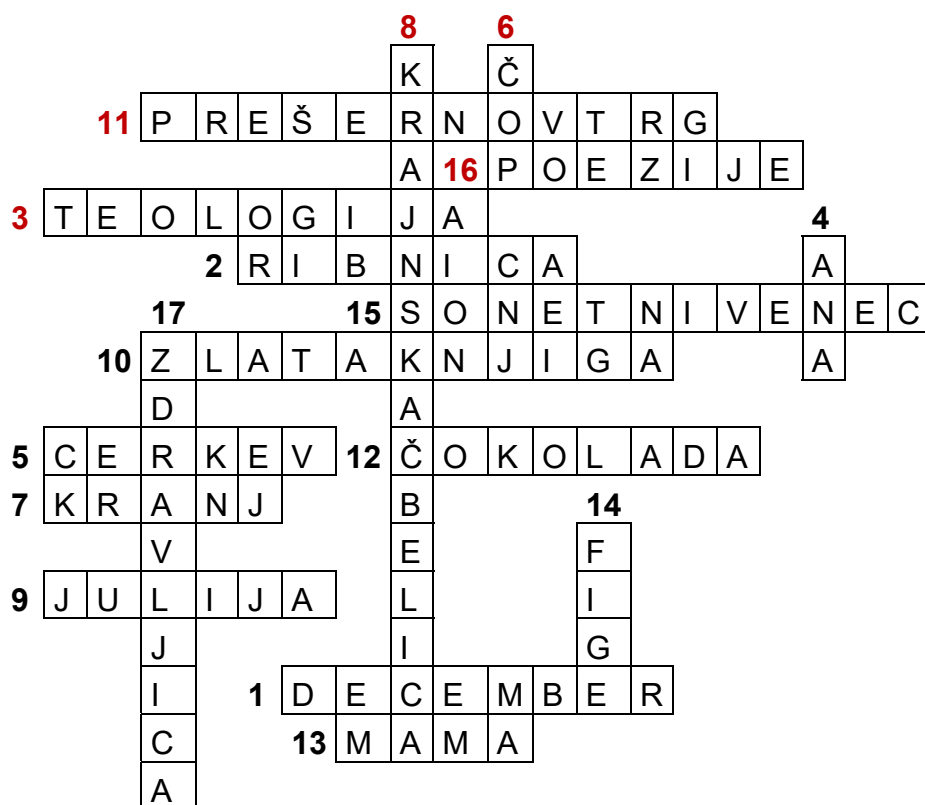
KRIŽANKA 1

KRIŽANKA 2

1. Julija
2. (VODORAVNO): duhovnik
2. (NAVPIČNO): Dunaj
3. Zlato
4. Odvetnik
5. Fige
6. Dr. fig
7. Skok
8. Srpom
9. Mina

KRIŽANKA 3

KRIŽANKA 4

1. Slovenija
2. Zdravljica
3. Februar
4. Kranj
5. Vrba
6. Kopitar
7. Matija Čop
8. Pravo
9. Tretji
10. Doktor Fig
11. Lenka
12. Mati
13. Trnovska cerkev
14. Ana

KRIŽANKA 6

NAVPIČNO

- 1 – februar
- 3 – Ribnica
- 4 – fige
- 5 – pravo
- 7 – duhovnik

9 – Vrba

VODORAVNO

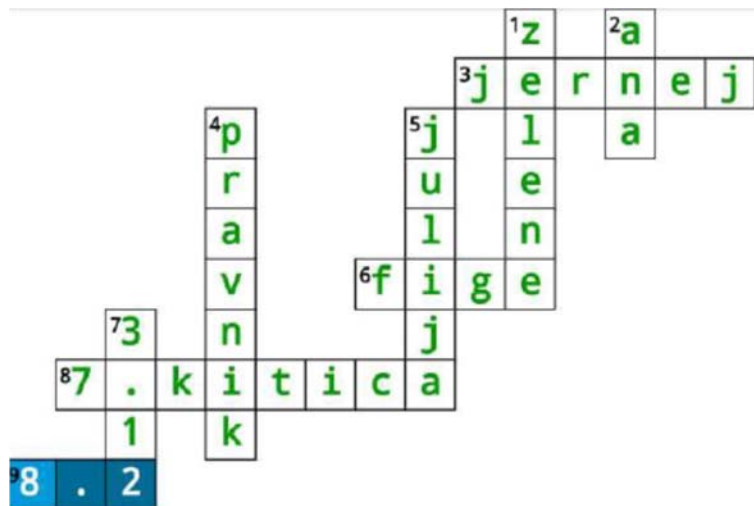
2 – Ribičevi

6 – Julija

8 – Kranj

10 – Poezije

KRIŽANKA 7

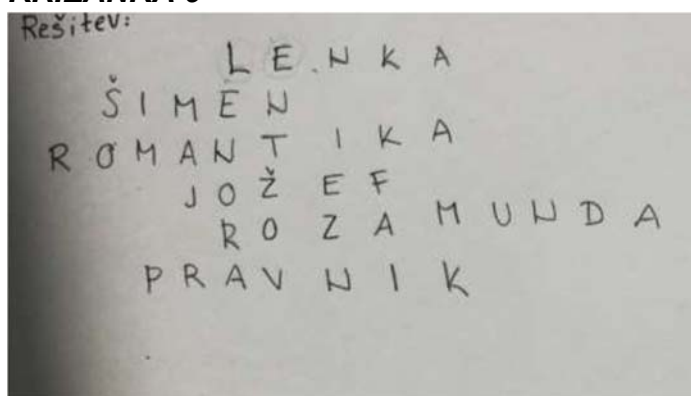

KRIŽANKA 8

1. VRBA
2. ZDRAVLJICA
3. JULIJA
4. 3121800
5. ŠIMEN
6. PRAVO

7. DOKTOR FIG
8. 1947
9. POVODNI MOŽ
10. 821849
11. KRANJ
12. ROMANTIKA

KRIŽANKA 9

Smeh je pol zdravja

Direktor pride v pisarno k tajnici jo vpraša:
"Gospodična, a vi kaj delate v nedeljo?"
"Nič ne delam."
"Potem pa pogledajte na koledar in naj vas spomnim, da danes ni nedelja!"

Moški jemlje v roke različne predmete in sprašuje za ceno. Vse mu je predrago. Končno vpraša prodajalko:
"Kaj bi si želeli za rojstni dan, če bi bila moja žena?"
"Drugega moža!"

Zakaj svetlolaska pleše pred semaforjem?
Ker misli, da je v diskoteki in gleda light show.

Trije Slovenci se zmenijo, da bodo imeli piknik. Primorec obljubi, da bo prinesel pršut. Dolenjec obljubi, da bo prinesel

cviček. Gorenjec pa obljubi, da bo pripeljal nekaj svojih prijateljev...

Zakaj ima svetlolaska pod vzglavnikom vrečko sladkorja? Zato, da sladko sanja.

Kriminalist pride h kmetu, da bi preiskal njegovo posest. Kmet mu pravi, da lahko vse pregleda, razen tistega nasada tam. Kriminalist mu pokaže značko in pravi:
"Vidiš to značko?"

S to značko lahko počnem karkoli in ti ne moreš nič naredit za to!"

Čez nekaj minut se kriminalist začne dreti, ko beži pred razjarjenim bikom. Kmet odvrže orodje, steče k ograji in se zadere:
"Potegni značko ven! Pokaži mu značko!"

Joža je k sebi povabil goste in jim ob povabilu naročil:
"Ko boste prihajali, pridite vsi skupaj!"

“Zakaj pa?”

“Da psu ne bo treba dvakrat lajati!”

Zakaj v gorah vedno gradijo lesene hišice? Ker jim je zmanjkalo kamna, ker so gradili gore.

Po lovu so vsi lovci dali 2 evra za slasten golaž, ki jim ga je pripravil kolega, le lovec Jaka ni nikoli dal prispevka, raje si je prinesel malico od doma. Nekoč po lovu so mu kolegi izmaknili iz suknjiča malico. Pol krajnske klobase so mu zamenjali z zamrznjenim pasjim iztrebkom in vrnili zavitek v žep suknjiča. Ko že vsi jedo

golaž, Jaka še vedno nemirno hodi okrog in kadi. Pa ga le eden od lovcev privošljivo vpraša:

“Kaj je s tabo Jaka, a ne boš danes nič malical?”

“Saj bi, pa sem pol klobase dal pogreti v golaž, sedaj je pa kuhar ne najde!”

Koliko sklonov pozna slovenščina?” je učence vprašala učiteljica.

Janezek se oglasi: “Sedem!”

Učiteljica: “Janezek, si prepričan?”

Janezek: “Seveda, sedmi je novi. Imenuje se podkupovalnik, vprašamo pa se, komu in koliko.”